

Đặc Quyền Của Thủ Trưởng

Contents

Đặc Quyền Của Thủ Trưởng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	39
14. Chương 14	41
15. Chương 15	45
16. Chương 16	49
17. Chương 17	54
18. Chương 18	58
19. Chương 19	60
20. Chương 20	63

Đặc Quyền Của Thủ Trưởng

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, thủ trưởng công x nhân viên thụ, HEĐộ dài: 20 chươngEdit + beta: Gia Bối Bối Bối (Gia Gia)Vai c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dac-quyen-cua-thu-truong>

1. Chương 1

“Cổ Ương Thái!”

“Kiều Kiều, làm sao vậy?”

Cổ Ương Thái trên người mặc áo ngủ màu lam carô, bộ dáng buồn ngủ bước ra khỏi phòng, từ đằng sau ôm lấy người yêu.

“Máy giặt không chịu nghe lời của em!” Máy giặt bị Giản Đông Kiều đạp đến sắp văng cả phụ tùng bên trong.

Cổ Ương Thái nhìn máy giặt một chút bất đắc dĩ cười khổ. Đáng thương cho cái máy giặt a, nó đang thảm oán trách tại sao lại bị đại gia Cổ Ương Thái mua về đây.

“Nó không nghe lời, vậy có thời gian chúng ta đổi một cái máy khác tốt hơn là được rồi.”

“Không được! Như vậy em làm sao có thể giặt quần áo cho anh a?” Giản Đông Kiều bộ dáng ‘cô dâu nhỏ’ oán trách.

“Giặt quần áo làm gì, chỉ cần tắm rửa sạch sẽ là được rồi...” Cổ Ương Thái chủ động hôn Giản Đông Kiều, liếm láp vành tai mềm mại của cậu.

“Mặc kệ, em muốn giặt quần áo!”

“Ngoan một chút.” Hắn mở nút áo ngủ của Giản Đông Kiều ra.

“Ừm...”

“Sắc đẹp” trước mặt, cậu đành phải tạm tha cho cái máy giặt này, Giản Đông Kiều dùng chân đạp vài cước ‘ầm ầm’ vào máy giặt, sau đó ‘bé ngoan’ vùi đầu ở trong ngực Cổ Ương Thái.

Từ khi nhà Cổ Ương Thái có thêm một “cô dâu nhỏ”, tất cả thiết bị điện, dụng cụ trong nhà không khỏi đổ mồ hôi lạnh, cái vị “cô dâu nhỏ” này tất nhiên là không thể nghe được tiếng chúng nó gào thét, mỗi ngày đều cùng người yêu ‘sung sướng’ đến quên ngày đêm.

Kỳ thực, chuyện tình của họ được bắt đầu như thế này...

“Tiên sư nhà nó, không kịp nữa rồi!” Một tay kẹp chặt cặp công văn, một tay xem đồng hồ, Giản Đông Kiều là đại nhân viên ở phòng nhân sự của công ti Long Khắc, hiện tại vị đại nhân này đang lấy hết sức bình sinh chạy thật nhanh đến công ty.

Gần đây cậu đúng gặp vận xui mà, nghe nói sáng nay có mở nghị hội quyết định người nào sẽ bị sa thải, người nào có thể thoát được kiếp này để bảo vệ chén cơm của mình a. Trớ trêu thế nào mà ngày hôm qua Tự Bạch Thư cùng Duy Tĩnh cãi nhau, cả đêm Bạch Thư trút hết bao nhiêu oán khí lên người cậu, hết trách đông lại trách tây, lúc thì nói Duy Tĩnh không có quan tâm chăm sóc, lúc thì nói Duy Tĩnh cố tình gây sự; đợi đến lúc Giản Đông Kiều cảm thấy không còn ai lải nhải bên tai nữa mới mở mắt ra, thì phát hiện bây giờ đã tám giờ rưỡi sáng, ngày hôm nay không đến đúng giờ được rồi! Mẹ nó, tên Bạch Thư thú vị kia vẫn cứ nhiên ung dung như chưa có gì xảy ra, tên đó không vui thì liên quan gì tới cậu mà lại hại cậu đi làm muộn a!

“Này, chờ tôi với!”

Tài xế xe buýt vô tình bỏ mặc cậu qua một bên, thông thả lái xe rời đi, để cậu đứng gào thét ở đó, ngày hôm nay thực sự là xui xẻo mà, ngoại trừ “đôi chân vận năng” ra, thì chả còn có biện pháp nào để đến công ti, ai, cố lên cố lên!

Nhanh lên nhanh lên! Chỉ còn cách công ti Long Khắc vài trăm mét nữa thôi, Giản Đông Kiều hưng phấn tự cổ vũ bản thân.

Kétt

Tiếng thắng xe chói tai vang lên, Giản Đông Kiều ngồi bệt xuống đất, miệng há thật to, ngơ ngác nhìn chiếc xe chỉ còn cách cậu vài cm.

“Này!”

Giản Đông Kiều men theo âm thanh ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là tên hỗn đản suýt nữa đâm chết cậu.

Cậu lắc lắc đầu, nháy mắt mấy cái, rốt cục cũng phục hồi lại tinh thần, cậu đứng dậy, đi đến trước mặt cái tên gây ra họa chửi ầm lên: “Cái tên đầu heo này, anh có biết lái xe không, hay là anh bị đui rồi hả?!”

Người ngồi trong xe đẩy kính râm lên, khước miệng lạnh lùng nhếch lên một chút.

Thật là một tên kiêu ngạo mà! Giản Đông Kiều trừng người trước mắt nghiêng rằng, trên đời này sao lại có người như thế? Suýt chút nữa là đụng chết người ta rồi, còn không chịu xuống xe nhận lỗi, cứ nhiên còn ngồi trên xe hóng mát!

Giản Đông Kiều nổi giận, chống nạnh tiếp tục mắng: ” Anh đúng là cái thứ vô lương tâm! Có xe là ngon lắm hả, có xe là có thể tùy tiện tông người khác hay sao? Tôi cũng có xe đấy, nhưng chẳng qua là xe đạp thôi, thế nào? Các người có tiền thì không cần nghĩ đến an nguy của người khác hay sao, cẩn thận buổi tối lúc ngủ Thượng Đế đánh cho nát mông đấy. Tức chết tôi rồi! Cả cái đường lớn như vậy, anh nghĩ anh là ai mà...”

Người trên xe bị Giản Đông Kiều chửi đến máu chó đầy mặt, nhưng hắn vẫn không cảm thấy xấu hổ cũng không thấy tức giận.

Hắn nhìn tiểu tử xém bị hắn đụng trúng, tên nhóc này mặc dù chửi không mang theo từ thô tục nhưng mà chửi cũng rất tàn nhẫn nha, nhìn Giản Đông Kiều tức đến độ đỏ cả mặt, khoa tay múa chân tùm lum, làm hắn liên tưởng đến mấy người đàn bà chanh chua, không đúng! Hắn là Tiểu Bát Phu, Cổ Ương Thái cảm thấy được tiểu tử trước mặt này phi thường thú vị.

Mắng đến mệt mỏi, cũng vì mắng nhiều quá nên cảm có cảm giác chua, Giản Đông Kiều không thể làm gì hơn là ngậm miệng lại. Thật là! Người này không có cảm giác sao hả? Một chút phản ứng cũng không có, đúng là tên đầu gỗ a!

“Khát nước sao?” Cổ Ương Thái thò đầu ra, không nhanh không chậm hỏi Giản Đông Kiều.

“Anh...” Giản Đông Kiều đổi mặt cái tên đầu gỗ này quả thực tức đến muốn ói máu.” A!”

Giản Đông Kiều cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, nó rất không khách khí mà nói cho Giản Đông Kiều biết đã chín giờ rưỡi rồi! Người cái tên ngu ngốc này còn cùng một tên đầu gỗ cãi nhau!

Không thèm để ý đến người trước mặt nữa, Giản Đông Kiều cầm cặp công văn lên chạy một mạch vào công ti.

Cổ Ương Thái nhìn Giản Đông Kiều luống cuống tay chân chạy vào tòa nhà phía trước, hắn khẽ mỉm cười.

“Trùng hợp như thế a...”

“Ha ha, thật xin lỗi, ha ha, kẹt xe, kẹt xe!” Giản Đông Kiều vừa mở cửa phòng hội nghị ra, trước hết khom lưng áy náy xin lỗi, lúc cậu định thần nhìn lại thì, ạch...

Vô số ánh mắt hung thần đang nhìn về phía cậu.

Một người trong số đó đôi mắt đã hiện lên vài đường tơ máu, trông rất khủng bố, hình như là sắp nổi điên rồi, “Giản Đông Kiều!”

Tiếng rống giận dữ của hắn chấn động đến mức muốn thủng luôn màng nhĩ của Giản Đông Kiều.

Ai, lại bị tên trưởng phòng hói đầu này la mắng, thôi! Nhận sai trước rồi tính sau.

“Cậu rút khỏi đây cho tôi, đem đồ của cậu ra khỏi công ti ngay đi!”

A? Cái gì?

“Tôi sao?” Giản Đông Kiều chỉ vào mình, một mặt ‘không thể tin nổi’.

“Đúng vậy! Không cần hoài nghi, trong danh sách giảm biên chế lần này có tên cậu, trở về nhà đi, không cần đi làm nữa!”

Không thể nào? Tuy rằng cậu thường hay đến muộn, công việc thì làm có hơi chậm một chút, còn có lâu lâu sẽ đem đồ dùng trong công ty về nhà thôi mà, có cần phải vậy không, cậu tuy không có công lao cũng có công làm phiền người khác chứ!

Giản Đông Kiều cảm giận nghĩ, đang định mở miệng kháng nghị, lúc này một tên nhân viên bỗng nhiên hốt hoảng chạy vào.

“Đến rồi, đến rồi!”

Tên trưởng phòng hói đầu lập tức thay đổi khuôn mặt giận dữ kia thành vẻ mặt nịnh hót, ” Các vị đồng nghiệp, chúng ta cùng hoan nghênh tổng giám đốc mới nhận chức của công ti, mọi người vỗ tay nào.”

Trong phòng vang lên một tràng vỗ tay, bất quá khi vị tổng giám đốc mới nhận chức này bước vào phòng, cả phòng hội nghị im lặng như tờ.

Nam nhân mặc một bộ âu phục màu xanh lam làm nổi lên làn da trắng nõn, dưới cái kính râm hàng hiệu là một cái mũi cao, môi mỏng phẩn nộn, cầm mảnh khăn, có thể nói, đây giống như là nhân vật nữ cải nam trang trong phim truyền hình vậy.

Đang ồn ào bỗng dưng im lặng, làm cho Giản Đông Kiều cũng hiếu kì quay đầu nhìn; nhưng không ngờ, Giản Đông Kiều vừa quay lại, thì mặt của cậu cùng mặt của đối phương chỉ cách nhau mười mấy cm, quá gần rồi, cậu đem đối phương đẩy ra chút.

“A! Anh anh anh ” hắn ta không phải là thằng cha ban nãy sao...

“Mọi người hảo! Tôi là tổng giám đốc mới nhậm chức, Cổ Ương Thái.” Cổ Ương Thái lễ phép hướng mấy người trong phòng cúi người chào, trang nhã tháo kính râm ra, khẽ cười.

“Oa ”

Âm thanh của hần trầm thấp, còn có đôi mắt phượng nhỏ dài khiêu gợi, khiến cho tất cả mọi người đều kinh hãi hô một tiếng.

Cổ Ương Thái ánh mắt tràn ngập nụ cười nhìn Giản Đông Kiều, Giản Đông Kiều trong lòng chấn động một chút.

Tim đập nhanh quá rồi!

“Giản Đông Kiều! Cậu còn đứng ở chỗ này làm cái gì? Còn không mau cút đi!” Tên hói đầu ra lệnh

Hừ! Hói đầu chết tiệt này, suốt ngày chỉ biết ăn đậu hủ nữ đồng nghiệp, hết ăn rồi lại nằm, so với cậu còn vô dụng hơn! Muốn leo lên đầu tôi ngồi sao, đừng có mơ, tôi đây không chửi ông tôi sẽ không mang họ Giản!

“Đi thì đi! Tôi sợ ông chắc, đỉnh đầu của ông bị hói rồi, hợp đi, hợp đi, hợp cho cái đầu ông trọc lóc luôn!” Nếu đã xác định cuốn gói đi khỏi đây, Giản Đông Kiều cũng không sợ ông ta tức giận.

“Cậu cậu cậu...” Lần này tên hói đầu tức đến mức muốn nổ tung. Toàn bộ công ty này chỉ có tên tiểu tử này mới dám đối nghịch với mình, xem ra danh sách biên chế có tên cậu ta quả thật không sai mà, lần này phải nhờ được cái gai chướng mắt này đi.

“Khoan đã.”

Vừa nghe tổng giám đốc mới mở miệng, tên hói đầu cung kính trả lời: ” Vâng, tổng giám đốc, tiểu tử này ngài không quan tâm đến cậu ta, cậu ta ngày hôm nay sẽ bị công ty giảm biên chế, đã không còn là nhân viên công ty, cho nên tôi mới...”

Cổ Ương Thái nhìn Giản Đông Kiều từ trên xuống dưới đánh giá một lần, ” Giữ cậu ấy lại, tôi có việc muốn giao cho cậu ấy làm.”

Cái gì? Có công việc cho cậu làm? Người này có phải bị bệnh hay không a? Vừa mới bị cậu mắng nên hông nào rồi? Lẽ nào hần ta có khuynh hướng bị ngược sao?

Giản Đông Kiều trong đầu có một đồng dấu chấm hỏi, cậu đánh giá Cổ Ương Thái từ đầu đến chân, trùng hợp lại bắt gặp ánh mắt đánh giá của hần, cậu dường như chợt dạ, hốt hoảng tránh đi cái ánh mắt sâu thẳm khó lường kia.

Hần nhìn đủ rồi chứ? Thật sự là đồ quái dị, làm gì có ai mà nhìn chăm chăm người khác như vậy, vô liêm sỉ!

“Nếu như tổng giám đốc đã nói vậy, tôi cũng không sa thải cậu ta nữa, cậu ta cũng là một nhân viên tốt a, nhưng đáng tiếc gần đây kinh tế suy giảm ...” Cổ tổng vừa đến đã muốn giữ lại Giản Đông Kiều, tiểu tử này cùng Cổ tổng chắc chắn có quan hệ không bình thường, tên hói đầu thấy gió chiều nào liền theo chiều ấy.

“Quyết định như vậy đi, một lát nữa cậu đến phòng làm việc của tôi.” Cổ Ương Thái căn bản không muốn nghe tên hói đầu lảm nhảm, sự chú ý của hắn tập trung trên người cái kẻ không biết trời cao đất rộng – Giản Đông Kiều.

A, cậu ta rất thú vị nha, Cổ Ương Thái cũng không tính bỏ qua cho cậu đơn giản như vậy.

“Khụ khụ, tổng... Tổng giám đốc, tôi là Giản Đông Kiều.” Giản Đông Kiều đi đến tầng cao nhất, làm trơn cổ họng sau đó nhẹ nhàng gõ cửa.

“Tiến vào!” Cổ Ương Thái ngắn gọn trả lời, không làm mất khí thế của hắn.

Giản Đông Kiều thận trọng bước vào, đập vào mắt là một căn phòng siêu rộng, sạch sẽ, đồ dùng trong đây toàn là hàng hiệu. Cậu cẩn thận giẫm lên thảm trải sàn, oa! Thật mềm mại, không cần đoán cũng biết là hàng cao cấp, người có tiền quả nhiên có khác, có tiền liền phung phí a! Không phải, là hưởng thụ mới đúng!

Cảm giác Giản Đông Kiều vẫn còn đang đứng ở cửa, Cổ Ương Thái đang vùi đầu trong đồng văn kiện ngẩng đầu lên, ung dung thông thả hút một điếu thuốc.

“Ngồi a, đứng ở nơi đó làm gì?”

“Ách!” Giản Đông Kiều thấp thỏm bước đến ghế sofa, bất an ngồi xuống.

Oa! Ghế sofa này thật mềm nha, thật là thoải mái, ai, chả bù cho cậu, cực khổ hai mươi mấy năm, cũng chỉ mua được cái ghế sofa bằng da thôi a!

Có tiền thật tốt, đây là suy nghĩ duy nhất của Giản Đông Kiều sau khi bước vào phòng làm việc của Cổ Ương Thái.

Hắn tại sao lại không nói lời nào, mà chỉ nhìn cậu chằm chằm?

Bị Cổ Ương Thái nhìn không chớp mắt, Giản Đông Kiều phi thường không được tự nhiên, cậu không nhin được mở miệng trước.

“Xin hỏi...”

Cổ Ương Thái lúc này mới phục hồi lại tinh thần “Cái gì?”

Kỳ thực, Cổ Ương Thái liên tục nhìn chằm chằm vào Giản Đông Kiều nguyên nhân là... Người này giống như một đứa nhỏ tùy hứng a.

“Tôi sẽ làm công việc gì?”

Cổ Ương Thái nghiêm túc giải thích: ” Ách, công việc này không phải ai cũng có thể đảm nhiệm được, cậu có lòng tin làm tốt sao?”

Giản Đông Kiều nghiêm túc gật đầu, ” Được, tôi nhất định có thể!”

Cổ Ương Thái nhìn thấy Giản Đông Kiều trợn mắt trừng hắn, thực sự là rất thú vị a.

Hắn nghiêm trang trả lời: ” Ừm! Tôi tin tưởng cậu có thể, cậu bây giờ liền bắt đầu công việc đi, dụng cụ của cậu thư kí đã chuẩn bị xong, đi theo thư ký lấy đi.”

Giản Đông Kiều vừa nghe liền vui ngất trời, cậu nghĩ mình đã hiểu lầm người tốt rồi.

“Cảm ơn, vậy tôi đi làm việc.”

Giản Đông Kiều một tay cầm cây lau sàn nhà, một cầm tay thùng đựng nước.

Cổ Ương Thái bắt cậu làm việc, mà cái công việc đó lại là... Quét dọn nhà vệ sinh!

“Hắn nhất định là đang chỉnh mình mà, đáng ghét!” Giản Đông Kiều trong lòng nổi giận đùng đùng nhưng không có chỗ phát tiết, đáng thương nhất là cái bồn cầu nha, nó vốn vô tội mà, vậy mà bị cậu đập cho vài cái vô cùng thâm.

Hết chương 1

2. Chương 2

Từ lúc cậu cầm theo cây lau nhà cùng xô nước đi khắp công ty làm vệ sinh, nhận ra Giản Đông Kiều, nhân viên toàn công ti đều che miệng cười trộm, nói xấu cậu.

“Đông Kiều a, có phải cậu và tổng giám đốc mới có giao tình rất tốt không? Nên anh ta mới cho cậu làm cái công việc siêu cấp vĩ đại này? Ha ha ha!”

Này A Dũng chết tiệt! Đã không giúp đỡ thì thôi đi, còn cười trên sự đau khổ của người khác, thực sự là tức chết mà! Dù sao Giản Đông Kiều tôi đây cũng là một người siêu cấp đẹp trai trong mắt nữ đồng nghiệp chứ bộ; Chỉ là mắng Cổ Ương Thái vài câu hơi nặng thôi mà, vậy mà hần nỡ lòng nào bắt cậu làm cái công việc này!! Sau này cậu làm sao có chỗ đứng trong công ti nữa đây!

“Khà khà, nhóm người bọn tôi đến đây chúc mừng cậu, có vui hay không a?”

A Dương, A Đông, A Lộng, A Thụy, đám người này thuộc dạng điếc không sợ súng xông vào nhà vệ sinh mà Giản Đông Kiều đang quét dọn, chân này bước tiếp chân kia, rất không lưu tình mà giẫm đầy bùn đất lên sàn nhà mà Giản Đông Kiều vừa mới tốn công lau sạch.

“A! Bọn người xấu này, tôi đã phải mất một giờ để lau dọn chỗ này đây!” Bọn người này đúng là không có lương tâm mà!

“Cậu làm công việc của cậu, cậu cũng không thể bắt bọn tôi nhịn nha. Như vậy rất là tàn nhẫn đó.”

Giản Đông Kiều càng nghe càng phát điên, cậu nhẹ nhàng khóa cửa nhà vệ sinh lại.

Bốn người thích thú mà giải phóng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cửa bị khóa lại, bọn họ không hện mà cùng run một cái.

Giản Đông Kiều cầm lấy đồ cọ bồn cầu chỉ vào mặt bốn người bọn họ, rất giống mấy bà vợ chanh chua đang chuẩn bị mắng mấy ông chồng say xỉn.

“Các người là đồ vô lương tâm, bộ nghĩ dọn bồn cầu là đơn giản lắm hay sao? Nếu tôi không đem cái bồn tiểu xấu xí dơ bẩn này chà rửa thành cái bồn tiểu sạch sẽ sáng chói, thì các người làm gì mà thoải mái đứng đây vừa ‘xả’, vừa hát hã? Tôi đã mất hết mặt mũi trước mặt mấy đồng nghiệp nữ thì thôi đi, các người còn chạy tới đây chế nhạo tôi, được lắm... Tôi không nhịn nữa, xem chiêu!”

Chỉ một lát sau, toilet tầng bảy trong công ty phát ra mấy tiếng kêu thảm thiết.

“Làm sao vậy?” Vị giám đốc mới – Cổ Ương Thái đang đi kiểm tra hoàn cảnh trong công ti, thuận tiện đến xem Giản Đông Kiều có làm việc chăm chỉ hay không, ai ngờ vừa đến lầu bảy đã nghe âm thanh như là heo bị chọc tiết.

Gặp quỷ a!

A Dũng lập tức ngẩng đầu giải thích: ” Ách, bởi vì...”

‘Phịch’ một tiếng, cửa toilet được mở ra, mấy người bên ngoài nhao nhao muốn vào bên trong xem như thế nào, còn chưa kịp nhìn rõ, thì một đám người bên trong đang chật vật chạy ra ngoài.

“Vỡ ống nước rồi!”

Cổ Ương Thái duỗi tay bắt lấy Giản Đông Kiều đang muốn chạy trốn, ” Tôi không phải bảo cậu đi quét dọn nhà vệ sinh sao? Sao lại thành ra như vậy?”

Ống nước chỗ bồn rửa tay bị vỡ, nước phun tứ tung như vòi sen.

“Tôi... Cái này... Nói ra rất dài dòng, cái này là cả một quá trình a...” Giản Đông Kiều có tật giật mình, muốn nói nhưng lại thôi. Cậu nào dám nói người làm vỡ ống nước chính là cậu!

Cậu âm thầm liếc nhìn xung quanh, cái nhóm người gây họa ban nãy đã sớm chuồn không thấy tăm hơi, cậu trong lòng không khỏi cảm thán đây đúng thực sự là bạn xấu mà.

“Nói!” Cổ Ương Thái ánh mắt sắc bén trừng Giản Đông Kiều.

“Hung dữ như vậy làm gì chứ!” Đe dọa cậu làm gì? Từ nhỏ cậu đã bị hù dọa cho tới lớn rồi a, cậu mới không sợ, ” Còn không phải tại anh bắt tôi dọn nhà vệ sinh sao, tôi đâu có muốn ống nước bị vỡ, chính tôi cũng đâu không chế được nó. Với lại tôi làm sao biết vỡ một cái thì toàn bộ ống nước sẽ bị vỡ đâu? Nếu như anh không bắt tôi dọn nhà vệ sinh, thì ống nước cũng sẽ không bị vỡ, cũng là bởi vì anh, ống nước mới bị vỡ a ; nếu như nó không vỡ thì tất cả mọi người đều có thể đi vệ sinh, bây giờ nó lại vỡ, lần này nhân viên nam đều không thể...”

Trời ạ! Người này như thế nào mà vừa mở miệng thì đã nói không ngừng rồi?.

“Ách xì ” Giản Đông Kiều bỗng nhiên hắt hơi một cái.

Cổ Ương Thái sững sốt một chút.

“Ách xì, Ách xì ”

Cổ Ương Thái lúc này mới phát hiện toàn thân Tiểu Bát Phu đã ướt đầm, lại bị gió thổi vào tất nhiên sẽ bị cảm lạnh a.

“Được rồi, được rồi!” Cổ Ương Thái lắc đầu một cái, ” Cho dù cậu có nói gì đi nữa, ống nước cũng đã bị vỡ, như vậy cũng coi như cậu đã phá hoại của công, cho nên phí sửa chữa cậu phải chịu trách nhiệm đó, biết không?”

“Cái gì?”

Tại sao muốn một mình cậu trả hết toàn bộ số phí kia? Mấy cái tiền phá hoại kia cũng có phần mà, nếu không phải tại A Thụy thân thủ nhanh nhẹn, ngay cái lúc mà cậu đập một cước thì đã né ra chỗ khác, làm cậu đập vào ống nước sau đó ‘xèo’ một tiếng, ống nước liền bị vỡ a.

A Dương, A Đông, A Lộng, đặc biệt là A Thụy, Giản Đông Kiều tôi đây xin thề, sau này sẽ là kẻ thù không đội trời chung của các người!

“Tính ra cậu dọn nhà vệ sinh không tới nỗi tệ, tôi đã kiểm tra mấy lần dưới cũng rất là sạch sẽ, nếu như cậu không có tiền bồi thường, buổi tối đến nhà tôi làm người hầu đi, kiếm thêm tiền a, thấy sao?”

Giản Đông Kiều tất cả thời gian đều tập trung quét dọn lầu bảy, mấy lần dưới thì do Thuần bà bà dọn dẹp sạch sẽ, thế mà Cổ Ương Thái còn tưởng rằng là do Giản Đông Kiều quét dọn.

Người hầu? Đùa cái vậy?!

Cậu bị Cổ Ương Thái bắt đi quét dọn nhà vệ sinh thì mặt cha mặt mẹ, mặt dòng họ mặt tổ tiên của cậu đều đã mất hết, hiện tại còn muốn cậu đến nhà hắn làm ‘hầu gái’?

Giản Đông Kiều tức đến mức muốn tát vài bạt tai vào hai má trắng nõn của Cổ Ương Thái.

Cổ Ương Thái nhìn Tiểu Bát Phu trước mắt tức giận đến nỗi khuôn mặt biến hồng, thực sự là càng chơi càng thú vị a.

3. Chương 3

Cổ Ương Thái từ nhỏ đã bị cha mẹ quản giáo nghiêm khắc, chỉ biết tôn sư trọng đạo, yêu thầy mến bạn, trong mắt mọi người hắn là một học sinh ưu tú; bất quá khi sang Mỹ du học, có một lần, một tiểu thư nào đó muốn hẹn hò với hắn, nói con mắt của hắn rất mê hoặc, nếu như tóc của hắn nhuộm vàng thì sẽ rất mê người, tuy rằng hắn đối với cái vị tiểu thư kia không có hứng thú, nhưng mỗi lời khen ngợi của cô ta hắn đều ghi nhớ ở trong đầu. Lại cùng mấy vị bằng hữu ở Mỹ chơi chung với nhau, bất kể là thời trang, phong

cách hay là tư tưởng, Cổ Ương Thái ngày càng được khai thông, bây giờ hắn theo đuổi phong cách thời thượng, chau chuốt cách ăn mặc của mình, làm cho nữ nhân đều phải quỳ xuống trước mặt hắn; hắn nói một, đám nữ nhân kia không dám nói hai, hắn muốn các nàng đi hướng đông, các nàng tuyệt đối không dám đi hướng tây.

Hắn yêu cái loại cảm giác điều khiển người khác, vì vậy sau khi về nước, Cổ Ương Thái không muốn làm một tổng giám đốc tốt, mà là muốn làm một tổng giám đốc chính người.

Hắn nhất định phải chơi cho đủ, bù lại cái khoảng thời gian cấp hai, cấp ba, đại học chỉ biết vùi đầu vào việc học. Hắn cảm giác mình không có hứng thú chơi đùa với phụ nữ nữa, vừa vặn ngay ngày đầu tiên đi làm liền gặp phải Tiểu Bát Phu... Ha ha, hắn quyết định phải chinh phục người này a.

“Tôi không làm!” Giản Đông Kiều bỏ qua lời đề nghị của Cổ Ương Thái.

“Không làm?” Cổ Ương Thái hỏi lại.

“Không làm, không làm, không làm!” Giản Đông Kiều không sợ chết mà lặp lại mấy lần.

“Vậy bây giờ cậu đền tiền đi.”

“Anh...” Tiến cũng không được, lui cũng không xong, ông trời a, cậu biết làm sao cho phải đây?

“Tối hôm nay, đúng bảy giờ có mặt ở nhà tôi!” Thấy Giản Đông Kiều không nói lời nào, Cổ Ương Thái nghĩ cậu đã ngầm chấp nhận, vì vậy tự ý quyết định thời gian.

“Chờ một chút, tôi còn chưa đáp...” Còn chưa có đáp ứng mà!

“Đúng rồi!” Cổ Ương Thái vừa nghĩ đến cái gì đó, “Tôi thấy mấy tầng khác cậu không cần phải dọn nữa, một lát trực tiếp đến phòng của tôi đi, Tiểu Giản.” Nói xong, Cổ Ương Thái trong lòng vui vẻ, hai tay đặt ở phía sau đắc ý rời đi.

Tiểu Giản?

Giọng điệu của hắn sao giống như đang ra lệnh người khác vậy? Trời ạ! Không lẽ cậu bị trở lại cái thời đại không có nhân quyền sao? Trong nhà không có tiền lại mắc một khoản nợ, không thể làm gì khác hơn là đi làm nô lệ cho nhà người ta, lấy thân ra trao đổi, lại còn bị đánh đập a... Giản Đông Kiều không ngừng nhớ lại nội dung phim truyền hình trên ti vi, ảo tưởng vận mệnh trong tương lai của mình sẽ vô cùng bi thảm.

Ấn, trong phim, nhà hoàn mỗi ngày phải làm rất nhiều việc a, mấy thằng nhóc có tiền đều không ưa nàng, thường cố ý ném đá vào nàng, còn vào phòng của nàng đập phá hết đồ đạc, chỉ mắc một sai lầm nhỏ thôi đã bị phu nhân đánh đập đến bong da tróc thịt; thảm nhất chính là, bị tên viên ngoại háo sắc coi trọng sắc đẹp, thừa dịp xung quanh không có ai liền cưỡng bạo nàng, đáng thương cho nàng còn phải mang thai con của viên ngoại...

Chờ chút! Sắc đẹp, cưỡng bạo... Giản Đông Kiều chậm rãi nhìn Cổ Ương Thái đang trò chuyện cùng một vài nhân viên.

Làn da của hắn trắng như vậy, chắc là được bảo dưỡng rất tốt a, vóc người lại rất đẹp, lại có thêm đôi mắt phượng...

Thảm! Không lẽ cái tên họ Cổ này thích đàn ông... Không thể nào a?

Lúc này, Cổ Ương Thái quay qua nhìn Giản Đông Kiều, nở nụ cười mê người với cậu.

Ánh mắt của Cổ Ương Thái muốn nói là cậu đang chờ tôi nhìn cậu sao?, nhưng khi ở trong mắt Giản Đông Kiều lại là.....thị gian (là cưỡng gian bằng mắt)

Giản Đông Kiều chỉ cảm thấy một mảnh đen tối.

Chết rồi, thực sự không ổn a, vậy là trình tiết hai mươi mấy năm của mình sắp không giữ được nữa rồi.

“Tổng... Tổng giám đốc.”

Từ khi Giản Đông Kiều ý thức được nguy hiểm đang ở xung quanh mình, cậu bắt đầu cảm thấy sợ tên tổng giám đốc mới này rồi, mỗi lần gọi hắn sẽ bị cà lăm a.

“Cậu đến rồi à?” Cổ Ương Thái đang chuyên tâm xử lý văn kiện, bộ mặt nghiêm túc, bây giờ hắn không có tâm trạng đi chinh Giản Đông Kiều.

Hắn muốn cậu đến văn phòng của mình chẳng qua là hắn chỉ thuận miệng nói vậy, nhưng hắn cũng không rõ tại sao mình lại muốn đem tên Tiểu Bát Phu này đặt ở chỗ mà mình lúc nào cũng có thể nhìn thấy a, kì quái.

Chắc là để thuận tiện việc chinh cậu ta đi? Ha ha! Cổ Ương Thái tự cho mình một cái lí do.

“Khụ...” Hắn cảm giác hôm nay cuốn họng của mình có chút lạ.

“Cậu trước tiên vào bên trong lau dọn phòng vệ sinh đi ” Bây giờ hắn không nghĩ ra biện pháp nào hay để chinh cậu. Hay là cho cậu ta đi dọn bồn cầu, như vậy cậu ta sẽ không ở đây phiền mình làm việc, quyết định vậy đi.

“A?” Phòng vệ sinh? Chờ chút! Phòng vệ sinh cũng là một địa phương nguy hiểm, Giản Đông Kiều khẩn trương đến run rẩy.

Không muốn a! Cậu là thanh niên mà, còn có tiền đồ sáng sủa, còn một tương lai tốt đẹp đang chờ cậu, cậu không muốn bởi vì “Nhu cầu” của người này mà phá huỷ cuộc đời của mình đâu a.

Tại sao còn cậu ta đứng ngăn người ở đó a? Cậu ta thích đứng phạt lắm sao? “Tại sao còn đứng đó? Đợi tôi dẫn cậu đi hay sao?”

Dẫn mình đi? Hắn muốn cùng mình vào phòng vệ sinh?

“Không không không... Không cần, tôi tự mình vào, nhưng... Có thể.” Vừa nói xong, Giản Đông Kiều lập tức vọt vào nhà vệ sinh, thuận tiện khóa cửa lại.

Đùa sao, nếu như Cổ Ương Thái cũng theo cậu vào trong, vậy thì trình tiết hai mươi mấy năm của cậu chắc chắn sẽ không còn a.

“Hô ——” khóa cửa lại chắc sẽ không còn vấn đề gì đi?! Như vậy cậu có thể yên tâm dọn dẹp rồi, Giản Đông Kiều quay đầu lại, phát hiện cái phòng vệ sinh này không phải là lớn bình thường a.

Oa! Đây không phải là phòng vệ sinh mà là phòng tắm nha, hơn nữa còn là phòng tắm cao cấp, phòng tắm tốt như vậy mà chỉ có mình tên biến thái kia sử dụng, đúng là uổng phí mà! Nếu như có cơ hội, cậu nhất định phải thừa dịp lúc công ty không có người, tới nơi này tắm một lần cho hả dạ.

“Rất sạch sẽ mà, có cái gì để dọn dẹp đâu chứ?.” Giản Đông Kiều lẩm bẩm một câu, bất quá nếu đây đã là nhiệm vụ thần thánh của giám đốc giao cho, vậy thì cậu sẽ cố hết sức tìm xem nơi nào bẩn để chà rửa a.

Giản Đông Kiều nhìn bồn tắm mát-xa một chút, quả thật là thiết kế rất tinh xảo nha.

“Hửm?”

Tại sao lại có vết vàng vàng ở đây? Giản Đông Kiều tới gần xem thử, màu vàng này hình như không phải màu sắc vốn có của cái vết này đi? Không lẽ đây là...

Giản Đông Kiều lập tức đỏ mặt.

Má ơi! Không... Không thể nào!!

Hắn cư nhiên làm chuyện đó ở trong này sao?

Quá đáng, quá đáng, thật quá đáng! Cư nhiên trong giờ làm việc mà lại... Thật là đồi bại mà, đồ không biết xấu hổ!

Giản Đông Kiều suy nghĩ một chút, không đúng, không đúng! Hắn chỉ mới đi làm ngày hôm nay không phải nhanh như vậy liền... Nhưng mà cũng không phải, có thể là do tổng giám đốc lúc trước cùng cô nàng bí thư nào đó vụng trộm nên mới để lại vết tích này a.

Giản Đông Kiều liền yên tâm thở ra một hơi, cậu tin tưởng Cổ Ương Thái không phải là loại người công tư bất phân. Chẳng biết vì sao, cậu lại có chút vui vẻ....

Cái rắm a! Có gì mà phải vui vẻ, bị gọi tới đây quét bồn cầu thì tại sao phải mừng rỡ a!

Không nhịn được liếc mắt nhìn vết vàng vàng kia, Giản Đông Kiều chỉ cảm thấy buồn nôn nên nhanh chóng nhắm mắt lại, cầm lấy khăn vừa lau sạch sẽ vừa đề xuống cơn ói đang muốn phun trào.

Không tới nửa tiếng, Giản Đông Kiều liền dọn dẹp xong.

Cậu nhìn đồng hồ đeo tay, đợi đến lúc tan việc còn rất lâu a, nếu như lúc này đi ra ngoài, không biết cái tên họ Cổ kia có bắt cậu làm việc gì khổ cực nữa hay không! Nhưng bây giờ cậu đang khóa cửa mà, vậy thì cậu làm gì trong này hẳn cũng đâu có biết.

Khà khà, phải ngủ bù mới được!

Giản Đông Kiều ưỡn người dân gân cốt, ngáp một cái thật to, sau đó liền nằm vào trong bồn tắm mát xa, tiến vào mộng đẹp.

Kỳ lạ! Tại sao Giản Đông Kiều lại dọn dẹp lâu như vậy? Cũng đã năm giờ chiều rồi!

Cổ Ương Thái nhìn phía đồng hồ trên tường, phòng tắm này được trang bị đồ dùng rất tân tiến, không phải là đang làm khó Tiểu Bát Phu chứ? Hay là cậu ta đã gây ra họa gì, nên không dám ra đây tự thú? Sau đó cậu ta thừa dịp khi mình tan việc về nhà liền bỏ trốn, như vậy không phải là mình đã bị tên Tiểu Bát Phu này chính sao? Không thể được!

“Tiểu Giản!” Cổ Ương Thái gõ gõ cửa phòng tắm, lúc muốn mở cửa ra, thì phát hiện cửa đã bị khóa từ bên trong.

Thằng nhóc dần dợn này! Bộ tưởng làm như vậy là không ai có thể vào sao, lẽ nào cậu ta quên mất trên thế giới này còn có cái đồ vật gọi là “Chìa khóa” à?

‘Khách’ một tiếng, cửa được mở ra.

Đang chìm vào mộng đẹp, Giản Đông Kiều không hề phòng bị, vẫn cứ thoải mái nằm trong bồn tắm, trong mộng cậu còn thấy mình đang nằm giữa một đồng lớn dâu tây a.

“A! Dâu tây đừng chạy, chờ tôi với!” Giản Đông Kiều mơ màng khẽ nói.

Dâu tây?

Cổ Ương Thái sững sốt một chút, sau đó liền bật cười.

Chỉ có mấy bé gái mới thích vị dâu tây thôi, không nghĩ tới Tiểu Bát Phu cũng thích dâu tây nha.

Còn tưởng rằng cậu ta gây ra họa gì nên không dám ra ngoài, hóa ra là ở trong đây ngủ, Cổ Ương Thái cẩn thận đi tới bên cạnh bồn tắm ngồi xổm xuống.

Người này tuy rằng rất giống một đứa trẻ tùy hứng, nhưng có một cái miệng nhỏ, lại có thêm một đôi vành tai lớn, hơn nữa trên trán còn có mấy cọng tóc vàng óng, thoạt nhìn rất buồn cười a.

Nhìn thêm một hồi, Cổ Ương Thái không phát hiện được trên mặt mình có một vết mỉm cười.

“Ừm...” Kỳ quái! Rõ ràng là cậu đang ở trong một bữa tiệc dâu tây lớn mà, sao tự nhiên lại có một đám mây đen dày đặc vậy? Hơn nữa đám mây này còn đè trên người mình.

Giản Đông Kiều rất không thoải mái mà mở mắt ra, trước mắt liền xuất hiện một khuôn mặt tuần tú to đùng.

“A —— “

Giản Đông Kiều quát to một tiếng, làm Cổ Ương Thái sợ đến mức lui một bước dài.

“Cậu đang làm gì thế?” Cổ Ương Thái không vui nhìn cậu.

“Anh anh anh... Tôi mới là người hỏi anh đang làm gì thì đúng hơn, không có gì làm hay sao mà tự đứng lại áp sát người ta như thế làm gì, muốn hù chết tôi à?” Giản Đông Kiều nhìn xung quanh. Nơi này là nơi nào a? Phòng tắm? Cậu tại sao lại ngủ ở phòng tắm? Đúng rồi, vừa nãy cậu quét dọn xong liền chớp mắt một chút, nhưng là cậu nhớ cậu có khóa cửa mà! Vậy Cổ Ương Thái vào bằng cách nào a?

Thảm! Cậu ngủ lâu như vậy, sẽ không phải bị hấn hãm hại rồi chứ?

Giản Đông Kiều liều mạng mà suy diễn ra cả một quá trình phạm tội của Cổ Ương Thái.

Cổ Ương Thái thấy Giản Đông Kiều đang trong trạng thái đờ đẫn, làm hấn cảm thấy cậu quả thực rất thú vị, hấn định mở miệng nói chuyện, Giản Đông Kiều lại giành nói trước.

“Anh... Vào đây bằng cách nào? Tôi nhớ tôi đã khóa cửa lại rồi mà a!” Cậu vẫn còn là người khả ái thuần khiết mà, sự trong sạch của cậu bây giờ còn đâu a!

Cổ Ương Thái móc chìa khóa trong túi ra, đưa đến trước mặt Giản Đông Kiều nói, “Chắc cậu cũng biết đây là vật gì đúng không? Tôi thấy cậu lâu như vậy vẫn chưa đi ra, cho nên mới đi vào xem thử, vừa bước vào thấy cậu nằm ở đó, tôi còn tưởng rằng cậu bị bất tỉnh, cho nên...” Cổ Ương Thái đến gần hơn một chút, mặt hấn áp sát mặt Giản Đông Kiều, “Giúp cậu làm hô hấp nhân tạo a!”

Giản Đông Kiều sợ đến run chân, cậu hít một hơi thật sâu.

“Anh anh anh... Tôi tôi tôi...” Cậu ấp úng nói không nổi một câu, cậu sợ muốn xỉu luôn rồi, vậy bọn họ không phải đã hôn...

Cổ Ương Thái nhìn Giản Đông Kiều bị dọa sợ, chỉ muốn kích động cười phá lên, nhưng vì hình tượng hấn mới nhịn xuống.

“Yên tâm đi, lúc tôi định giúp cậu, thì cậu liền tỉnh lại.”

Giản Đông Kiều ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm, Cổ Ương Thái lúc này đột nhiên tới gần cậu.

“Làm sao, rất thất vọng sao? Nếu như cậu cần, bây giờ tôi có thể giúp cậu bù đắp lại a.” Nói xong hấn liền áp sát lại một chút nữa.

“Không cần...”

Giản Đông Kiều đổ mắt đến mức sắp nổ tung, Cổ Ương Thái lại thổi khí nóng hằm hập vào mặt cậu, trái tim của cậu đều muốn nhảy ra ngoài rồi.

“Không... Không, tôi phải đi.” Nói xong, cậu lập tức đẩy Cổ Ương Thái ra, chạy nhanh ra khỏi phòng tắm như chạy nạn.

“Sáu giờ năm mươi phút nhớ đứng ở cửa lớn chờ tôi!” Cổ Ương Thái lớn tiếng dặn dò cậu.

Thì ra chiêu này không chỉ hữu hiệu với con gái, ngay cả con trai cũng không thể chống lại a, ha ha...

Cổ Ương Thái cảm thấy Giản Đông Kiều càng ngày càng thú vị.

Hết chương 3

4. Chương 4

“Đang suy nghĩ cái gì?” Cổ Ương Thái nghe giọng hỏi.

Một chiếc xe ô tô màu bạc chạy băng băng trên đường cao tốc, nó chạy với tốc độ kinh khủng cũng đủ biết chủ nhân của nó đáng sợ cỡ nào a, trong xe ngoại trừ chủ nhân của nó thì còn có thêm một Tiểu Bát Phu đang thở phì phò.

“Không có!” Giản Đông Kiều đại nhân khó chịu trả lời.

Sáng sớm nay, chiếc xe này suýt chút nữa tông vào cậu, hiện tại cậu lại đang ngồi trên nó, hơn nữa chủ nhân chiếc xe này chẳng những là tổng giám đốc của cậu, mà còn có ý xấu muốn chinh cậu, ngay cả khi tan tằm cũng biến thành chủ nhân của cậu a...

Vận mệnh của cậu sao lại khổ như vậy chứ!

“Không có? Vậy tại sao nhìn bộ dạng của cậu như đang tràn trề tâm sự vậy? Ai nha, cậu không nên làm sắc mặt như vậy a. Người hầu thì không nên trưng ra bộ mặt tà ác này với chủ nhân nha!”

Dừng đèn đỏ, Cổ Ương Thái đưa mặt lại gần Giản Đông Kiều.

Giản Đông Kiều không tình nguyện quay đầu qua, liền nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của Cổ Ương Thái đang chăm chăm nhìn mình, cậu bị dọa hét hồn, giật mình quay đầu qua chỗ khác.

“Này, chỉ là nói chuyện thôi mà, có cần phải áp sát như vậy không!”

Thật là! Không có chuyện gì làm hay sao mà người này lại thích dọa cậu như vậy chứ, đúng là đồ vô liêm sỉ, giống như ban nãy ở trong phòng tắm, Cổ Ương Thái nhìn cậu bằng ánh mắt đầy ám muội, làm cậu không thể động đậy được, cái khí thế bức người này khiến cho người ta thực sự không thở nổi a.

Tránh khỏi phạm vi tầm mắt của Cổ Ương Thái, cậu suýt chút nữa bị thôi miên vào cặp mắt đáng sợ đó. Nếu như đôi mắt phượng này là của nữ nhân, nói không chừng cậu sẽ nhào lên đè người trước mắt xuống, cậu quả thật bị cặp mắt kia hấp dẫn a.

Cái rắm này! Chắc là do lâu quá không có ‘giải quyết’, nên mới có cái suy nghĩ kia đối với cái tên nam nhân đáng ghét này!

Giản Đông Kiều, tuyệt đối đừng để mình bị sa đọa a!

“Tại sao?”

Cổ Ương Thái thổi hơi nóng vào lỗ tai Giản Đông Kiều, trêu chọc cho đến khi cả người cậu bắt đầu run rẩy.

Giản Đông Kiều nhắm mắt lại, hít một hơi thật lớn, muốn điều chỉnh lại cảm giác căng thẳng, ai ngờ lại hít được mùi thơm nhàn nhạt phát ra từ trên người Cổ Ương Thái.

Cậu mở mắt ra, cửa sổ mơ hồ phản chiếu lại hình ảnh trong xe, cậu lại có cảm giác hình ảnh này vô cùng ám muội, Giản Đông Kiều cảm thấy mình sắp xỉu tới nơi rồi.

“Hít một hơi lớn như vậy, cậu rất là hồi hộp sao?”

Giản Đông Kiều cảm giác được nhiệt khí của Cổ Ương Thái thổi từ lỗ tai bao phủ xuống cổ cậu, cậu cắn cắn môi dưới tự nhắc nhở chính mình.

Không được, không được! Giản Đông Kiều, không được sa đọa, chết cũng không được quay đầu qua, nếu như quay đầu lại, cuộc đời của mày sẽ bị phá hủy đó.

“Sao vậy? Không dám nhìn tôi à? Hay là cậu sợ nhìn rồi sẽ thích tôi a?”

Đôi môi mỏng của Cổ Ương Thái gần như sắp hôn lên lỗ tai Giản Đông Kiều, một câu nói ngông cuồng của hắn thẳng tắp đánh vào ý thức của cậu.

Giản Đông Kiều đột nhiên cảm thấy dường như có một dòng điện chạy qua cơ thể mình, đầu cậu căng thẳng đến mức sắp nổ tung luôn rồi.

“Không... Không...” Giản Đông Kiều ngay cả một câu cũng không nói được, đúng là tức chết người mà!

“Không biết xấu hổ” mấy chữ này không thể làm gì khác hơn là bị kẹt lại ở trong cổ họng. ‘Bá, bá, bá’ —— mấy chiếc xe phía sau thấy đèn xanh mà xe của Cổ Ương Thái còn chưa di chuyển nên liêu mạng ầm còi.

“Nhanh a... Đèn xanh rồi!” Giản Đông Kiều đẩy hắn ra, nhắc nhở.

Đợi đến khi Cổ Ương Thái chạy được một đoạn, cả người cậu mới được nhẹ nhõm.

Cổ Ương Thái nghĩ thầm, mới đùa giỡn một chút cậu ta đã đứng ngồi không yên, đặc biệt là khi nói ra cái câu cuối, Tiểu Bát Phu như biến thành một tảng đá, cả người cứng ngắc.

Tên nhóc này nhất định là đồng tính luyến ái! Thật không nghĩ tới Cổ Ương Thái hắn lại có mị lực lớn đến mức này, ngay cả nam nhân cũng không thể cưỡng lại sức hấp dẫn của hắn, lần này chơi nhất định sẽ rất vui a! Bất quá cũng thật đáng tiếc, cậu ta tính tình trẻ con cộng thêm khuôn mặt con nít kia, chắc cũng

làm say mê được rất nhiều nữ nhân nha, ai, cậu ta thế nào mà nữ nhân không yêu lại đi thích nam nhân thế này, đúng là khổ a!

Nói thật, nếu không phải đèn xanh, hẳn vẫn còn muốn tiếp tục đùa giỡn, để xem cậu có phản ứng gì, hơn nữa trên người cậu có mùi hương sữa tắm thực sự rất thơm nha, làm cho hẳn có chút không muốn rời đi.

“Cái gì!” Giản Đông Kiều kinh ngạc mà nhìn nơi ở của Cổ Ương Thái, “Anh..... Ở nơi này?”

“Có vấn đề gì sao?” Cổ Ương Thái lộ ra biểu tình kỳ quái.

“Không đúng a, không phải anh là tổng giám đốc sao, công ty nên sắp xếp chỗ ở cho anh chứ, sao lại để cho anh ở cái nhà trọ đơn sơ này, anh định lừa tôi sao!”

Đường đường là tổng giám đốc công ti Long Khắc cao quý! Vậy mà lại ở cái chỗ chim cũng không thềm đến ị này, thật là không tin được mà, nếu lấy chuyện này cùng chuyện hằng nga có thật, cậu nhất định sẽ tin trên đời này có hằng nga a.

Cổ Ương Thái nhìn xung quanh nói, “Công ty có sắp xếp cho tôi a, nhưng lúc trước ở Mỹ tôi cũng ở một căn hộ nhỏ như vậy nên quen rồi, vì vậy tôi mới kiên trì dọn đến đây ở.”

Ha ha, hẳn tìm đại một lí do bậy bạ nào đó nói với Giản Đông Kiều, nhưng thật ra chỗ này là do em trai của bạn thân hẳn – A Bố cho mượn.

Hắn nghĩ nếu mang Tiểu Bát Phu về nhà của mình chính thì còn gì thú vị a! Cho nên trước đó hẳn đã nói chuyện với A Bố....

Thượng lượng về việc đổi phòng ở.

“Hóa ra là như vậy, anh rất là hoài niệm a!” Giản Đông Kiều tán dương vỗ vỗ vai Cổ Ương Thái, người này kỳ thực.....

Cũng không xấu tính lắm.

Ha, cậu ta như vậy liền tin hay sao! Quay lưng lại với Giản Đông Kiều, Cổ Ương Thái đứng ở cửa nhìn xuống tâm tình kích động muốn ngửa mặt lên trời cười to.

Giản Đông Kiều thực sự là dễ dụ dỗ mà, nếu ngày nào đó cậu ta bị người khác đem đi bán, chắc còn quay qua cảm ơn người ta nữa, ha ha, bất quá cậu ấy cũng thật đáng yêu.

Đáng yêu?

Hình như đây là lần đầu hẳn dùng từ này để hình dung người khác nha.

Cổ Ương Thái lơ đãng cười cười, mở cửa bật đèn.

“Ôi, khéo a!” Giản Đông Kiều quả thực không thể tin được vào mắt mình, “Nhà anh mới bị bão lũ cần quét hay sao a?”

Nơi này chỉ có thể hình dung bằng một từ —— Thảm!

5. Chương 5

Cổ Ương Thái nhìn thấy trong nhà loạn thành như vậy nhất thời cũng sợ hết hồn. Thì ra đời sống sinh viên thối nát như vậy a, quả thật là không đơn giản mà!

Cổ Ương Thái cuối cùng cũng hiểu tại sao khi hẳn nói với A Bố là sẽ mời người về dọn dẹp nhà của y và đồng thời mời y qua nhà hẳn ở tạm, A Bố không hề do dự mà đáp ứng ngay...

Không xong rồi! Hẳn có linh cảm xấu, ngôi nhà chỉnh tề xinh đẹp của hẳn trong mấy ngày này chắc sẽ thành một bãi rác quá.

Cổ Ương Thái quay đầu lại, nhìn thấy Giản Đông Kiều kinh ngạc đến mức đứng hình, chỉ có thể bất đắc dĩ cười khan hai tiếng, sau đó liền lập tức thay đổi sắc mặt.

“Nếu không loạn như vậy thì tôi đâu cần cậu làm người hầu a? Mau mau dọn dẹp đi, Tiểu Giản!”

Giản Đông Kiều mạnh mẽ trừng Cổ Ương Thái một cái, Giản Đông Kiều trong lòng không cam tâm tình nguyện, nhưng vẫn ba chân bốn cẳng thu dọn đồ đạc.

Một đồng đồ ăn vặt vẫn chưa ăn hết; ba, bốn lon bia mới uống được một nửa; tạp chí, giấy báo nằm ngổn ngang trên sàn nhà, bàn thì bị dính một lớp bụi dày đặc, ở góc tường thì có đầy tơ nhện...

“Tôi quả thật kiếp trước thiếu nợ anh mà!” Giản Đông Kiều vừa dọn dẹp, vừa luôn miệng mắng: “Mình đã hơn hai mươi tuổi rồi, lần đầu tiên mới thấy tên tổng giám đốc nào ghê tởm như anh ta vậy, thật không biết sau này anh ta làm sao quản được cấp dưới của mình đây...”

Cậu muốn nhanh chóng kết thúc cái cơn ác mộng này, về nhà tắm rửa sạch sẽ sau đó chui vào cái giường ấm áp của mình, cái nơi này thực sự làm cho cậu khó chịu đến ngứa ngáy khắp người.

” Này! Cái đôi tất này mấy năm rồi không giặt vậy hả, khự khự...trời ạ! Thúi chết tôi rồi! Còn nữa đây là cái gì? Áo sơ mi sao lại để ổ vàng như vậy chứ? Anh đúng là đồ vô dụng mà! Thật sự là...” Giản Đông Kiều nhìn thấy một miếng vải hoa văn đầy màu sắc, cậu tò mò lôi nó ra.

Nhìn rõ nó là vật gì, Giản Đông Kiều lập tức đỏ mặt.

“Cái tên biến thái này! Ngay cả cái loại đồ này cũng sử dụng được...”

Một cái quần đùi hoa văn nhiều màu bị Giản Đông Kiều cầm ở trên tay.

Quần áo, vớ ném loạn đầy trong phòng khách thì không nói đi, thậm chí ngay cả quần lót cũng vậy... Người này bị đứt dây thần kinh xấu hổ rồi hay sao a? Chẳng lẽ anh ta lần đầu mang nam nhân về nhà, nên nhất thời nóng ruột liền...

Nghĩ đến đây, Giản Đông Kiều đem cái quần lót kia vứt ra xa, “Êu phi phi phi, bắn chết rồi, kinh quá!”

Mọi động tác của Giản Đông Kiều toàn bộ đều rơi vào trong mắt Cổ Ương Thái. Nhìn cậu giống như mẹ của hắn, một bên dọn dẹp nhà cửa, một bên lải nhải mắng mỗ, thực sự là thú vị mà.

Loại người chơi đùa tốt như vậy nếu như giữ lại ở bên mình cả đời thì tốt biết bao, cuộc sống sẽ không buồn chán chút nào a.

Cả đời? Không thể nào, nam nhân thì phải cùng nữ nhân cả đời chứ, sao lại có thể là nam nhân được?

Nhưng mà ở Mỹ.....

Cổ Ương Thái thở dài lắc đầu một cái, muốn ngăn chặn lại cái ý nghĩ này của mình.

“Này, phần còn lại để ngày mai tôi dọn tiếp có được không? Cho tôi về nhà nghỉ ngơi đi.” Đã sắp mười một giờ, nếu còn ở lại đây thì sẽ không kịp đón xe về nhà a.

“Ách.” Thấy Giản Đông Kiều phải đi, Cổ Ương Thái có hơi thất vọng, nhưng lại không có lý do để ép cậu ở lại.

Mắt vẫn còn nhìn chăm chăm máy vi tính, Cổ Ương Thái chỉ tùy tiện đáp một tiếng, điều này làm cho Giản Đông Kiều có chút nổi nóng. Cậu khổ cực dọn dẹp nhà cho hắn, hắn tốt xấu cũng phải nói tiếng cảm ơn chứ! Cho dù cậu là người hầu của hắn, không nói cảm ơn thì thôi, ít ra cũng phải nói tiếng ‘tạm biệt’ chứ, hắn cư nhiên không nói gì, chỉ ‘ách’ một tiếng, đồ không có lương tâm!

“Giúp tôi pha một ly cà phê.” Cổ Ương Thái đột nhiên nói.

“Tại sao tôi phải pha?” Giản Đông Kiều phồng hai má lên.

“Bởi vì cậu là người hầu của tôi.” Cổ Ương Thái đơn giản nói, làm cho Giản Đông Kiều không thể phản kháng.

“Hừ!” Giản Đông Kiều giậm chân đùng đùng bước vào phòng bếp, “Người hầu, người hầu, ha, ở trong mắt anh, tôi chỉ là người hầu thôi sao?!”

Giản Đông Kiều rất ghét Cổ Ương Thái dùng lý do này để khống chế cậu, lẽ nào ở trong lòng hần cậu không có chút địa vị nào hay sao? Nếu như vậy, vì sao hần lại dùng ánh mắt ám muội đó nhìn cậu? Còn không biết xấu hổ đến mức nói cậu thích hần, hần căn bản chỉ là tên kiêu ngạo, siêu cấp tự kỉ!

Giản Đông Kiều ở trong lòng buồn bực, cũng không biết là mình đã thêm muối ăn vào ly cà phê của Cổ Ương Thái. Sau đó đem đến phòng đưa cho hần.

“Ầy, uống đi, sặc chết anh!” Giản Đông Kiều không chút kiêng kỵ thấp giọng mắng một câu, bởi vì cậu đang tức giận, nên trong lòng cực kì khó chịu.

Cổ Ương Thái cười nhạt, tiếp nhận ly cà phê nóng, không hiểu sao, hần không chỉ cảm thấy ấm tay, mà trong lòng cũng ấm.

“Phốc —— “

“Oa —— Anh làm gì thế?” Giản Đông Kiều quát to một tiếng, sáng sớm nay cậu mặc bộ đồ mới mua, bây giờ lại bị bắn.

Cổ Ương Thái đem tất cả cà phê phun hết lên người Giản Đông Kiều.

“Tôi thực sự muốn giết chết cậu, cậu uống thử đi rồi biết!” Cổ Ương Thái một tay chùi miệng, một tay đem cà phê đưa cho Giản Đông Kiều.

“Uống thì uống!” Giản Đông Kiều cầm lấy ly cà phê, uống một hớp thật to.

Đây là cái cà phê quái quỷ gì, mặn chết người a, Giản Đông Kiều đem toàn bộ cà phê phun lại trong ly.

“Tên đàn này, đường với muối mà cậu cũng không phân biệt được hả?” Bị Cổ Ương Thái mắng một câu như vậy, Giản Đông Kiều liền đem tất cả oan ức đều bộc phát ra.

“Tất cả đều tại anh, tôi vô duyên vô cớ bị anh kéo vào chuyện này, lại bị anh giáng chức đi quét bồn cầu, hại tôi bị cả công ty chê cười; tôi cũng đã chịu đựng mấy cái mùi thú vị kia của anh để giúp anh dọn dẹp nhà cửa, anh ngay cả câu cảm ơn cũng không nói, còn muốn tôi giúp anh pha cà phê, tôi hiện tại chỉ nhằm lẫn muối với đường thôi mà, anh liền lớn tiếng mắng tôi! Tôi cũng không phải người hầu của anh, anh cao hứng thì tiếp cận tôi, khó chịu liền mắng lên đầu tôi, ai cũng phải có lòng tự trọng chứ!”

Đây là lần thứ hai Tiểu Bát Phu nổi giận mắng hần, Cổ Ương Thái sững sốt một chút, sau đó lại mỉm cười lại gần Giản Đông Kiều.

“Khẩu khí thật là dữ nha, cậu rất ủy khuất sao, vậy lúc tôi gọi cậu đi quét bồn cầu thì cậu đừng có quét, bắt cậu đến đây làm trả nợ, cậu cũng có thể nghĩ ra biện pháp khác a, cậu cần gì...”

Cổ Ương Thái càng ngày càng tiến lên lên, Giản Đông Kiều ngày càng lùi xuống, mãi đến khi lưng cậu đụng vào vách tường phía sau không còn đường thoái lui; Cổ Ương Thái hai tay chống lên tường, đem Giản Đông Kiều vây ở trong ngực hần.

“Cậu cần gì phải nghe lời tôi như thế? Tại sao hửm?”

Bị Cổ Ương Thái hỏi như vậy, Giản Đông Kiều nhất thời á khẩu không trả lời được.

Đúng vậy! Cậu có thể không cần làm theo, có thể không cần nghe lời hần, tại sao cậu lại ngốc đến mức đi đáp ứng mọi yêu cầu của hần chứ?

Giản Đông Kiều trong đầu cũng nổi lên một đồng nghi vấn, cậu ngơ ngác nhìn Cổ Ương Thái, trong lòng xuất hiện một mảng hoang mang.

Thời điểm khi môi hai người chạm nhẹ vào nhau, Cổ Ương Thái giật mình liền lui về sau, cách Giản Đông Kiều một bước dài.

“Đi thay đồ đi, quần áo cậu bẩn hết rồi, lát nữa tôi sẽ lái xe đưa cậu về.” Nói xong hần đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại, để lại một mình Giản Đông Kiều ở trong phòng.

Ra ngoài, Cổ Ương Thái ngồi ở phòng khách ngăn người.

Hắn vừa rồi bị cái gì vậy chứ?

Chỉ là muốn trêu đùa Tiểu Bát Phu một chút thôi mà, nhưng mà khi môi của hắn chạm vào môi của cậu, tự dưng tim hắn lại đập nhanh hơn một chút, hắn đang sốt sáng a!

Buồn cười! Hắn đã cùng rất nhiều nữ nhân hôn môi, xưa nay đều rất thuận buồm xuôi gió, nữ nhân đều phải khuất phục dưới kỹ thuật hôn môi của hắn, bây giờ chỉ là đôi mắt với một nam nhân, vậy mà tim lại đập nhanh hơn, nếu chuyện này mà chuyển ra ngoài, Cổ Ương Thái hẳn nhất định sẽ mất hết mặt mũi!!

Ai, có phải hay không là chơi đùa quá chân thật rồi?

6. Chương 6

Mấy ngày kế tiếp của Giản Đông Kiều quả thực là bình an vô sự, Cổ Ương Thái cho cậu phục chức, không cần đi quét bồn cầu nữa, nhưng điều kiện là mỗi ngày cậu vẫn phải đến nhà hắn làm ‘hầu gái’.

Cổ Ương Thái dạo gần đây rất phiền muộn, một mặt là vì công việc, một mặt là vì...

“Này, này, máy hút bụi làm sao vậy, nó hư rồi hả?!” Giản Đông Kiều tức giận cầm cái máy hút bụi đã bị cậu làm cho ‘banh xác’.

Cổ Ương Thái ngây ngốc nhìn cái ‘Xác chết’ trong tay Giản Đông Kiều, bị á khẩu nửa ngày. Đây là đồ dụng điện thứ bao nhiêu bị cậu làm hỏng hắn cũng không nhớ rõ nữa, hắn chỉ biết người trước mắt này rất có năng lực phá hoại... Trời ạ! Rốt cuộc thì hắn đang chinh cậu, hay cậu chinh ngược lại hắn vậy?

Cổ Ương Thái bất đắc dĩ lắc đầu “Thôi! Không cần làm nữa!” May mắn đây không phải là nhà của mình.

Giản Đông Kiều vừa nghe được câu nói này, hai mắt lập tức sáng rực lên, “Vậy tôi có thể về nhà sớm rồi sao?”

“Không thể!”

“Quý hẹp hòi.” Giản Đông Kiều trừng hắn, ngoác miệng mắng.

Cổ Ương Thái nhìn cái miệng nhỏ nhắn nộn của cậu, hắn lập tức sâu hút một hơi.

Ừng ục, ừng ục —— Bởi vì Giản Đông Kiều buổi trưa quên ăn cơm, nên bây giờ cái bụng cậu đang lên tiếng kháng nghị.

“Cười cái gì chứ!” Giản Đông Kiều liếc Cổ Ương Thái một cái, lấy tay che lại cái miệng đang cười của hắn, sau đó lại cúi đầu mắng cái bụng của mình, “Mất hết cả mặt, bọn tao đang cãi nhau, mày yên lặng chút đi!”

Ừng ục, ừng ục —— cái bụng dường như coi thường lời nói của Giản Đông Kiều, lần này kêu còn lớn hơn lần trước, làm cho Cổ Ương Thái ôm bụng cười ha hả.

“Cười cười cười, cười chết anh luôn đi!” Nếu như trong tay cậu có kim chỉ, cậu nhất định sẽ đem miệng Cổ Ương Thái may lại, Hừ!

Giản Đông Kiều ngồi một mình trong phòng khách sinh khí, cũng không biết qua bao lâu, Cổ Ương Thái đầu đầy mồ hôi từ trong phòng bếp đi ra, đến bên cạnh Giản Đông Kiều.

Hắn ôn nhu kéo tay cậu.”Đến đây!”

“Làm gì?!”

Giản Đông Kiều bây giờ đã quên mất cái ý nghĩ Cổ Ương Thái sẽ làm ra những chuyện cảm thú với mình, bởi vì mấy ngày nay, Cổ Ương Thái đối với cậu rất xa cách, cũng không làm ra những hành động ám muội

như ngày đầu đưa cậu về nhà; cậu thực sự không hiểu tại sao Cổ Ương Thái nhất định muốn mình buổi tối về nhà hẩn dọn dẹp; cậu vì muốn bản thân bớt đi phiền phức, nên đã lén lút đem toàn bộ rác cùng quần áo nhét vào trong ngăn tủ, lẽ nào Cổ Ương Thái không phát hiện ra sao?

Còn một việc nữa, đó là gần đây Giản Đông Kiều trong lòng không yên, tinh thần bất định, lúc trước cậu cảm thấy mấy nữ đồng nghiệp trong công ti nhìn cũng không tệ lắm. Nhưng mà khi tỉ mỉ quan sát thì lại thấy các nàng vẫn không đẹp bằng người nào đó, nhưng mà người nào đó là ai đây?

Giản Đông Kiều liếc mắt cảm vài cọng tóc vàng của mình suy nghĩ, nhưng mà vẫn là nghĩ không ra.

Trong lòng ngứa ngáy, làm cho toàn thân cũng ngứa ngáy!

Giản Đông Kiều trì độn không phát hiện được lúc mình đang suy nghĩ thì ánh mắt lại tập trung nhìn chăm chăm Cổ Ương Thái

“Ngồi xuống đi.” Cổ Ương Thái kéo Giản Đông Kiều đến trước bàn ăn.

Giản Đông Kiều nhìn trên bàn có đầy đủ các món ăn làm cậu thêm nhỏ dãi, con người đều muốn rút ra ngoài, “Anh...”

“Đều là do tôi làm đó!” Cổ Ương Thái kiêu ngạo nói.

Giản Đông Kiều nuốt một ngụm nước bọt, “Anh làm?”

“Đúng vậy! Nhưng tôi đã lâu không có nấu ăn, hôm nay đặc biệt nấu vì cậu đấy.” Cổ Ương Thái gấp một khối thịt bò xào cay, bỏ vào trong miệng Giản Đông Kiều, sau đó ánh mắt chờ mong nói, “Ha ha, ăn thử xem!”

Độ mềm vừa phải, không quá dai, hương vị rất được, có chút cay nhưng không quá cay, rất vừa miệng.

Giản Đông Kiều hưng phấn gật gật đầu, “Rất là ngon nha!”

“Thật?”

“Thật!”

“Vậy thì ăn nhiều một chút đi.” Cổ Ương Thái liền gấp thêm một khối cho Giản Đông Kiều, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

“Tôi muốn ăn cái này.”

“Đây!”

“Còn có cái kia nữa.”

“Được!”

“Ừm...”

“Có ngon không?”

Giản Đông Kiều gật đầu thật mạnh, khoang miệng đã nhét đầy đồ ăn.

Cổ Ương Thái múc một chén canh, còn múc một muống canh đưa đến bên miệng Giản Đông Kiều.

“Coi chừng bị nghẹn a, uống một ngụm canh đi.”

“Ừm!” Giản Đông Kiều há miệng chuẩn bị uống.

“Chờ đã!” Cổ Ương Thái cảm thấy canh còn nóng, “Còn nóng quá, phải thổi nguội trước đã.” Giản Đông Kiều nhìn Cổ Ương Thái phục vụ mình tận tình như vậy, không hiểu sao trong tim như có một dòng nước ấm áp chảy xuống khắp toàn thân, trừ người nhà ra thì hẳn là người đầu tiên ôn nhu với cậu như vậy.

Giản Đông Kiều cảm thấy có chút gì đó hạnh phúc cùng vui sướng khiến cho hô hấp của cậu nhanh hơn, cậu không dám thở dốc lớn tiếng, sợ sẽ kinh động người trước mắt, cậu chỉ lẳng lặng thưởng thức dáng vẻ của Cổ Ương Thái, hẩn thực sự rất trắng, lông mi vừa dài vừa cong, bên dưới là đôi mắt chuyên chú, tập trung thổi canh...

“Được rồi.” Cổ Ương Thái vui vẻ nhìn Giản Đông Kiều, “Nào, uống một chút đi.”

Lúc này đây Giản Đông Kiều bỗng nhiên cảm giác được có phải khoảng cách giữa bọn họ quá gần rồi không?

Cảnh tượng như thế này, ngay cả tư thế, cảm giác, hình như không phải chỉ là quan tâm bình thường?

Cổ Ương Thái sắc mặt nghiêm túc làm cho Giản Đông Kiều không khỏi khản trương.

“Hừm, tôi tự uống canh được mà.” Giản Đông Kiều biệt nữ nói.

“A?” Cổ Ương Thái giống như giác ngộ điều gì đó, hần đem chén canh đặt lên bàn, “Được rồi, vậy cậu mau uống đi.” Bất quá hần vẫn không quên quan tâm nói: “Coi chừng nóng.”

Giản Đông Kiều cúi đầu uống canh, mắt cũng không dám nhắc lên, giờ phút này thực sự nuốt không vô bởi vì Cổ Ương Thái ngồi bên cạnh đang nhìn cậu chăm chăm.

Tim đập thật là nhanh mà.....

Cổ Ương Thái cũng phát hiện bầu không khí này có chút quỷ dị, hần phát hiện có phải mình đối với Tiểu Bát Phu quá tốt rồi không? Loại quan tâm này hình như không giống với kiểu của giám đốc với nhân viên, hần thừa nhận là mình không còn ý nghĩ muốn chinh Giản Đông Kiều nữa, nhưng mà tại sao khi nghe bụng của cậu kêu ‘ùng ục’ hần lại không tự chủ được đi vào phòng bếp đặc biệt làm đồ ăn cho cậu, ngay cả bạn thân của hần cũng không được cái phúc lợi này, hần biết cậu chưa được một tháng, mà trong lòng lại vì cậu nên mới loạn như vậy, chẳng lẽ

7. Chương 7

Giản Đông Kiều mang theo đôi mắt gấu trúc cùng một đồng oán khí đi làm, mọi người trong công ty nhìn thấy cậu thì không khỏi kinh hãi. Giản Đông Kiều vô cùng buồn ngủ, hôm qua cậu mất ngủ là vì tên nam nhân đáng ghét kia.

Cậu nghĩ đi nghĩ lại vẫn không hiểu, mình vốn đối với nam nhân không có hứng thú, nhưng khi đối mặt với Cổ Ương Thái, cơ thể liền trở nên căng thẳng. Giản Đông Kiều càng không biết tại sao, khi cậu không gặp hần ở công ti, trong người liền tản ra khí tức âm u, khuôn mặt trở nên tối tăm, làm cho người khác không muốn đến gần. Còn khi gặp được hần, mặc dù chỉ là tình cờ, nhưng cả người lại tràn đầy sức sống, hưng phấn nguyên ngày. Trời ạ, không lẽ cậu lại có ‘ý nghĩ kia’ với hần hay sao a!

Ngàn vạn lần không được nha! Cậu sau này còn muốn cưới vợ sinh con mà, còn muốn làm một người chồng mẫu mực và một người ba tốt nữa, làm sao có thể bị một nam nhân như hần hấp dẫn được chứ?

Bất quá, mọi hành động của Cổ Ương Thái cùng những người khác đều giống nhau, nhưng cậu lại cảm thấy hần có một sức hấp dẫn không thể kháng cự, hướng hồ hần lại rất ôn nhu, tối hôm qua hần còn tự mình dọn dẹp, lại còn nấu ăn cho cậu, tài nghệ của hần rất tốt, so với cậu thì đúng là một trời một vực, người này thật là thần bí a.

Giản Đông Kiều suy nghĩ đến xuất thần, không hề phát hiện đằng sau có người đang đi về phía mình.

A Trần vỗ vai Giản Đông Kiều một cái, “Này!”

“Ai nha, cậu làm cái trò gì thế! Muốn hù chết lão tử hay sao?” Giản Đông Kiều giật mình.

“Tôi thấy cậu như một oán phụ tràn đầy tâm sự vậy a, cho nên chạy tới đây quan tâm cậu một chút ấy mà, ” A Trần chòang tay qua cổ Giản Đông Kiều thân thiết hỏi, “Bị sao vậy? Nói tôi nghe xem nào!”

“Cậu không hiểu đâu.” Giản Đông Kiều thoát khỏi vòng tay của A Trần, cúi đầu giả bộ nghiêm túc làm việc.

“Tôi mà không hiểu? Ha ha” A Trần nâng mặt Giản Đông Kiều lên đánh giá một chút, “Xem nào, nhìn bộ dạng này của cậu, chắc chắn là Đang.Yêu!”

Câu nói này đánh trúng vào tâm sự của Giản Đông Kiều, cậu liền vội vàng tránh khỏi ánh mắt của A Trần, cả người bắt đầu khấn trương, cơ thể run rẩy, hai hàm răng đánh vào nhau ‘cạch cạch’.

“Cậu đừng có nói lung tung!”

“A, rõ ràng bị tôi nói trúng mà còn chối!” A Trần càng ngày càng hiểu kì, lấy cùi chỏ để lên đỉnh đầu Giản Đông Kiều, “Là ai vậy? Nói mau”

“Không có, không có! Cậu mau đi làm việc đi.”

“Nói ra cũng có mất miếng thịt nào đâu, nói đi!”

“Tôi nói không có là không có mà, cậu mau đi làm việc đi, coi chừng lại bị lão già hói đầu kia mắng đấy.”

“Ai quan tâm ông ta! Cậu mau nói cho tôi biết đi, mau nói a.”

“Tôi đã nói với cậu là không có mà.”

A Trần bĩu môi khinh thường, “Không nói thì không nói, bắt quá tôi biết một tin tức còn quái ác hơn, có liên quan đến tổng giám đốc mới của chúng ta nha”

Giản Đông Kiều vừa nghe có liên quan đến Cổ Ương Thái, hai lỗ tai đều dựng lên, “Là tin gì a?”

A Trần thần bí cười cười, cô tới gần Giản Đông Kiều, nói nhỏ vào lỗ tai cậu, “Cậu đã nghe qua Dương Bảo của công ti Xí Hoa Bộ chưa, cái người mà tự xưng có thể làm say đắm tất cả nam nhân của công ti chúng ta ấy.”

“Có nghe qua, thế nào?”

“Ngày đầu tổng giám đốc của chúng ta mới đến đây nhận chức, cô ta dám tuyên bố với mọi người rằng cô ta chắc chắn sẽ có được Cổ Ương Thái!”

“Không thể nào?” Giản Đông Kiều không hiểu sao trong lòng cảm thấy vô cùng tức giận. “Loại nữ nhân này sao lại vô sỉ như vậy...”

“Khụ khụ!”

Hai người đang nói chuyện hăng say, hoàn toàn không chú ý tới gần đó có một nam nhân đang đứng nhìn họ bằng cặp mắt ghen ghét dữ dội.

“Tổng... Tổng giám đốc.” A Trần liền vội vàng đứng dậy chào, một tay âm thầm kéo Giản Đông Kiều đứng lên.

Giản Đông Kiều vừa nhìn thấy Cổ Ương Thái, liền quay đầu đi chỗ khác, căn bản là không muốn nhìn thấy hắn.

Khụ cái gì mà khụ a, tổng giám đốc thì sao, tổng giám đốc thì có thể đi hù dọa người khác sao chứ, cậu mới không sợ!

Bất luận A Trần có kéo như thế nào, cái mông của Giản Đông Kiều như bị dính keo dán sắt, kéo thế nào cũng không chịu đứng lên.

Thấy Cổ Ương Thái sắc mặt càng ngày càng khó coi, A Trần trên mặt đổ một đồng mồ hôi lạnh.

“Các người đi làm việc đi.” Cổ Ương Thái ánh mắt thâm trầm nhìn thẳng Giản Đông Kiều.

Giản Đông Kiều cảm thấy xung quanh hắn tản ra khí tức bức người, cậu có chết cũng không dám ngẩng đầu lên, chỉ dám đối mặt với mặt bàn.

Hành động của cậu làm cho Cổ Ương Thái thực sự nổi giận.

Thường ngày bọn họ cơ hồ đều đến công ti cùng một lúc, bởi vì hắn thân là tổng giám đốc, cho dù có đi trễ cũng không ai dám nói gì; mỗi ngày hắn đều sẽ ở trong thang máy chờ cho cái tên Tiểu Bát Phu ngu ngốc này luống cuống tay chân chạy vào, không hiểu tại sao, hắn mỗi ngày đều rất chờ mong cái khoảng thời gian ngắn ngủi đó, thế nhưng ngày hôm nay lại không đợi được cậu, trong lúc hắn đang thất vọng thì mới phát hiện tên nhóc tóc vàng kia đã ngồi trong phòng làm việc

Hắn muốn đi vào trong xem cậu một chút, lại không nghĩ tới nhìn thấy cậu cùng một nữ đồng nghiệp nói chuyện thân mật như vậy, trong lòng hắn có cảm giác khó chịu.

Hắn chờ cậu lâu như vậy, Giản Đông Kiều cư nhiên lại dám tới công ty trước để tán gái, mà bây giờ cậu lại không thèm để ý tới hắn, quả thực là coi hắn không ra gì mà. Lẽ nào cậu ta chán ghét mình như vậy?

“Không định chào hỏi tôi sao?” Giọng điệu của Cổ Ương Thái phi thường khó nghe, thấy hắn dùng loại ngữ khí này, Giản Đông Kiều lại càng phát hỏa, vẫn không thèm nhìn Cổ Ương Thái, khó chịu nói: “Chào buổi sáng, tổng giám đốc.”

Giản Đông Kiều phản ứng lãnh đạm như vậy khiến cho Cổ Ương Thái không chịu được, hắn không muốn cậu dùng cái giọng này nói chuyện với hắn.

“Chào hỏi mà không thèm nhìn tôi luôn sao?”

Giản Đông Kiều đột nhiên đứng lên, nhìn Cổ Ương Thái la lớn: “Có nữ nhân nhìn anh chưa đủ hay sao mà còn muốn tôi nhìn? Hừ!” Nói xong, cậu nổi giận dùng vọt vào nhà vệ sinh, để lại Cổ Ương Thái còn đang kinh ngạc, còn các đồng nghiệp thì thay cậu cầu nguyện.

“Tổng giám đốc, ngài đừng nóng giận.” Dương Bảo tự cho đây là cơ hội tốt của mình, nên đánh eo ổng ẹo bưng ly nước đi tới bên cạnh Cổ Ương Thái, “Cùng cái tên nhóc này cãi nhau làm gì cho tốn sức a, chúng ta trước tiên đừng để ý đến cậu ta nữa, lát nữa cậu ta ra sẽ cho cậu ta ‘đẹp mặt’, bây giờ uống ly nước bớt giận đi đã.”

Cổ Ương Thái vẫn còn suy tư về Giản Đông Kiều, hắn thật sự không hiểu cái gì mà “Có nữ nhân nhìn anh còn chưa đủ hay sao”. Từ khi hắn vào công ty cho đến bây giờ, hắn chưa từng có hứng thú với mấy nữ nhân viên, mặc dù lúc trước ở nước Mỹ có rất nhiều, ít nhất thì hắn cũng biết không nên có tư tình với mấy cô gái trong công ti, vì có thể sau này sẽ rước thêm phiền phức vào người, Giản Đông Kiều chắc chắn sẽ không biết được quá khứ của hắn, nhưng vì sao cậu ta lại nói cái câu kia?

Cổ Ương Thái không chú ý tới người bên cạnh đang nói cái gì, chỉ cảm thấy có người nào đó đang đưa nước cho mình, hắn không suy nghĩ nhiều đưa tay cầm lấy; Dương Bảo dĩ nhiên không phải đơn thuần chỉ muốn đưa nước cho Cổ Ương Thái uống, cô ta cố ý đưa nước hệt tay, toàn bộ nước đều đổ lên người Cổ Ương Thái.

“Cô...” Cổ Ương Thái lúc này mới hoàn toàn phục hồi lại tinh thần.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi thực sự không cố ý, tôi sẽ giúp ngài lau sạch mà.” Nói xong, Dương Bảo bắt đầu giả vờ, dùng ánh mắt say mê nhìn Cổ Ương Thái. Trong lòng cô ta thì đang mừng thầm, mà trên mặt lại làm ra vẻ ngây thơ vô tội, muốn tranh thủ lấy được sự đồng tình của Cổ Ương Thái.

Nhưng trong mắt Cổ Ương Thái, mấy hành động của Dương Bảo chỉ làm hắn muốn ói. Bộ nghĩ hắn không biết cô ta đang làm cái gì hay sao? Nếu không phải Dương Bảo là người của công ti khác, hắn đã sớm tát cho cô ta một cái oanh liệt rồi túm cổ ném ra ngoài.

“Không cần, tôi tự lau là được rồi.”

“Không được a? Anh xem, quần cũng bị ướt rồi này.”

Cổ Ương Thái cố gắng nhẫn nhịn đã không nổi nữa, định đẩy Dương Bảo ra. Bỗng nhiên, toàn bộ người trong văn phòng nghe thấy tiếng đập bàn cực lớn vang lên, mọi người đều tập trung nhìn về phía bên kia.

“Nếu hai người muốn ‘thân thiết’ với nhau thì xin mời đến chỗ khác, chỗ làm việc của tôi sẽ không thuận tiện cho hai người đâu.” Giản Đông Kiều la lớn, nhìn hai người kia với ánh mắt khinh bỉ.

Hết xong cậu lập tức ra khỏi phòng, Cổ Ương Thái sinh khí trừng bóng lưng của cậu.

Bình thường khi Giản Đông Kiều phát hỏa, cậu nhất định sẽ náo loạn một trận, nhưng lần này cậu chỉ để lại một câu rồi bỏ đi, bởi vì tâm tình cậu lúc đó so với mây đen còn muốn loạn hơn

Có nữ nhân muốn theo đuổi hẳn là chuyện rất bình thường mà, tại sao mình lại nổi nóng? Mình đúng là ăn no không có gì làm a!

Giản Đông Kiều mắng Cổ Ương Thái một câu, trong lòng mới cảm thấy đỡ hơn một chút, nhưng mà rất vất vả tâm trạng mới bình phục lại, cậu lúc này mới chậm rãi đi về văn phòng, bởi vì cậu lo lắng Cổ Ương Thái vẫn còn ở văn phòng đợi mình, dự định trước tiên liếc trộm một chút rồi mới tính tiếp, nhưng cậu không nghĩ tới, vừa mới liếc một cái liền thấy cái người đàn bà không biết xấu hổ – Dương Bảo cùng Cổ Ương Thái đang liếc mắt đưa tình. Lần này lửa giận của cậu chẳng những không biến mất, mà còn tăng lên đến nỗi muốn thiêu đốt cả cái công ti này, vì vậy cậu mới tùy tiện vỗ bàn một cái, muốn đánh gãy cái hành động thân mật giữa hai bọn họ, Giản Đông Kiều vẫn không hiểu tại sao mình lại phải tức giận, nhưng cậu xác định là mình phi thường tức giận, hơn nữa còn là vì Cổ Ương Thái mà sinh khí.

Khi cậu nhìn thấy hẳn cùng Dương Bảo ‘tình tứ’, cậu tức giận đến suýt chút nữa là lật bàn, người này sao lại làm tình như vậy chứ, chỉ cần đối phương là nữ thì đều được hay sao, hẳn rốt cục có bị mù không a? Hay là hẳn đối với ai cũng có thể ân ái được, cho dù đối phương là nam cũng mặc kệ? Vậy thì đi tìm người khác đi, đi đối xử tốt với người khác đi, mắc mớ gì phải tìm cậu chứ!

Tối hôm qua hẳn rõ ràng còn nhiệt tình nấu cơm cho mình, còn gấp thức ăn cho mình, múc canh cho mình uống... Vậy mà bây giờ lại làm ra cái chuyện này, không phải hôm nay hẳn uống lộn thuốc đấy chứ?.

Lông mày Giản Đông Kiều nhíu càng lúc càng chặt, tâm tình thì giống như năm thùng giấm chua siêu cấp lớn.

8. Chương 8

Cổ Ương Thái cùng Giản Đông Kiều chiến tranh lạnh, hai người không ai thêm nói chuyện với đối phương. Ở công ti, nếu bọn họ tình cờ gặp mặt, chỉ đơn giản là bốn mắt nhìn nhau chằm chằm, rồi sau đó giả bộ như không quen biết, đi sượt qua nhau.

Buổi tối lúc Giản Đông Kiều đến nhà Cổ Ương Thái, thì nhiệm vụ của cậu cũng chỉ là ngồi ở trong phòng khách xem ti vi, lâu lâu sẽ lau bàn một chút, quét quét sàn nhà mấy cái, bởi vì công việc trong nhà, Cổ Ương Thái đã sớm làm xong, cần bản là không cần cậu ra tay..

Giản Đông Kiều có chút không hiểu, khi cậu rửa chén, sẽ không cẩn thận đánh vỡ ít nhất là ba đến năm cái, làm cho hàng xóm sát vách tường là có người đánh nhau; lúc cậu giặt quần áo, chỉ là sơ ý một chút đem toàn bộ bột giặt đổ vào, hại Cổ Ương Thái phải giặt lại rất lâu; khi cậu muốn ủi quần áo, lại xem ti vi đến xuất thần, nếu không phải Cổ Ương Thái phát hiện, ngôi nhà này chắc đã bị cậu đốt cháy rồi; còn nấu cơm, ha! Cậu vốn là sẽ không làm, đơn giản là vì Cổ Ương Thái làm còn ngon hơn cậu!

Vậy thì cậu còn có thể làm gì? Tất nhiên là xem ti vi rồi.

Mấy ngày nay, đối thoại của hai người cũng chỉ có vài câu ngắn ngủi, bình thường Cổ Ương Thái yêu thích sự yên tĩnh, nhưng hẳn lại không thích cái bầu không khí phiến muộn này giữa bọn họ, hẳn cảm thấy phải thay đổi thôi, hẳn muốn cái sự thay đổi này không chỉ có bản thân mình hài lòng, mà Đông Kiều cũng sẽ cao hứng. Với lại lúc trước, khi hai người chưa cãi nhau, bầu không khí rất hòa thuận, nếu tốt hơn lúc trước nữa thì càng hoàn mỹ.

Ư... Vậy rốt cuộc là phải thay đổi cái gì đây?

Khuấy động muống canh, Cổ Ương Thái đột nhiên phát hiện Giản Đông Kiều đang ngồi ở trong phòng khách đang liếc nhìn mình, hẳn ngẩng đầu nhìn về phía cậu. Giản Đông Kiều hoàn toàn không phòng bị, quả nhiên bị Cổ Ương Thái nhìn lại, khuôn mặt đỏ bừng cả lên.

“Làm gì? Nhìn lên tôi sao?”

“Đi chết đi, ai thèm nhìn anh!” Giản Đông Kiều giả bộ không có chuyện gì, đi qua bên cạnh hắn, mở cửa tủ lạnh, “Tôi tìm đồ ăn không được a?”

Cổ Ương Thái suýt chút nữa bật cười, tủ lạnh làm gì có cái gì để cho cậu ta ăn chứ, cho dù có, Tiểu Bát Phu cũng không biết nấu nha.

Nín cười, Cổ Ương Thái cố ý không vạch trần lời nói dối của cậu, nhìn chăm chăm cái tên ngớ ngẩn Giản Đông Kiều đang nghiêm túc tìm kiếm đồ ăn trong tủ lạnh.

Đột nhiên, trong đầu của hắn chợt lóe một ý nghĩ.

Lúc trước hắn đối với Giản Đông Kiều làm ra những hành động ám muội, lúc đó chỉ đơn thuần là muốn đùa giỡn cậu một chút, nhưng mà mấy ngày nay, Giản Đông Kiều thường hay nhìn lên hắn, rất có thể Giản Đông Kiều đối với hắn cũng có loại ý nghĩ kia, như vậy cậu... Không lẽ cậu ta đã yêu mình rồi sao?

Kỳ thực Cổ Ương Thái cũng muốn làm rõ một chuyện, tại sao gần đây hắn lại không có hứng thú với con gái? Từ lúc hắn biết Tiểu bát Phu cho đến nay, tâm tình cũng đã thay đổi rất nhiều, không lẽ... Ân, phải tìm cơ hội làm rõ chuyện này!

“Buổi tối có một buổi gặp khách hàng kí kết hợp đồng, cậu đi cùng tôi.” Cổ Ương Thái đột nhiên nói.

“Tại sao?” Giản Đông Kiều trong lòng xuất hiện một dấu chấm hỏi lớn.

“Công ti Xí Hoa Bộ có một dự án lớn, tôi được mời đi cùng.” Cổ Ương Thái giải thích.

“Vậy anh đi là được rồi, mắc mớ gì đến tôi?”

Mắc mớ gì đến tôi?

Cổ Ương Thái không hiểu sao cảm thấy câu nói này rất chói tai.

“Buổi tối cậu một mình ở trong nhà của tôi, tôi sợ nhà tôi sẽ xảy ra chuyện a.”

“Vậy thì tôi không ở nhà anh là được chứ gì?” Giản Đông Kiều vẫn không rõ được tình hình.

Cổ Ương Thái liếc mắt, bất đắc dĩ dùng tới khẩu khí ra lệnh: “Tối nay cậu đi với tôi là được rồi, không cần nói nhiều!”

“Ách...” Giản Đông Kiều không tình nguyện bĩu môi. Cái gì chứ, tại sao mỗi lần anh ta đuối lý lại dùng tới cái điệu bộ ra lệnh này! Thật đúng là đồ nhất gan!

“Tổng giám đốc...”

Từ xa đã nghe được một âm thanh kiều mị chói tai, Cổ Ương Thái không khỏi nổi da gà đầy mình, Giản Đông Kiều thì lại làm động tác như muốn ới.

“Chúng ta có thể đi được rồi.” Dương Bảo cùng giám đốc công ti Xí Hoa Bộ cùng nhau xuất hiện.

Giản Đông Kiều chẳng thèm quan tâm đến cái người đàn bà này, cậu theo thói quen mở cửa chỗ phụ lái ngồi vào.

“Này!” Dương Bảo âm thanh kéo dài nói: “Vị trí này tôi muốn ngồi!”

“Liên quan gì đến tôi!” Cút xa một chút! Tôi là Giản Đông Kiều cao cao tại thượng, mắc mớ gì phải nhường chỗ ngồi lại cho loại người bà tám như cô, ngay cả con kiến bò dưới đất cũng biết cô có âm mưu gì với Cổ Ương Thái rồi.

Dương Bảo bước lên xe trước, “Cậu là đồ đàn ông không có ga lăng, chưa từng nghe phụ nữ thì được ưu tiên sao?”

“Ha!” Giản Đông Kiều đột nhiên nở nụ cười, chặn cửa xe lại, “Cô là đồ không có kiến thức, một câu hoàn chỉnh của người ta là —— phụ nữ thì được ưu tiên, nhưng đàn ông thì có quyền giành trước!”

“Cậu...” Dương Bảo bị Giản Đông Kiều làm tức đến nỗi nói không nên lời, cô ta đã lên sẵn kế hoạch ngàn năm có một này, quỷ kế của cô ta là sẽ sử dụng hết tất cả biện pháp để đánh sập bên người Cổ Ương Thái,

sau đó sẽ chuốt say hần; để khi hần bất tỉnh nhân sự, tiếp theo chính là tiết mục gạo nấu thành cơm, ai ngờ ở đâu lại xuất hiện một tên xú tiểu tử này.

Dương Bảo cực kì đồ kị với Giản Đông Kiều vì mỗi đêm cậu có thể đến nhà Cổ Ương Thái, hiện tại ngay cả chỗ ngồi cũng bị cậu giành, tốt xấu gì cô ta cũng là “Sát thủ phần hồng”, làm say đắm mọi nam nhân, sao có thể chấp nhận mình thua cái tên nhóc này được.

“Các người chơi kéo, búa, bao là được chứ gì!” Cổ Ương Thái khoanh tay trước ngực đưa ra ý kiến. Hần biết thế nào hôm nay Dương Bảo cũng đi cùng, cho nên hần mới muốn Giản Đông Kiều đi theo, hần muốn biết tình cảm của Giản Đông Kiều đối với mình.

“Chơi thì chơi.” Dương Bảo đối với ý kiến của Cổ Ương Thái gơ hai tay tán thành.

“Chơi thì chơi, chẳng lẽ lại sợ cô!” Cậu không tin mình sẽ thua cái loại đàn bà này.

“Kéo, búa, bao!”

“Oa ha ha!” Dương Bảo đắc ý cười to.

Giản Đông Kiều nghiêng răng nghiêng lợi trợn mắt nhìn tay mình, mẹ nó, cây búa thú vị tha!

Tức chết rồi!

“Tôi thắng rồi!” Dương Bảo chống nạnh, lấy sức dùng móng đẩy Giản Đông Kiều ra, chưa kịp vào xe, cô ta còn hất tóc một cái tỏ vẻ quyền rũ, âm thầm cho cậu một cái khinh thường.

Nếu không phải cậu đang bảo trì bộ dáng phong độ, Giản Đông Kiều thật muốn đẩy cô ta ra, sau đó hung hăng cho vài bạt tai.

Giản Đông Kiều tức giận liếc nhìn Cổ Ương Thái một cái, Cổ Ương Thái thì lại lộ ra vẻ ‘không liên quan tới tôi’. Hần nhún nhún vai liền đi tới chỗ lái chính.

Mặc dù Giản Đông Kiều đang cực kì tức giận, nhưng chỉ có thể ủ khuất ngồi ở phía sau Cổ Ương Thái.

9. Chương 9

“Đông Kiều a, nghe nói phòng nhân sự gần đây mới nhận thêm nhân viên, hình như là sinh viên mới tốt nghiệp đúng không? Bọn họ kinh nghiệm không nhiều, nhận bọn họ vào làm liệu có sơ suất quá không?” Giám đốc công ty Xí Hoa Bộ đối với công ti Long Khắc tuyệt đối trung thành, chỉ cần có liên quan đến Long Khắc, y đều phi thường quan tâm.

“Đúng vậy! Tuy là kinh nghiệm không nhiều, nhưng mà bọn họ là sinh viên mới tốt nghiệp, yêu cầu tiền lương cũng không cao, cho nên tạm thời cứ nhận họ trước đã, dù sao những người đó cũng có thành tích tốt nghiệp rất cao.”

Những câu này đều là do trưởng phòng hói đầu nói, Giản Đông Kiều vừa thuật lại cho giám đốc công ti Xí Hoa Bộ nghe, vừa trừng hai cái người đáng trách ngồi phía trước, đặc biệt là cái bà tám Dương Bảo đang trang điểm.

Hừ! Cái bà tám này đúng là không coi ai ra gì mà, Giản Đông Kiều tôi dễ bị bắt nạt vậy sao? Đợi đến khi bàn bạc công việc xong, tôi tuyệt đối, chắc chắn tuyệt đối sẽ ngồi cạnh Cổ Ương Thái, cho cô tức chết, ha ha!

Biểu tình trên mặt Giản Đông Kiều có lúc như muốn giết người, lúc lại giống như là quyết tâm một cái gì đó, cuối cùng là cười đắc ý. Cổ Ương Thái nhìn qua chiếu kính chiếu hậu thấy biểu tình của cậu thú vị như vậy, không khỏi mỉm cười.

Giản Đông Kiều suy nghĩ ra một đồng cách để chọc giận Dương Bảo, cậu ngẩng đầu nhìn lên, vừa vặn gặp phải ánh mắt của Cổ Ương Thái. Bốn mắt giao nhau, cậu tức giận le lưỡi làm mặt quý với hắn, sau đó quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cổ Ương Thái không hề tức giận, trái lại nở nụ cười, sự việc xảy ra ban nãy hắn đã dự định trước, ngày hôm nay, hắn nhất định phải xác định được cảm giác của mình và tâm tư của Giản Đông Kiều.

“Tổng giám đốc.” Dương Bảo vui vẻ nhìn Cổ Ương Thái, “Anh cảm thấy màu son của tôi như thế nào?” Cô ta chu miệng lên hỏi, trên môi là màu son thịnh hành nhất hiện nay, thoạt nhìn cũng khá xinh đẹp.

Cổ Ương Thái khinh thường trong lòng, liếc một cái, “Cũng đẹp a, rất thích hợp với cô.” Tiếp đó, hắn không thêm chú ý đến hai người kia, mà chỉ tập trung quan sát Giản Đông Kiều đang thờ phỉ phò ở phía sau.

Quả nhiên, hắn nhìn thấy thân thể Giản Đông Kiều giật giật vài cái.

“Thật sự?” Dương Bảo mừng rỡ suýt chút nữa không kiềm chế được nhảy tới ôm lấy Cổ Ương Thái, cô ta cố ý nâng cao âm lượng, “Làm con gái thật thích a, có thể dùng quần áo để hấp dẫn nam nhân!” Nói xong, khiêu khích liếc Giản Đông Kiều một cái.

Giản Đông Kiều thân thể cứng một chút, người đàn bà này rõ ràng là cố ý nói cho nói cho cậu nghe mà, nhưng người ta lại có câu —— người đàn ông tốt không cùng phụ nữ tranh đấu, huống hồ cậu đã lên sẵn kế hoạch để nữ nhân vô sĩ này tức giận đến chóng đầu xuống đất, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, tuyệt đối đừng nhất thời nóng lòng.

Nhất định phải nhẫn!

“Tổng giám đốc, vậy anh nói xem màu phấn mắt của tôi có đẹp không?”

“Hừm, rất phù hợp với cô.”

Cổ Ương Thái nhìn chằm chằm tên ngốc Giản Đông Kiều đang phát hỏa, hắn cảm giác được Giản Đông Kiều cuối cùng sẽ không nhịn nổi mà cùng Dương Bảo đánh nhau, vì vậy hắn án binh bất động tiếp tục khen Dương Bảo.

Nhẫn nhịn chịu đựng ả đàn bà xấu xí Dương Bảo còn chưa tính, tên họ Cổ này cư nhiên ở trước mặt trước mặt cậu lại cùng người khác ve vãn, hơn nữa càng nói càng quá đáng; tại sao trong xe không có bông gòn để cậu bịt hai tai lại chứ, nếu mà lỗ tai có thể khóa được thì cậu đã dùng mười cái ổ khóa để khóa lại, con mẹ nó, càng nghe càng tức mà!

Nếu không muốn nghe thì không thể làm gì khác hơn là phân tán lực chú ý của chính mình... Hừ! Không được, chẳng lẽ lại tự làm bản thân mình bị đau? Thế là Giản Đông Kiều lại bắt đầu nhích tới nhích lui.

“Hừm, cô thoạt nhìn cũng rất đẹp, khách hàng chắc chắn sẽ ký hợp đồng với chúng ta!” Cổ Ương Thái tiếp tục tán thưởng Dương Bảo.

Cái gì chứ! Nghe được câu này, Giản Đông Kiều thực sự không chịu đựng nổi nữa.

Hồi nãy là kẻ nào bắt cậu đi theo? Nếu cô ta lợi hại như vậy thì hai người đi chung là được, cần gì cậu đi theo làm kì đà cản mũi?

Uổng phí cậu mong đợi bản hợp đồng lần này, cậu dự định sẽ dùng tới tài ăn nói của mình để trợ giúp Cổ Ương Thái, mà tình cảm của cậu và hắn cũng sẽ được phát triển hơn một bước.

Nhưng cậu không nghĩ tới, Cổ Ương Thái chỉ quan tâm tới người đàn bà kia!

Giản Đông Kiều tức giận đến cực điểm, không chịu được liền phát tiết, dùng sức đập thật mạnh vào lưng ghế của Cổ Ương Thái, mà Cổ Ương Thái cũng không nghĩ cậu sẽ làm như vậy nên cả người hắn run lên.

“Làm sao vậy?” Dương Bảo đang vui ngất trời thì lập tức phục hồi lại tinh thần.

“Không có gì, bộ đồ này chất liệu không được tốt, hại da của tôi bị dị ứng, với lại khí trời cũng nóng quá.” Nói xong, Cổ Ương Thái cố ý liên giật giật thân thể.

“Có thật không? Vậy để tôi giúp anh lau mồ hôi a.” Dương Bảo vội vã giặt vài tờ khăn giấy, đến gần Cổ Ương Thái.

“Khụ khụ khụ!” Giản Đông Kiều cố ý ho khan vài tiếng, sau đó cầm áo khoác che đầu mình lại, tự ‘an ủi’ bản thân.

Không thấy, cậu cái gì cũng không nhìn thấy!

“Đông Kiều, cậu làm sao vậy?” Giám đốc của Xí Hoa Bộ quan tâm hỏi.

Giản Đông Kiều bịa ra cái cớ trả lời: “Tôi lạnh, chiếc xe hơi này lạnh quá, lạnh đến mức toàn thân tôi đều run rẩy!”

Khỏe môi Cổ Ương Thái lần thứ hai nổi lên ý cười.

Tiểu Bát Phu ghen lộ ra bộ dáng thật đáng yêu a.

Trong lòng hắn cũng từ từ rõ ràng, giữa bọn họ không còn là loại tình cảm của tổng giám đốc và nhân viên, cũng không phải của chủ nhân và người hầu a.

Bầu không khí trên xe tràn ngập đầy mùi thuốc súng, nhưng mà lúc này phải gặp khách hàng, nên không khí mới hòa hoãn được một chút.

Dương Bảo thì vẻ ngoài điềm lệ, Giản Đông Kiều thì với tài ăn nói thao thao bất tuyệt, Cổ Ương Thái thì với bề ngoài tuần tú cùng thủ đoạn giao tiếp cao siêu, lại thêm một giám đốc trung thành của Xí Hoa Bộ, bản hợp đồng ký kết thành công là chuyện rất dễ dàng.

“Hô ——” Cổ Ương Thái thở phào nhẹ nhõm tựa lưng vào ghế ngồi, Giản Đông Kiều thì không ngừng uống nước, vừa nãy nói nhiều quá, thật sự là rất khát nước! Dương Bảo thì trang điểm lại, cô ta đánh thêm vài lớp phấn, bây giờ lớp phấn này dày tới mức cô ta đập mặt vào tường cũng không rơi ra hết được, còn giám đốc của xí Hoa Bộ thì đang ngồi trên bồn cầu a.

10. Chương 10

Để ăn mừng bản hợp đồng ký kết thành công, Cổ Ương Thái đề nghị đi tới một quán bar ở trung tâm thành phố. Với sự ái mộ Cổ Ương Thái của Dương Bảo, cô ta làm sao mà không đáp ứng, cô ta trong lòng còn cảm tạ Cổ Ương Thái vì đã làm cho kế hoạch của cô ta càng thêm thuận lợi hơn! Còn giám đốc của Xí Hoa Bộ bởi vì vợ quá nghiêm nên phải về nhà báo danh, còn Giản Đông Kiều thì sao?

Vốn là Giản Đông Kiều không muốn đi, cậu dự định về nhà ngủ trong cái ổ chăn mềm mại của mình, nhưng mà khi cậu nhìn Cổ Ương Thái, lại nghĩ đến hắn sẽ bị người đàn bà kia câu đi mất, cộng thêm với ý nghĩ sẽ chính Dương Bảo đến giờ chán lên trời, thế là cậu đành gật đầu đồng ý.

Cổ Ương Thái bề ngoài anh tuấn, Giản Đông Kiều khuôn mặt trẻ con, còn có Dương Bảo nhan sắc cũng không tệ, ba người đi vào quán bar, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Dương Bảo hưng phấn hô: “Oa, Ương Thái nơi này thật náo nhiệt, chúng ta cũng tham gia đi!” Dương Bảo trực tiếp gọi tên Cổ Ương Thái. Đã tan tầm, cho nên cô ta có thể không cần gọi chức danh của hắn.

Dương Bảo thân thiết kéo tay Cổ Ương Thái, mọi người không biết còn tưởng bọn họ là tình nhân.

Vậy... Cái vị bên kia không phải là kì đà cản mũi hay sao?

Giản Đông Kiều liếc mắt nhìn Dương Bảo kéo tay Cổ Ương Thái, trong lòng lại dâng lên cảm giác khó chịu, cậu có cổ kích động muốn đem người đàn bà này đập một cước ra thật xa, đem Cổ Ương Thái kéo về phía mình.

Cậu muốn kéo Cổ Ương Thái về phía mình?

Cậu muốn kéo một nam nhân về phía mình? Oa trời ơi! Không thể nào a!

Giản Đông Kiều nhìn bóng lưng thon dài của Cổ Ương Thái, ánh mắt tập trung lên đường cong của hắn, theo bản năng nuốt nước miếng, sau đó tuyệt vọng vỗ trán mình một cái.

Giản Đông Kiều, mày thực sự không xong rồi! Cư nhiên đối với một nam nhân lại sinh ra loại ý niệm kia!

“Cậu làm gì thế? Còn không mau lại đây!” Cổ Ương Thái quay đầu lại nhìn Giản Đông Kiều đang vắn vẹo khuôn mặt.

“Ách...” sắc mặt Giản Đông Kiều so với tận thế còn khó coi hơn, nhưng cậu vẫn ngoan ngoãn đi tới bên người Cổ Ương Thái.

“Đi thôi!” Cổ Ương Thái nghênh ngang ôm vai Giản Đông Kiều.

Cơ thể Giản Đông Kiều hơi cứng một chút, sau đó lập tức đi theo Cổ Ương Thái, bởi vì... Cảm giác này thực ảm áp!

Không ổn, không ổn! Mình rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì vậy a?

Bị nam nhân ôm vai, lại cảm thấy ảm áp?

Giản Đông Kiều, mày thực sự đúng là hư hỏng!

Giản Đông Kiều vừa phiền muộn nghĩ, vừa lén lút hít mùi nước hoa nhàn nhạt trên người Cổ Ương Thái; lại cúi đầu tự mắng bản thân mình, lại vừa len lén liếc Cổ Ương Thái...

Nha nha, cậu thật sự rất muốn khóc!

“Này!”

Giản Đông Kiều quay đầu, liền đối mặt với khuôn mặt tuần tú cực đại của Cổ Ương Thái, cậu đỏ mặt lui về phía sau một bước.

Đồ vô liêm sỉ! Giản Đông Kiều trong lòng mắng.

“Muốn uống gì?” Cổ Ương Thái hỏi.

“Gì cũng được!” Giản Đông Kiều bị khí thế của hắn làm cho ngộp thở, trong đầu thì rối thành một đoàn.

“A, tôi biết rồi.” Cổ Ương Thái cười khê hai tiếng.

Cổ Ương Thái phun một cổ nhiệt khí nóng ầm vào cổ Giản Đông Kiều, khiến cậu không nhịn được run lên mấy lần.

Biến thái, vô liêm sỉ, lưu manh!

Nói chuyện thôi mà, có cần áp sát vậy không? Hơn nữa còn lộ ra vẻ mặt ám muội kia, trời ạ, sao trên đời lại có tên nam nhân vô sỉ như vậy chứ!

“Cho cậu ấy một ly nước chanh.” Cổ Ương Thái chỉ vào Giản Đông Kiều sau đó nói với người pha chế rượu.

“Này! Tại sao các người có thể uống rượu, mà tôi lại phải uống nước chanh hả?”

Giản Đông Kiều không phải là không có tiền, chỉ là bình thường cậu hơi tiết kiệm mà thôi, với lại lần này là Cổ Ương Thái mời mà.....

Quá đáng lắm rồi! Tại sao cậu lại phải uống nước chanh chứ? Tới nơi này mà uống nước chanh thì đúng là mất hết khí thế mà!

Cổ Ương Thái rất nghiêm túc nói với Giản Đông Kiều: “Dạ dày của cậu rất yếu, không chịu nổi nồng độ của rượu đâu, nếu uống sẽ ảnh hưởng đến cơ thể a!”

Giản Đông Kiều trợn mắt nhìn Cổ Ương Thái, thật không nghĩ tới hắn quan tâm cậu như vậy, vì cậu mà suy nghĩ chu đáo.

Giản Đông Kiều trong lòng dâng lên một cơn sóng ảm áp mãnh liệt.

Cổ Ương Thái mang theo ý cười, nhẹ nhàng nắm cầm Giản Đông Kiều, hai con mắt mê người nhìn chăm chăm vào cậu.

“Cậu không muốn nhìn tôi sao, hay là...” Cổ Ương Thái liếc nhìn Giản Đông Kiều, thấy cậu vì lời nói của hắn mà hơi hé miệng, đúng là ngốc đến đáng yêu nha.

Cậu không muốn nhìn tôi sao, hay là... Hay là cái gì mới được chứ?

Giản Đông Kiều thật muốn biết câu tiếp theo của hắn, nhưng mà chưa gì Cổ Ương Thái đã bị Dương bảo kéo đi khiêu vũ.

Cậu không muốn nhìn tôi sao, hay là...

Trong đầu Giản Đông Kiều vẫn lẫn quần câu nói này, trong lòng cậu đột nhiên có chút không yên, tim đập nhanh hơn một nhịp, khuôn mặt trở nên đỏ bừng.

Cậu nhớ lại lúc mình nhìn thẳng vào mặt Cổ Ương Thái, tinh thần cùng hồn phách của cậu như bị hắn hút đi mất, hoàn toàn không thể động đậy, nghĩ đến đây, đầu óc như có một tia sét set ngang qua, ‘ầm’ một cái cậu từ trên ghế té xuống đất.

Giản Đông Kiều a Giản Đông Kiều, mày đã sinh ra dục vọng với hắn a. Thì ra mày đã thích hắn rồi! Ha ha ha...

“Tiên sinh, ngài không sao chứ?” Người pha chế nhìn Giản Đông Kiều đang ngồi trên mặt đất.

“Không... Không sao!”

Không sao mới là lạ!! Sự tình sao lại thành như vậy chứ!

Chẳng lẽ cậu thật sự thích Cổ Ương Thái rồi?

Nhưng hắn là nam nhân mà, như vậy không phải rất kì quái sao?

Giản Đông Kiều từ dưới đất bò dậy phủi phủi quần áo, khi cậu ngồi lại trên ghế, bên tai lại truyền đến tiếng vỗ tay như sấm.

Cổ Ương Thái dáng vẻ tiêu sái, đang nhảy theo điệu nhạc. Động tác của hắn đặc biệt nhanh, cộng thêm gương mặt tuấn tú, lập tức hấp dẫn đám người trong sàn nhảy, kết thúc bài nhạc mọi người liền vỗ tay hoan hô.

Giản Đông Kiều nhìn tình cảnh trước mắt, chỉ biết há hốc mồm, cậu không nghĩ tới Cổ Ương Thái còn có cái tài năng này, cậu ngay lập tức đem hắn ghép đôi với mình, bởi vì... Nhìn hắn thật quyến rũ a!

Giản Đông Kiều dùng sức lắc đầu, không được! Cậu không thể nào yêu một nam nhân!

Không thể, không thể, không thể!

“Tiên sinh, quán bar chúng tôi nghiêm cấm sử dụng thuốc lắc, ” thấy Giản Đông Kiều liều mạng lắc đầu, người pha chế hảo tâm khuyên bảo.

“Thuốc lắc cái con khỉ!” Giản Đông Kiều quát mắng.

Cậu lần thứ hai nhìn Cổ Ương Thái đứng trên sàn nhảy.

Nha nha nha, cậu rất muốn khóc...

Vậy là giấc mơ làm người chồng tốt, một người ba mẫu mực của cậu đã biến thành mây khói, ‘xèo’ một cái — bay đi mất.

DJ mở một bài hát nhẹ nhàng lãng mạn, trên sàn nhảy, ai không có cặp sẽ tự động rút lui, để lại mấy đôi nam nữ đang cùng nhau khiêu vũ.

Dương Bảo lần này sáng khoái đến cực điểm, Giản Đông Kiều chỉ là một nam nhân bình thường mà muốn giành Cổ Ương Thái với cô sao, không có cửa đâu! Cô chủ động ôm lấy cổ của Cổ Ương Thái, thân mật dựa vào người hắn, nghĩ thầm cái tên nhóc kia thấy cảnh này chắc là đang bất tỉnh rồi đi?.

Giản Đông Kiều bị người ta lãng quên đang cực kì nổi giận, hung tợn trừng hai người đang nhảy kia, nhưng trong lòng lại vô cùng ngộp thở, khẩn trương đến đau đớn, đau đến khó chịu, đau đến đắng chát...

Ai nha, thật đáng thương mà, người yêu cùng người đàn bà khác khiêu vũ, trong lòng rất đau sao? Tức giận sao, vậy thì làm gì đó đi!

Trong đầu Giản Đông Kiều bỗng nhiên xuất hiện một âm thanh âm thanh.

“Tức chết tôi rồi!” Giản Đông Kiều nguyên rửa một câu, tùy tiện nắm tay của một ai đó kéo lên sàn nhảy.

Các người nhảy, tôi cũng sẽ nhảy, Hừ!

Một quý bà hơn bốn mươi tuổi đang đứng nói chuyện thì bị người khác lôi đi trong trạng thái không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Kể nào điếc không sợ súng lại dám lôi kéo mình như vậy?

Nàng định mắng cái tên lôi kéo mình một trận nhớ đời, nhưng khi định thần lại thì phát hiện đó là một cậu bé vô cùng đáng yêu!

Nếu như vậy thì..... thôi quên đi.

Giản Đông Kiều ánh mắt tập trung lên cái cặp nam nữ đáng ghét kia, rất thô lỗ mà nhảy vài bước, sau đó nắm tay quý bà hung hăng xoay vài vòng.

Giản Đông Kiều nhảy hai bước lớn đến bên cạnh Dương Bảo, tàn nhẫn dùng sức đập mạnh lên gót chân cô ta.

“Ai nha!” Dương Bảo thốt lên một tiếng.

Giản Đông Kiều đắc ý nhìn Dương Bảo chuẩn bị té chống chân lên trời, nhưng người tính không bằng trời tính, Dương Bảo lại té vào người Cổ Ương Thái, “Cô không sao chứ?”

Cổ Ương Thái đã sớm phát hiện Giản Đông Kiều không thể kiềm chế được nữa, thực sự là đáng thương cho quý bà đang nhảy cùng cậu, nàng bị cậu quăng tới quăng lui, nói không chừng mắt cũng đã nổ đom đóm luôn rồi. Dương Bảo té ngã chắc chắn là do cậu làm a.

“Ai nha, đau quá...” “” Dương Bảo liên tục kêu thảm thiết, giả vờ nhu nhược để giành cảm tình của Cổ Ương Thái.

Đau mới lạ! Đúng là sướng khoái mà, nếu Dương Bảo biết ai đẩy cô, cô sẽ tặng cho người đó phong bao lì xì thật to a.

“Vậy chúng ta qua bên kia ngồi nghỉ chút đi.”

“Không không không.” Vừa nghe cơ hội tốt sắp bay mất, lại phải trở về chỗ có kì đà cản mũi, Dương Bảo khẩn trương trở về bộ dạng ban đầu, “Tôi không sao, chúng ta tiếp tục nhảy đi!”

Giản Đông Kiều thật muốn chém chết chính mình a! Cậu dự định cho Dương Bảo một chút giáo huấn, nhưng không ngờ lại làm cho cô ta sấp lại gần Cổ Ương Thái hơn, như vậy chẳng phải cậu đã thúc đẩy quỹ kế của cô ta tiến thêm một bước nữa hay sao?!

Giản Đông Kiều thật muốn giết chết hai người trước mắt, sau đó đi tự tử cho xong chuyện.

Mình thực sự là ngu đến cực điểm mà!

Nhìn thấy bọn họ càng ngày càng thân mật, lửa giận của Giản Đông Kiều chậm rãi biến thành ủy khuất. Vậy mà tên họ Cổ vẫn chỉ quan tâm đến người đàn bà kia, còn cậu thì muốn cùng a ta tranh giành. Rất cục là cậu muốn tranh giành cái gì chứ?

Cậu hình như không phải chỉ đơn giản là ghét Dương Bảo thôi, mà thực sự cậu đối với Cổ Ương Thái có tình cảm a.....

Giản Đông Kiều càng nghĩ tâm tình càng chìm xuống, cậu nhứt chí thả tay quý bà ra, như người mất hồn mà trở về chỗ ngồi

“Ô! Cậu bé đáng yêu đâu rồi?” Quý bà nhảy đến say mê, qua năm phút sau mới tỉnh táo trở lại.

“Tôi muốn uống rượu” Giản Đông Kiều nói với người pha chế.

“Ô! Chẳng phải cậu chỉ uống được nước chanh thôi sao?” Người phục vụ nhớ tới ban nãy đã làm cho cậu nằm ly nước chanh, vậy mà cậu một hơi liền uống hết sạch.

“Ai cần các người lo! Đem rượu đắt nhất, mạnh nhất trong quán bar này đem ra cho tôi!”

Không cho tôi uống, tôi càng muốn uống, uống thật nhiều cho anh xem!

Giản Đông Kiều cầm lấy ly rượu, quất.

“Ha ha ha, đến nơi này là phải uống rượu mới đã ghiền chứ, cái gì mà uống nước chanh. Cổ Ương Thái, anh còn bày đặt lí do này nọ, sao hả? Hành động ban nãy của anh là quan tâm tôi hay sao? Hay anh chỉ muốn thể hiện mị lực của mình có thể hấp dẫn được cả nam lẫn nữ?”

Hừ!

Giản Đông Kiều một hơi uống hết chất lỏng màu xanh lam trong ly, “Khụ khụ khụ! Cay quá, sao lại cay như vậy chứ!” Cậu trừng người pha chế.

Người pha chế liếc mắt xem thường “Cái gì? Đừng nhìn tôi! Là cậu muốn vậy mà ”.

Cậu thực sự là mệnh khổ mà!! Từ ngày gặp được Cổ Ương Thái, cậu chẳng có ngày nào là được yên ổn cả, thật là mệt mỏi a.

“Không sao chứ?”

Có người vỗ nhẹ lưng Giản Đông Kiều, làm cậu mừng rỡ xoay lại nhìn, sau đó là một sự thất vọng tràn trề.

Người vỗ lưng cậu có một mái tóc kiểu trung niên, còn mang theo một cặp kính vô cùng tầm thường, thoát nhìn là lão già chừng bốn, năm mươi tuổi.

“Không có chuyện gì thì đừng đụng vào tôi, tôi đập ông một cước văng ra xa đó.” Mẹ nó! Sao không để cô em xinh đẹp nào đó đến đây, mà lại để cái lão già này đến chứ.

“Bé con, muốn uống gì? Để tôi mời cậu.” Lão già nhìn Giản Đông Kiều đã ngà ngà say bằng ánh mắt nham hiểm, bé con này cũng rất đáng yêu nha, đặc biệt là cái miệng vĩnh kia, thoát nhìn rất là co dãn a, đúng là cực phẩm mà!

“Tôi không cần ông mời!” Giản Đông Kiều khinh thường xoay mặt qua một bên, cậu mới không cần ông ta mời, cậu cũng không phải bỏ tiền, bởi vì toàn bộ phí đều do Cổ Ương Thái thanh toán.

“Vậy để tôi uống rượu với cậu, một mình uống rượu giải sầu rất tẻ nhạt a, hai người mới sảng khoái chứ!” Cậu từ xa nhìn thấy vị ‘lão đại’ trong lòng mình đang đi từ sàn nhảy đến đây, cậu thở dài, chắc là ủy khuất gì đó hần ta mới lại đây.

Giản Đông Kiều liếc nhìn lão già kia một cái, kỳ thực ông ta nói cũng đúng, uống một mình thì cũng chỉ có bản thân cậu sinh khí mà thôi, huống hồ tên họ Cổ kia cũng chẳng thêm quan tâm gì đến cậu, với lại Cổ Ương Thái a, hần ta chỉ yêu nữ nhân, lí nào lại yêu Giản đại công tử đẹp trai như cậu chứ? Ai, thôi thì cứ uống với lão già này vậy!

Không biết là do men rượu, hay là do lão già kia nói đúng, Giản Đông Kiều cảm giác cả người nhẹ bẫng. Cái gì cũng không muốn quản, cũng không muốn quan tâm những chuyện có liên quan tới Cổ Ương Thái nữa.

Giản Đông Kiều say khướt như đồng bần nhão, nằm nhoài người trên quầy bar, lão già kia thấy cơ hội đã đến liền đưa ra đề nghị.

“Chúng ta đến nơi khác uống tiếp đi.”

Bây giờ đầu óc của Giản Đông Kiều đã mơ mơ hồ hồ, cậu cười ‘hắc hắc’ trả lời: “Được được được! Đến chỗ khác uống, ha ha” Lão già kia đỡ Giản Đông Kiều đang say mềm đứng dậy, bàn tay đầy nếp nhăn của ông ta ôm lấy cái eo thon gọn mềm mại của cậu. Trong mắt ông ta tràn đầy dục vọng, chỉ muốn nhanh chóng

đem cậu ‘ăn sạch’, nhưng mà chỉ mới đi được vài bước, bảo bối ngon miệng đã bị người khác kéo đi mất, ông ta chưa kịp phản ứng đã bị ăn một đấm vào mặt.

“Cậu ấy là của tôi!” Cổ Ương Thái gào thét nhìn lão già ngã trên mặt đất. Thằng cha này đúng là ăn gan cọp mà, ngay cả người của Cổ Ương Thái hấn mà cũng dám động, hấn không cần biết đây là nữ nhân hay là ông trời, trước tiên phải đánh một trận trước rồi nói sau.

Lời nói bá đạo từ trong miệng Cổ Ương Thái nói ra, đáng tiếc là Giản Đông Kiều đã say ngất ngưỡng nằm trong ngực hấn nên không thể nghe thấy được.

“Ương Thái, Ương Thái...” Dương Bảo thở hổn hển đi tìm Cổ Ương Thái. Vừa nãy còn đang nhảy, hấn bỗng dừng đẩy cô ra chạy đi mất, hại cô bị mấy cặp tình nhân khác chế nhạo, thực là mất mặt muốn chết.

Cổ Ương Thái nhìn Giản Đông Kiều nằm trong ngực mình, đáy mắt lộ ra tia lo lắng cùng tự trách, đợi sau khi xác định Giản Đông Kiều bình an vô sự, mới xoay người định rời khỏi quán bar.

“Ương Thái, anh đi đâu vậy a?” Dương Bảo lần này sốt ruột.

“Tôi đưa Đông Kiều về nhà.”

“Vậy tôi phải làm sao bây giờ?”

“Cô ngồi tắc xi trở về là được chứ gì.”

Như vậy không được!! Nếu như vậy chẳng phải quỷ kế của cô phải đem đi ngâm giấm hay sao?.

Dương Bảo liếc nhìn Giản Đông Kiều đang ở trong ngực Cổ Ương Thái, đều là tại thằng nhóc này phá hỏng kế hoạch hoàn mỹ của mình!

“Anh sao phải quan tâm cậu ta như vậy? Cậu ta cũng không phải đứa nhỏ ba tuổi!” Nói xong, cô ta định đem hai người họ tách ra.

Giản Đông Kiều mơ màng cảm giác mình đang nằm trên một ‘cái giường lớn’ vô cùng thoải mái, sau đó nghe thấy một giọng nữ chanh chua lúu rú bên tai, người đàn bà kia muốn đem cậu cùng ‘cái giường lớn’ tách ra. Không muốn, không được, tuyệt đối không được!

Cậu chưa từng ngủ qua ‘cái giường lớn’ nào mà vừa thơm vừa mềm mại như vậy, cho dù có đánh chết, cậu cũng sẽ không tách rời, cậu liền dùng sức phản kháng.

“A ——” Dương Bảo kêu thảm một tiếng, té ngã ngay bên cạnh lão già ban nãy.

Giản Đông Kiều cảm thấy cái người quấy nhiễu mình đã biến mất, liền an tâm mà ôm chặt ‘cái giường lớn’.

Cổ Ương Thái vừa bực vừa buồn cười nhìn Giản Đông Kiều say đến bất tỉnh nhân sự mà vẫn còn quậy phá được, nhất thời tâm huyết dâng trào, hấn đem Giản Đông Kiều bế lên.

Hành động này không chỉ khiến mọi người kinh ngạc, mà còn như sát muối vào vết thương của Dương Bảo.

“Nếu anh dám đi, tôi sẽ chết cho anh xem!” Đồ ăn đã bày ra trước mắt, chỉ còn thiếu một bước nhỏ nữa thôi, rõ ràng mình đã sắp thành tổng tài phu nhân, lại bị tên nhóc thần kinh kia phá hỏng. Dương Bảo không tin mình lại thua thằng nhóc này, cô ta không thể làm gì khác hơn là sử dụng thủ đoạn nhất – khóc, nhị – quậy phá, tam – tự sát.

Thật ồn ào! Giản Đông Kiều thiếu kiên nhẫn tiến vào trong ngực Cổ Ương Thái cọ cọ, cậu dùng áo khoác của hấn che đầu mình lại tiếp tục ngủ.

Cổ Ương Thái ôn nhu vỗ vỗ lưng Giản Đông Kiều, hấn nhìn Dương Bảo nói: “Cô muốn chết thì cứ tự nhiên, không liên quan đến tôi.”

“Cổ Ương Thái!” Dương Bảo nổi giận.

Không nghĩ tới Cổ Ương Thái không lại làm ra thái độ như vậy, Dương Bảo không để ý hình tượng mà khóc lóc ỷ ôi, bây giờ trong mắt mọi người xung quanh, cô ta chỉ là người bị nam nhân bỏ rơi, sau đó lại thấp kém van xin nam nhân quay lại.

Khoan đã, lão già nào đây?

Người ta vẫn thường có câu nói: Không có cá, tôm cũng rất tốt. Nếu tiểu bảo bối đáng yêu kia bay đi mất thì vẫn còn cái người phụ nữ này!

11. Chương 11

Cổ Ương Thái nhìn Giản Đông Kiều đang nằm ngủ an ổn bên cạnh mình, chu chu cái miệng nhỏ trông vừa ngốc lại vừa đáng yêu, bây giờ trong lòng hẳn đã rõ, người hấn thích chính là Tiểu Bát Phu a, nhưng mà tên nhóc này.....

“Một con cua đồng, có tám cái chân, càng lớn càng nhỏ, co rụt cổ lại, bò bò qua sông, ha ha! Anh thua rồi... Uống!”

Giản Đông Kiều say rượu nói sảng làm cho Cổ Ương Thái sững sốt một chút, sau đó lại bật cười, trên mặt hiện lên tia yêu thương nồng đậm.

Thì ra niềm vui mỗi ngày của hắn là bắt nguồn từ thằng nhóc này a.

Bây giờ Cổ Ương Thái không cần biết Tiểu Bát Phu là nam hay nữ, chỉ cần hấn thích cậu là được rồi.

“Đông Kiều, về nhà rồi, tỉnh lại đi!” Cổ Ương Thái lắc lắc Giản Đông Kiều đang ngủ say.

Đang ngủ thì có người làm phiền, Giản Đông Kiều ‘ưm’ một tiếng, rồi xoay người sang chỗ khác ngủ tiếp.

“Tỉnh, tỉnh, Tiểu Bát Phu mau tỉnh a...” Cổ Ương Thái vừa gọi cậu dậy, vừa nổi lên tâm tình muốn trêu ghẹo. Hắn lấy tay bóp chặt mũi Giản Đông Kiều lại, làm cho cậu ngộp thở.

“Ây...” Sao lại khó thở vậy chứ, Giản Đông Kiều khó chịu nhíu mày mở mắt ra.

“Rốt cục cũng tỉnh rồi.” Cổ Ương Thái cười vui vẻ.

Giản Đông Kiều nghiêng đầu, mơ mơ màng màng nhìn người trước mặt.

“Anh là ai vậy?” Nói xong, cậu kéo mặt Cổ Ương Thái lại gần, áp sát mặt mình vào mặt hắn...”A!”

Hóa ra là cái tên đã bỏ rơi cậu – Cổ Ương Thái, Giản Đông Kiều đẩy hắn ra, loạng choạng bước xuống xe.

“Tôi điu cậu vào.”

Cổ Ương Thái mới vừa đi được một bước, Giản Đông Kiều lập tức tránh né, trong miệng lẩm bẩm nói: “Ai muốn anh điu, tôi không có say, không có say, tôi vẫn còn rất tỉnh a!” Giản Đông Kiều chỉ vào một cây đại thụ bên trái, “Anh nghe đây, đó chính là cột điện có đúng không? ha ha, đã nói là tôi còn rất tỉnh mà!”

Cổ Ương Thái thực sự bị Giản Đông Kiều làm cho dở khóc dở cười, nhưng mà chuyện buồn cười hơn còn ở phía sau.

“Không khí thật trong lành a!” Giản Đông Kiều hít một hơi, hai tay giang ra, vẫy lên vẫy xuống, chạy vòng vòng ngoài đường, “Tôi là một con chim bé nhỏ đáng yêu, muốn bay thì bay, muốn hót thì hót —— này, anh muốn kéo tôi đi đâu a!” Cũng may giờ này đường phố không có ai, màn đêm yên tĩnh tràn ngập âm thanh của Giản Đông Kiều.

Cổ Ương Thái không trả lời cậu, một mực dùng sức kéo Giản Đông Kiều vào trong nhà.

“Tôi không muốn đi với anh, nha —— “

Nếu Cổ Ương Thái không kéo cái ‘con chim diên’ bé nhỏ này vào nhà, thì chắc chắn bọn họ sẽ bị mời về cục cảnh sát.

“Anh thả tôi ra!” Giản Đông Kiều liều mạng giãy dụa.

“Cậu say rồi, bây giờ ngoan ngoãn về nhà nghỉ ngơi a.”

“Ai nói thế! Tôi không có say, tôi còn muốn uống!”

Cổ Ương Thái nâng khuôn mặt nhỏ đang ửng hồng của Giản Đông Kiều lên “Tiểu Bát Phu, im lặng một chút.” Nói xong, hần liền hôn lên môi cậu.

Tuy rằng trong miệng Cổ Ương Thái đầy mùi rượu, nhưng môi của hần lại vô cùng mềm mại và ngọt ngào, nếu nói ma túy chỉ thử một lần sẽ nghiện, thì Giản Đông Kiều bị hần hôn đã muốn tẩu hỏa nhập ma.

Giản Đông Kiều thở phì phò đẩy Cổ Ương Thái ra, liếm liếm nước bọt của hần còn ở lưu lại ở trên môi mình, thân thể hơi hơi lắc lư chỉ vào Cổ Ương Thái.

“Tôi không có say, anh cho là lấy cái núm vú cao su thì có thể bịt được miệng tôi lại hay sao hả? Tôi muốn hét thật lớn, Cổ Ương Thái là đồ đàn, Cổ Ương Thái là đồ ngốc!”

“Cậu...” Cổ Ương Thái nhanh chóng đóng cửa lại, ngày mai đại khái sẽ có một đồng hàng xóm đến khiếu nại với hần, người này lúc say sao lại quậy phá như vậy chứ.

Cổ Ương Thái muốn kéo Giản Đông Kiều đang nhảy tung tưng, la làng um sùm xuống ghế sofa! Nhưng Giản Đông Kiều nhanh hơn, tránh được tay của Cổ Ương Thái.

“Rút tay anh lại, đừng chạm vào tôi! Nghe có hiểu không hả?” Giản Đông Kiều giơ lên nắm đấm, lắc tới lắc lui, “Anh đừng có tới đây, chú của cô ba của bà ngoại của con gái của cậu tôi là bằng hữu của Lý Tiểu Long đó, a chá —— “

Lý Tiểu Long?

“Ha ha ha ——” Cổ Ương Thái ôm bụng cười to.

“Cười cái gì, nếu anh dám lại đây, tôi sẽ đánh anh!” Giản Đông Kiều thân thể lắc lư mấy cái, chân trái giẫm vào khoảng không, ngã trên ghế sa lon.

Thấy thế, Cổ Ương Thái vội vàng xông lên. Dem Giản Đông Kiều ôm vào lòng.

“Nha nha nha...” Giản Đông Kiều bỗng nhiên ôm chặt quần áo của Cổ Ương Thái gào khóc.

Cổ Ương Thái đau lòng dụ dỗ, “Không đau, không đau; nói cho tôi biết đau chỗ nào?”

“Nha nha nha.....” Giản Đông Kiều đem mặt vùi vào trong ngực Cổ Ương Thái, khóc lợi hại hơn.

“Đừng khóc, cậu khóc làm lòng tôi rối tung lên rồi này.” Trước đây Cổ Ương Thái cũng đối với nữ nhân nói ra những lời tương tự, bất quá câu nói của hần lại là—— “Khóc cái quỷ gì?! Phiền chết đi được!” Hần ghét nhất là nữ nhân ở trước mặt hần làm bộ dáng mềm yếu khóc lóc.

“Tôi ghét! Tôi ghét nhất là Cổ Ương Thái a...”

“Được được được, vậy tôi đi là được, đừng khóc.” Không đành lòng nhìn Giản Đông Kiều nước mắt chảy ròng ròng, Cổ Ương Thái không thể làm gì khác hơn là buông cậu ra.

Thấy lồng ngực ấm áp đang từ từ rời xa mình, Giản Đông Kiều vội vàng ôm chặt Cổ Ương Thái lại. “Nha nha, anh là tên khốn nạn, anh lại bỏ rơi tôi, anh lại không muốn tôi nữa rồi!”

“Tôi không bỏ rơi cậu, cũng không phải là không muốn cậu!” Cổ Ương Thái đem Giản Đông Kiều ôm càng chặt hơn.

“Anh là đồ vô lại, đồ vô liêm sỉ, tôi ghét anh, anh đi đi!” Tuy là trong miệng nói như vậy, nhưng mà tay của Giản Đông Kiều lại liềm mạng ôm chặt eo Cổ Ương Thái.

Cổ Ương Thái đỡ khóc đỡ cười giật vài tờ khăn giấy, lau lau nước mắt trên mặt Giản Đông Kiều.

Cổ Ương Thái hoàn toàn bó tay với cậu! Tiểu Bát Phu đúng là làm ra mấy hành động tung tưng khiến hần giật mình, nhưng mà lại chân thật đến thú vị, hồ đồ đến đáng yêu.

Cổ Ương Thái tự nhận mình thực sự rất ích kỷ, hắn cố ý lợi dụng Dương Bảo để kiểm tra cảm giác của Giản Đông Kiều đối với hắn, nhưng bất quá, hai người bọn họ cũng đã phát hiện ra tình cảm của nhau, như vậy không phải rất tốt hay sao.

Cổ Ương Thái biết thích một người không nên lỗ măng hoặc không muốn chỉ vì say nắng nhất thời mà làm nên chuyện gì nông nổi, cho nên hắn vẫn luôn tìm kiếm, hi vọng sẽ tìm được người mà hắn thật tâm lo lắng cùng yêu thương, nhưng hắn lại không nghĩ đến... người đó lại là con trai, lại còn là một tên nhóc ngớ ngẩn.....

Giản Đông Kiều nằm yên trong lòng Cổ Ương Thái một chút, sau đó lại bắt đầu làm loạn,

“Tôi không cần anh thương hại, anh vốn chỉ xem tôi là con rối mà chơi đùa...”

Cổ Ương Thái cười một tiếng. Tôi không phải đùa giỡn cậu mà là muốn làm vậy để yêu thương cậu.

“Tôi đâu có a!” Cổ Ương Thái tiếp tục tranh luận cùng Giản Đông Kiều.

“Rõ ràng là có mà!” Giản Đông Kiều hít hít cái mũi đỏ bừng, hốc mắt ngập nước.”Tự dưng đối với tôi rất tốt, sau đó lại bỏ rơi tôi, còn cùng người đàn bà kia liếc mắt đưa tình, đem tôi quăng qua một bên không thèm để ý đến tôi...”

“Cậu không thích tôi cùng người phụ nữ khác nói chuyện với nhau sao?”

“Đâu chỉ đơn giản là chán ghét! Lúc đó tôi còn muốn chém chết hai người... • “

Cổ Ương Thái không dám tin mở to mắt, không nghĩ tới Tiểu Bát Phu lại chua ngoa đến như vậy, nếu không phải Giản Đông Kiều say rượu nói ra lời thật lòng, thì hắn cũng không biết ban nãy hắn đang ở trong tình trạng ‘ngàn cân treo sợi tóc’ a.

“Cậu đang ghen sao?” Cổ Ương Thái lớn mật hỏi.

“Tôi mới... Mới không có ghen!” Mặc dù đang say, nhưng Giản Đông Kiều vẫn khẩu thị tâm phi như ngày thường, cậu sợ bị Cổ Ương Thái phát hiện, nên cúi đầu dựa vào ngực hắn, vuốt cà vạt của hắn.

“Vậy bây giờ tôi sẽ gọi điện cho Dương Bảo a.” Cổ Ương Thái không sợ chết kích thích Giản Đông Kiều.

“Anh dám?!” Giản Đông Kiều khấn trương siết chặt cà vạt của Cổ Ương Thái lại.

“Khụ khụ khục... Không dám, không dám!” Cổ Ương Thái ho vài tiếng, Giản Đông Kiều thật sự tàn nhẫn a, xem chút nữa giết chết hắn rồi! Nếu sau này hai người mà đi dạo phố, chắc hắn phải nhắm chặt hai mắt lại, bằng không lỡ nhìn một ai đó, hắn sẽ bị một thùng dấm chua cực đại bao phủ.

Người trong ngực đột nhiên im lặng không nói chuyện, trên mặt tràn đầy tâm sự

“Sao vậy?” Cổ Ương Thái lo lắng hỏi.

“Anh đến cùng...” Giản Đông Kiều ấp úng mà nói: “Đến cùng... Đối với tôi là như thế nào...”

“Thế nào là thế nào?”

Cổ Ương Thái làm bộ không hiểu nhìn Giản Đông Kiều, hắn muốn nghe từ chính miệng Giản Đông Kiều nói ra những lời trong lòng cậu.

“Thì là cái kia... Cái kia.....”

“Cái kia là cái nào nha?” Cổ Ương Thái vẫn cứ giả ngu.

Con người Giản Đông Kiều hơi chuyển động, đột nhiên, cậu nhìn vào môi Cổ Ương Thái.

“Muốn... Thì là muốn chạm vào...”

“Là sao a?” Cổ Ương Thái cố gắng nhịn cười.

“Ô ô, anh đúng là tên đàn mà!” Giản Đông Kiều nhỏ giọng oán giận, bàn tay cậu nâng mặt Cổ Ương Thái lên, nhắm ngay môi của hắn mà hôn xuống

“Hô... Hô... Nghệt....Nghệt thở chết rồi!” Giản Đông Kiều khó thở làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, cậu không nghĩ tới thì ra càng hôn sẽ càng làm cậu mất đường khí, nhưng cảm giác lại rất là tuyệt a.

“Tôi vẫn chưa hiểu nha!” Cổ Ương Thái lại giả vờ như không hiểu, lấy tay nghịch nghịch tóc Giản Đông Kiều, ý định tiếp tục trêu đùa cậu.

“Nha!” Hốc mắt Giản Đông Kiều lại đỏ lên như sắp khóc vậy, “Anh bắt nạt tôi!”

“Tôi nào có bắt nạt cậu đâu a?” Rõ ràng là cậu bắt nạt tôi mà?

“Anh bắt nạt tôi, anh bắt nạt tôi! Hại tôi yêu anh lâu như vậy, anh chỉ có thể là của tôi thôi... Nha nha...”

“Cậu vừa nói cái gì a? Nói lại đi?” Cổ Ương Thái mở to hai mắt, hắn vừa nghe Giản Đông Kiều nói câu này thì trong lòng vô cùng mừng rỡ cùng thỏa mãn.

12. Chương 12

“Tôi...Anh...”

“Tôi yêu...”

“Cậu yêu cái gì...” Cổ Ương Thái khê cười

Cái tên đầu heo này đúng là đần độn mà, người ta nói như vậy mà còn không hiểu!!

Giản Đông Kiều trừng Cổ Ương Thái một cái, sau đó nhắm mắt lại hô to: “Tôi yêu anh rồi!”

“Ha ha!” Cổ Ương Thái vui sướng cười to.

Giản Đông Kiều lại cho là Cổ Ương Thái cười cậu ngu xuẩn, cậu nhất thời khó chịu muốn thoát khỏi ôm ấp của hắn, nhưng lại bị hắn ôm chặt hơn

“Tại sao lại muốn đi?”

“Anh cười tôi!”

“Bộ dạng tôi như vậy mà gọi là đang cười em sao?”

“Tôi biết anh đang cười tôi ngu ngốc, cười tôi dốt nát!”

“Không phải, tôi cười bởi vì em rất đáng yêu.”

“Thật sao?”

Cổ Ương Thái nghiêm túc gật đầu.

“Kia tôi muốn...” Giản Đông Kiều mím mím môi, nuốt nước miếng một cái.

“Muốn cái gì a?”

“Muốn...” Giản Đông Kiều trực tiếp nhìn chằm chằm vào môi Cổ Ương Thái.

Cổ Ương Thái hiểu ý nở nụ cười, hôn Giản Đông Kiều một cái thật sâu.

Đầu lưỡi linh hoạt chui vào khoang miệng tràn ngập mùi rượu của Giản Đông Kiều, miệng lưỡi càng ma sát nhau, nhiệt độ cơ thể ngày càng nóng, Cổ Ương Thái hoàn toàn không cho Giản Đông Kiều cơ hội hít thở.

Cổ Ương Thái muốn Giản Đông Kiều chỉ có thể dựa vào hắn mà hô hấp, dựa vào hắn mà sống, hắn dùng đầu lưỡi càn quét khắp nơi trong khoang miệng cậu, tận hưởng mùi vị của rượu còn sót lại, một mùi vị thơm mát mê người, nhưng mà Tiểu Bát Phu dưới thân còn mê người hơn gấp bội ...

Cổ Ương Thái thô lỗ cởi bỏ áo sơ mi của Giản Đông Kiều, nhưng lại không nghĩ tới người dưới thân so với hắn còn vội vã hơn; Giản Đông Kiều dùng sức tháo cà vạt của hắn, áo khoác, áo sơ mi đều bị cậu giật đứt nút nằm tán loạn trên sàn nhà...

“Ân ——” Giản Đông Kiều thành thật mà phát ra tiếng rên rỉ.

Cổ Ương Thái nắm chặt cầm Giản Đông Kiều, tinh tế thưởng thức vẻ đẹp của cậu. Tay hắn nhẹ nhàng lướt qua nửa người trên của Giản Đông Kiều, làn da màu vàng nhạt không tì vết, trông như một tác phẩm nghệ thuật xinh đẹp đến hoàn hảo; Cổ Ương Thái cẩn thận vuốt ve, động tác cực kì ôn nhu, giống như đang kích thích tình dục của cậu vậy, bây giờ toàn thân Giản Đông Kiều như đang bốc cháy.

Ngón tay Cổ Ương Thái di chuyển đến hai khóa anh đào hồng phấn đang run rẩy trước ngực Giản Đông Kiều, đột nhiên kẹp chặt lấy chúng.

“A ——” Giản Đông Kiều ưỡn ngực không chịu nổi được kích thích, cơ thể cậu đang hoàn toàn căng thẳng, cậu sợ bị Cổ Ương Thái kẹp một cái, đứt phăng đầu ti của mình...

Đầu vú ẩn ẩn đau nhưng lại mang theo một chút khoái cảm, viên mắt Giản Đông Kiều ửng đỏ, hốc mắt tích tụ nước, cậu còn chưa kịp phản ứng, hạt đậu đỏ kiêu diễm lại bị bao bọc bởi một nơi ẩm ướt và ấm áp.

Cổ Ương Thái giống như là đang bồi thường, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm mút hai trái anh đào ngọt ngào kia, hương thơm trên người Giản Đông Kiều tràn ngập trong khoang miệng hắn, đột nhiên lực đạo của hắn tăng lên, dường như muốn đem đầu vú mềm mại của cậu nuốt vào.

“Hừm, hừ... Nhẹ một chút.....ừm...”

Giản Đông Kiều bị Cổ Ương Thái khiêu khích đến mức nổi lên dục vọng đốt cháy cơ thể, Giản Đông Kiều chưa bao giờ có cảm giác hạnh phúc như vậy, cậu duỗi tay ôm chặt cánh tay Cổ Ương Thái, thân thể trở nên vô lực nhưng lại vô cùng chờ mong; sau đó hai tay cậu di chuyển lên cổ rồi luồn vào mái tóc nâu của hắn, hai chân kẹp chặt lấy hông hắn, bất lực mà xoay xoay thân thể, cái eo thon nhỏ của Giản Đông Kiều trông như một con rắn nước đang chạy trốn.

Hàm răng trắng nõn khẽ cắn mút vành tai của Giản Đông Kiều, Cổ Ương Thái không quên dùng âm thanh trầm thấp quyến rũ nói nhỏ bên tai Tiểu Bát Phu, như đang hạ độc vào tâm trí cậu.

“Bây giờ em muốn như thế nào a, để tôi vào trong em có được không, em nói xem.....Có muốn tôi làm em không, hửm?”

“Tôi...” Giản Đông Kiều ấp úng nói, trong lòng cậu hiện giờ có chút hoảng hốt, mờ mịt ...

Cổ Ương Thái thực sự không chờ được nữa, nhanh tay mở thắt lưng của cậu, trong tai Giản Đông Kiều ngoại trừ tràn ngập tiếng thở dốc của Cổ Ương Thái ra, còn mơ hồ nghe được tiếng khóa quần của mình bị kéo xuống, cái tay không quy củ kia còn thỉnh thoảng chạm vào ‘tiểu đệ đệ’ của cậu, làm cậu không khỏi run rẩy.

‘Soạt’ một tiếng, Cổ Ương Thái kéo quần Giản Đông Kiều xuống.

Nửa người dưới không có màu vàng nhạt giống với nửa người trên. Hai cái chân trắng nõn mịn màng lộ ra ngoài không khí khẽ run một chút, bên trong quần lót màu trắng còn thấp thoáng lộ ra cảnh ‘xuân’ mị hoặc.

Cổ Ương Thái cảm giác miệng lưỡi khô khốc, ước gì bây giờ mình có thể tiến vào trong cái thân thể dụ người kia, hắn chăm chăm nhìn Giản Đông Kiều vì mình mà điên cuồng thở dốc, vì mình mà càn rỡ rên rỉ.

“Em thật xinh đẹp...”

Ánh mắt Cổ Ương Thái nóng rực đem Giản Đông Kiều từ đầu đến chân nhìn một lần, khi hai người bốn mắt giao nhau, Giản Đông Kiều nằm dưới thân hắn lúng túng lấy gối che mặt lại.

Khóe miệng Cổ Ương Thái hơi giương lên, nhẹ nhàng lấy gối ra, hắn có chút ôn nhu cùng bạo ngược nhìn khóe mắt Giản Đông Kiều đang ửng đỏ, khuôn mặt của cậu thực sự là chọc người yêu thương mà.

“A, em còn biết thẹn thùng nữa sao!” Chiếm Ương Thái trêu chọc cậu.

Giản Đông Kiều hơi hé miệng ra, vô tội nhìn hắn, “Anh đáng ghét! Đáng ghét, đáng ghét...” Nhưng trong mắt Cổ Ương Thái, bộ dáng này của cậu đúng là đang câu dẫn hắn a.

Cổ Ương Thái dùng miệng chặn lại cái miệng nhỏ nhắn của người yêu đang nói mãi không ngừng, chiêu này quả nhiên có hiệu nghiệm, người dưới thân đang ngoan ngoãn mà hưởng thụ sự nhiệt tình của hắn.

Khi thì thối khí, khi thì chậm rãi hôn rồi cắn mút trên làn da vàng nhạt của cậu, hắn muốn mỗi một nơi trên người Giản Đông Kiều đều phải có dấu hôn của Cổ Ương Thái hắn, cho dù là nơi tư mật cũng không buông tha.

Hắn tóm lấy đầu gối Giản Đông Kiều, nâng lên bên hông mình, để hai chân cậu mở lớn hơn, hắn tàn nhẫn hôn rồi dùng răng cắn vài vết lên đùi trong của cậu.

“Không...” Giản Đông Kiều bị khoái cảm tập kích, nước mắt không tự chủ được liền rơi xuống.

“Nhìn em vô cùng hưng phấn a...” Hắn để ý thấy quần lót trắng tinh trên người Giản Đông Kiều bây giờ đã ẩm ướt bởi dâm dịch.

“Ừm...” Còn Giản Đông Kiều thì bị miếng vải này bó sát làm cho cậu khó chịu đến phát điên.

Cậu muốn dùng tay cởi bỏ cái thứ trói buộc này, Cổ Ương Thái lại nổi lên ý xấu, chặn hai tay Giản Đông Kiều lại, không cho cậu cởi nó ra.

“Tôi rất khó chịu a...”

Giản Đông Kiều muốn kẹp chặt hai chân lại để tự an ủi, nhưng Cổ Ương Thái lại ngồi ở giữa hai chân cậu, làm cậu không thể nhúc nhích được.

Cổ Ương Thái thương yêu mà hôn, “Muốn cởi nó ra sao?”

“Ừm...” Đôi mắt Giản Đông Kiều tràn ngập một tầng hơi nước, rên rỉ cầu xin.

“Để tôi giúp em...” Nói xong, khuôn mặt tuấn mỹ cúi xuống như tìm kiếm cái gì đó.

“A a... Không... Không muốn...” Giản Đông Kiều cảm giác mặt trước của quần lót được kéo xuống.

Giản Đông Kiều thực sự rất hoài nghi, hai tay Cổ Ương Thái đang giữ lấy cậu, làm sao còn có thể...

Giản Đông Kiều cúi đầu nhìn xuống, suýt chút nữa đã ngất đi, Cổ Ương Thái đang dùng miệng, cắn quần lót của cậu, từ từ cởi ra.

Cậu nhắm mắt lại không nhìn nữa, nhưng trong đầu vẫn hiện lên hình ảnh mập mờ kia, chớp mũi Cổ Ương Thái thỉnh thoảng còn chạm vào tính khí của cậu.

“A ——” Giản Đông Kiều phóng đặng rên rỉ, âm thanh vang vọng khắp gian nhà.

Đầu lưỡi Cổ Ương Thái liên tục liếm lên liếm xuống, đầu hắn nhấp nhô phun ra nuốt vào tiểu kê kê của cậu, sau đó một tay cầm chắc ngọc hành, miệng thì thân mật hôn lên quy đầu của Giản Đông Kiều; còn cố ý tạo ra âm thanh ‘chách chách’ thật lớn, tham lam hít vào tất cả mùi hương của cậu, điều này càng kích thích dục vọng bên trong hắn.

Nắm lấy tay Giản Đông Kiều, Cổ Ương Thái không chút khách khí để tay cậu lên nam căn vừa trưởng lớn vừa nóng rực của hắn.

“A...” Giản Đông Kiều mơ hồ kêu một tiếng vô cùng mị hoặc.

Cậu thẹn thùng muốn rút tay về, nhưng bị Cổ Ương Thái dùng sức đè lại; Cổ Ương Thái cầm lấy tay cậu, cách một lớp quần mà vuốt ve tính khí của hắn.

“A... Tôi...” Trong cơ thể như có một dòng điện chạy tán loạn, cuối cùng toàn thân đều mềm nhũn không nhúc nhích nổi, cậu biết mình đã chìm trong khoái cảm của tình dục...

Cổ Ương Thái đột nhiên đứng dậy, ly khai cơ thể Giản Đông Kiều. Mất hết đi sự âu yếm, Giản Đông Kiều giương miệng nhỏ thở dốc, ánh mắt mông lung nhìn Cổ Ương Thái, khó chịu tận lực xoay xoay hông.

Tại sao Cổ Ương Thái muốn rời khỏi cậu? Cậu thực sự chịu không nổi a.

Cổ Ương Thái đứng dậy, từ trên cao nhìn Giản Đông Kiều, sau đó cúi xuống, tính khí thô to hung tợn bật ra trước mặt cậu; Giản Đông Kiều sợ đến mức không dám nhìn. Nhìn con quái vật nổi đầy gân xanh cường tráng kia, dự vọng của cậu cơ hồ giảm xuống một chút, nhưng mà kèm theo đó lại có chút mong đợi.

“Sợ cái gì?” Cổ Ương Thái bế Giản Đông Kiều lên, đi vào phòng ngủ, “Vừa này không phải đã cho em sờ qua rồi sao?”

Giản Đông Kiều khuôn mặt đỏ bừng, ngượng ngùng vùi đầu vào vai Cổ Ương Thái, cậu bị hấn ôn nhu đặt lên giường.

Cổ Ương Thái yêu thương ôm cậu vào ngực, bỗng nhiên “A ——” Giản Đông Kiều hét to một tiếng, từng ngụm từng ngụm thở dốc, nước mắt rơi xuống trên má ngày càng nhiều.

Cổ Ương Thái liền vội vàng đem ngón tay rút ra, nóng nảy hỏi: “Đau không?”

“Đau...” Giản Đông Kiều ôm lấy cổ Cổ Ương Thái, đáng thương cọ cọ hấn làm nũng.

Cổ Ương Thái liền hôn Giản Đông Kiều một cái, từ đầu giường lấy ra một lọ kem dưỡng da, bôi lên trên ngón tay của mình, cũng bôi lên cửa huyết của cậu để những nếp uốn mềm mại hơn.

“Ừm... Cảm giác thật là kỳ quái.” Giản Đông Kiều có thể cảm nhận được đầu ngón tay Cổ Ương Thái từ từ trượt vào cục huyết của mình.

Cổ Ương Thái nhẹ nhàng vỗ vỗ mông Giản Đông Kiều, ôn nhu dụ dỗ: “Thả lỏng, thả lỏng, nếu không em sẽ đau hơn a...” Nói xong, ngón tay liền đẩy mạnh vào cái nơi vừa nhỏ vừa hồng hào phần nộn kia.

“Không... Không được!” Đau quá! Cậu thả lỏng không được.

“Ngoan...” Cổ Ương Thái đầu đầy mồ hôi khẩn trương an ủi Giản Đông Kiều, nhưng trong lòng hấn đã gấp đến độ như con kiến bò trên chảo nóng, hấn không thể bỏ qua cái bước rắc rối này, trực tiếp đâm thẳng vào cái huyết động mê người kia; nhưng mà vạn nhất làm bé con này bị thương thì sao, cậu ấy chắc sẽ tức giận mà cấm dục hấn tận mấy ngày, như vậy không những không được hưởng thụ mà còn phải chịu thiệt thòi hay sao?

“Ừm... Có thể chưa?” Cổ Ương Thái liên tiếp thở dốc hỏi.

“Đợi một chút, một chút nữa ...a...” Giản Đông Kiều gian nan trả lời

Đã vào rồi.....nhưng đáng tiếc đó chỉ là ngón tay của hấn thôi a.

“A...” Ngón tay Cổ Ương Thái liên tục ra ra vào vào, Giản Đông Kiều từ từ quen với ngón tay của hấn, cơn đau lúc đầu dần biến mất.

Thay vào đó là sự thoải mái khiến toàn thân Giản Đông Kiều như bay bổng, cậu kiều mị rên rĩ.

“Còn muốn sao?”

Cổ Ương Thái rút ngón tay ra, không chờ đối phương trả lời, ngón tay của hấn liền nhanh chóng đâm vào.”
“Ừm...Thật nóng, đã mềm hơn rồi này...”

Cổ Ương Thái không ngừng co rút, hấn nhìn người dưới thân ngược đầu liều mạng thở dốc, từ trong cái miệng nhỏ nhắn kia phát ra tiếng rên phóng đảng; nhưng vào tai hấn lại là âm thanh câu dẫn mê người. Cổ Ương Thái cảm giác nam căn của mình ngày càng bành trướng ngày càng hưng phấn.

“Thật thoải mái...” Cảm giác thoải mái cùng khoái cảm tình dục đang dâng trào, Giản Đông Kiều hoàn toàn không biết mình đang làm cái gì, cậu chỉ theo bản năng, nói ra những khát vọng sâu thẳm vốn có bên trong cơ thể.

Cổ Ương Thái đột nhiên dừng lại, ngón tay thon dài nhẹ nhàng khấy động bên trong cục huyết cậu.

“Không được! Nơi đó...” Nơi đó quá nhạy cảm.

“Vậy em muốn ở nơi nào?” Cổ Ương Thái nhẹ nhàng xoa xoa thân thể nóng rực của cậu.

“Ừm...” Trên tay Cổ Ương Thái còn có hương thơm của kem dưỡng da, còn có... Cái nơi kia của cậu cũng lưu lại mùi hương đó.

Cổ Ương Thái dùng sức mở lớn hai đùi Giản Đông Kiều, khiến cho hậu huyết phần nộn mềm mại lộ ra ngoài, làm cả người cậu run rẩy, sau đó hấn thật nhanh đem đại kê đã cương cứng đâm vào nơi tư mật nhỏ nhắn kia.

Cảm giác bị người khác xâm nhập cùng tiếng xé rách khiến cho Giản Đông Kiều chỉ muốn khóc thét lên, nhưng mà âm thanh của cậu đều bị Cổ Ương Thái nuốt vào trong miệng, cậu bị hấn ngang nghạnh hôn xuống, lông mày Giản Đông Kiều nhíu càng túc càng chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn không nhin được trở nên trắng bệch.

Không được rồi... Cậu khó thở a.

Rốt cục, Cổ Ương Thái cũng mở lòng từ bi mà buông tha cho đôi môi của Giản Đông Kiều, nam căn của hấn được vách tràng mềm mại trong tiểu huyết bao bọc lấy, Cổ Ương Thái không nhin được phát ra tiếng thở dài sung sướng.

Hô hấp của Giản Đông Kiều được tự do, cậu tham lam hít hơi, Cổ Ương Thái đột nhiên nắm chặt eo nhỏ của cậu, dùng sức va chạm.

“A —— “

Giản Đông Kiều rên rỉ ngày càng dâm dăng, không hề kìm nén, mỗi tiếng rên của cậu làm cho Cổ Ương Thái ngày càng điên cuồng chuyển động. Hấn đem hai chân Giản Đông Kiều gác lên vai, cúi người cắn hai khóa anh đào xinh đẹp trên ngực cậu.

“Gọi tên của tôi...”

“Thái...”

“Lớn tiếng hơn một chút!”

“Thái, Ương Thái...”

Cổ Ương Thái luật động ngày càng nhanh, điên cuồng ma sát khiến cho nơi tiếp hợp của hai người ngày càng trở nên nóng rực. Theo từng cú thúc ngông cuồng của hấn, Giản Đông Kiều cũng không ngừng nâng mông xoay xoay eo đón tiếp những cú va chạm đó; cậu vốn chỉ muốn tìm được khoái cảm, mong muốn nhanh chóng được giải phóng, nhưng điều này lại khơi lên thú tính của Cổ Ương Thái.

Giản Đông Kiều bỗng nhiên cảm giác được có một cỗ nhiệt lưu nóng rát trong hậu huyết... Cậu liền cúi đầu nhìn.

Là máu! Là máu xử nam a, đỏ tươi đến chói mắt...

Cổ Ương Thái nắm chặt mắt cá chân của Giản Đông Kiều đang gác trên vai mình, kích động tăng thêm lực đạo va chạm.

“A! Thái...”

“Nói, em muốn tôi...”

“Muốn...”

Cổ Ương Thái bá đạo xoay người Giản Đông Kiều lại, đem hai tay cậu đặt lên giường, lần thứ hai điên cuồng thúc đẩy người dưới thân.

“Ừm... A....ừ....a.” Giản Đông Kiều lúc này đã muốn lên đỉnh, phân thân lại bị bàn tay to mạnh khảnh của hấn xoa nắn kích thích.

Lí trí của cậu bây giờ đã biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn sót lại khoái cảm cùng hư không được lấp kín.

“Ân....đúng vậy...ừ...! Nhanh hơn chút nữa... A...”

Cổ Ương Thái đột nhiên đâm vào một cái thật mạnh thật sâu, Giản Đông Kiều uốn ngược ngửa đầu tạo thành một đường cong tuyệt đẹp, cậu không nhịn được, tiểu kê kê liền phun ra cổ bạch trọc kìm nén đã lâu. Khoái cảm đi qua, cơ thể chỉ còn lại cảm giác trống rỗng vô lực, nhưng tâm Giản Đông Kiều lại cực kì ảm áp....

13. Chương 13

Ân, có chút khó thở a...

Chấn bông từ lúc nào mà nặng như vậy?

Giản Đông Kiều theo thói quen đá chấn, duỗi thẳng chân ra đạp qua bên cạnh.

Ô! Chấn bông vốn rất mềm mại mà, tại sao lại đè mình tới nỗi không nhúc nhích được? Khoan đã, sao lại có hơi nóng thổi vào cổ mình?

Giản Đông Kiều hơi mở mắt ra.

“A ——”

“A ——”

Hai người trên giường cùng giật mình ngồi thẳng dậy, mở to hai mắt khủng hoảng nhìn đối phương.

” Xảy ra chuyện gì?” Cổ Ương Thái mờ mịt.

“Anh anh anh...”

Cổ Ương Thái tại sao xuất hiện ở nhà cậu? Còn ngủ ở bên cạnh cậu nữa?

“Anh tại sao lại xuất hiện ở nhà tôi? Hơn nữa còn không mặc quần áo!” Cậu chỉ vào mũi Cổ Ương Thái, lớn tiếng hỏi.

“Em đang nói cái gì vậy a? Đây là nhà tôi mà, tôi không mặc quần áo, em cũng đâu có mặc đâu!”

Giản Đông Kiều cúi đầu nhìn.

Bản thân mình cũng trần như nhộng, ngay cả nơi tư mật cũng lộ ra trước mặt Cổ Ương Thái!

Cậu sợ đến nỗi giật lại chấn bông trên người hắn, bao bọc chặt chẽ từ đầu tới chân, chỉ lộ ra khuôn mặt cùng bàn tay.

Giản Đông Kiều tức giận đến mức muốn đứng lên, nhưng mới uốn eo một cái, cơn đau nhức mãnh liệt làm cậu ngã lại trên giường, Cổ Ương Thái hảo tâm muốn đỡ cậu, Giản Đông Kiều lại dùng sức đẩy hắn ra.

Đau quá! Tại sao nơi đó của cậu đau quá?.

Trong lúc kinh hãi, cậu thoáng nhìn trên giường, có một vết máu đỏ sậm bị khô lại.

“A ——” Tại sao cậu lại chảy máu?

Giản Đông Kiều sắp nổi điên rồi, chẳng trách thân thể cậu lại đau như vậy, trên giường còn có vết máu, hai người bọn họ nhất định, nhất định...

“Này...” Cổ Ương Thái khẽ gọi một tiếng.

Giản Đông Kiều ánh mắt đờ đẫn chậm rãi nhìn Cổ Ương Thái.

“Anh...”

Cổ Ương Thái vừa muốn mở miệng nói chuyện! Giản Đông Kiều lập tức đánh gãy lời hắn.

“Tôi hôm qua anh thừa lúc tôi ngủ rồi đánh đập tôi có đúng hay không hả, tên khốn này?”

“A?” Cổ Ương Thái bị hỏi đến đầu óc mơ hồ.

“Tôi với anh có hận thù gì với nhau chứ? Sao anh lại đánh lên tôi như vậy? Đồ tiểu nhân hèn hạ!”

“Ha ha.” Lý giải được cái bộ óc thiên tài suy luận sâu xa của Giản Đông Kiều, Cổ Ương Thái liền bật cười.

“Anh cười cái gì! Đồ khốn nạn!” Hắn ta đúng là tên hạ lưu mà, đánh lên người ta mà còn cười vui vẻ đến như vậy.

Cổ Ương Thái sắc mặt biến đổi, tựa tiểu phi tiểu tới gần Giản Đông Kiều.

“Anh, anh không nên tới đây... A!”

Giản Đông Kiều bị đè ngã ở trên giường, mặc dù có chút e ngại khí thế của Cổ Ương Thái nhưng cậu vẫn cố gắng phản kháng.

“Đừng kêu nữa.” Cổ Ương Thái lấy ngón trỏ để trên môi Giản Đông Kiều, “Nếu em kêu nữa, tôi sợ mình sẽ không nhịn được, mà em cũng sẽ chịu không nổi...”

Giản Đông Kiều tức giận muốn cắn đứt ngón tay của hắn, nhưng Cổ Ương Thái lại nhanh chóng rút ra.

“Anh nói nhầm cái gì đó? Mau thả tôi ra!”

“Không phải em muốn biết tối hôm qua chúng ta xảy ra chuyện gì sao?” Cổ Ương Thái nhún mày.

“Không phải anh thừa cơ đánh lên tôi hay sao, có gì tốt mà nói!”

Cổ Ương Thái đến gần bên môi Giản Đông Kiều, cố ý phả hơi vào mặt cậu: “So với đánh lên thì còn nghiêm trọng hơn a”

“Nghiêm trọng hơn?”

“Tối hôm qua chúng ta...” Chuyển qua bên cạnh lỗ tai khả ái của Đông Kiều, Cổ Ương Thái ngả ngớn mà phun khí, “Làm tình nha, chúng ta đã lên giường làm tình...”

‘Ầm’ một tiếng, trong đầu Giản Đông Kiều trống rỗng, sắc mặt trắng bệch.

“Bảo bối, không nghĩ tới hôm qua em nhiệt tình như vậy, không chỉ dùng sức kẹp lấy hông tôi, còn muốn tôi động nhanh hơn a...”

Không thể nào? Cậu còn tưởng đó chỉ là một giấc mộng xuân.

Thấy khuôn mặt phẫn nộ của Giản Đông Kiều biến trắng rồi lại ửng hồng, Cổ Ương Thái thực sự yêu thích biểu cảm này của Tiểu Bát Phu, không nhịn được liền hôn cậu.

“Buông tôi ra!”

Không biết sức lực từ đâu tới, Giản Đông Kiều dùng sức đẩy Cổ Ương Thái ra, cố nhịn xuống cơn đau trên người, cậu chật vật bước xuống giường đi về phía cửa, nhưng lại không cẩn thận giẫm phải chăn, vấp chân ngã xuống, chăn bông đang bao bọc trên người bị rơi ra, thân thể trần truồng đều lộ ra ngoài.

“Ầy...” Nửa người dưới cơ hồ đau đến tê dại, chất rượu còn sót lại làm cho thái dương cậu vô cùng đau, từng cơn đau như sóng lần lượt đánh úp vào người Giản Đông Kiều.

“Tiểu tử ngốc!”

Cổ Ương Thái ôm lấy Giản Đông Kiều đặt lên hai chân của mình, một tay không quy củ vòng qua hông cậu, hai ngón tay chặt chẽ chui vào rãnh hông.

“Nơi này của em cần phải rửa sạch sẽ...” Cổ Ương Thái không e dè nói.

Thân thể kề sát trên lồng ngực nam nhân, Giản Đông Kiều cảm giác mình sắp té xỉu dưới ánh mắt nóng rực của hắn rồi.

“Anh...”

Giản Đông Kiều bỗng nhiên giật mình trợn mắt lên, khuôn mặt ngày càng nóng càng hồng hơn.

Cậu cảm giác được có cái gì đó để ở trong lòng mình, cậu cũng là đàn ông, cậu đương nhiên biết đó là...

Đông tránh một chút, Tây né một chút.

Giản Đông Kiều không biết sau này phải sống như thế nào ở Long Khắc đây, không cần nhiều lời cậu cũng biết mai một mình phải tránh né người nào đó. Dù thế nào đi nữa cậu cũng không nghĩ mình lại lên giường cùng nam nhân! Hơn nữa đối phương lại là...

Ai, chuyện này nếu truyền ra ngoài, cậu sau này làm sao mà trở thành một người đàn ông hoàn hảo được đây, trình tiết gìn giữ hơn hai mươi năm lại đánh mất trong tay tên đáng ghét này, hơn nữa còn là mình tình nguyện.

Đúng là say rượu mất lý trí!

Say rượu mất lý trí thì thôi đi, nhưng cảm giác lại không được rõ ràng, tức giận hơn chính là sau khi tỉnh dậy, lại phát hiện ra mình đã bị Cổ Ương Thái ăn sạch sẽ. Thời điểm tắm rửa cậu còn đáng ghét hơn, cởi quần áo trên người xuống, toàn thân đều là dấu hôn to nhỏ chứng minh Cổ Ương Thái đã từng chiếm giữ cậu, còn nữa, ở giữa hai đùi vẫn còn mấy dấu vết rất rõ ràng, không chịu biến mất.

Trong lúc ân ái, hắn nói một câu mà Giản Đông Kiều vẫn còn nhớ rất rõ. “Em là người của Cổ Ương Thái tôi...” Cổ Ương Thái vừa hôn đùi cậu vừa nói.

Hắn xả nước lên ngực cậu, “Đầu vú của em thật dễ thương...” Cổ Ương Thái bắt đầu xoa nắn hai núm hoa của cậu

Lúc hắn lấy xà phòng xoa xoa lên ngực Giản Đông Kiều, “Tối hôm qua không phải vừa mới làm hay sao, sao hôm nay lại mãi cảm như vậy?” Ngón tay Cổ Ương Thái chạm vào hậu huyệt của cậu.

Khi tắm xong, Giản Đông Kiều nhìn mình ở trong gương, khuôn mặt cậu thì đang u ám tức giận, còn Cổ Ương Thái thì vẻ mặt tươi cười sáng lạn.

“Em thật giỏi...”

Hồng rồi!

Tại sao trong đầu mình chỉ nhớ tới những lời nói của Cổ Ương Thái a?

14. Chương 14

“Khà khà!” Cánh tay cường tráng của A Đông vỗ một cái lên lưng Giản Đông Kiều.

“Khụ khụ, xin nhờ, lần sau muốn chào hỏi, thì làm ơn nhìn xem đối phương có chịu nổi “Thiết sa chương” của cậu hay không a!”

“Thật xin lỗi a!” A Đông hài lòng nhìn cơ bắp mà mình đã bỏ công ra rèn luyện, “Ha ha, tôi đúng là nam nhân trên tất cả nam nhân a.”

Giản Đông Kiều coi thường liếc y một cái.

Cái tên này là cố ý khiêu khích mình đúng không? Cậu cũng có cơ bắp cũng nha, chỉ có điều không lớn như y, chỉ có một ít thôi.

“Ai, cậu chưa từng nghe to con cũng là đồng tính luyện ái hay sao!” A Lộng cầm văn kiện đi đến bên cạnh họ. Một người thì gầy yếu, một người thì cơ bắp như superman. Thật là không công bằng a! Bởi vì A Lộng thuộc dạng người đầu tiên nên y có chút đổ kị.

“A, chẳng lẽ cậu nghi ngờ tôi sao?” A Đông làm ra một tư thế cường tráng.

“Ai biết được, bề ngoài cậu thì hùng tráng uy vũ, nhưng bên trong lại là một giới tính khác thì sao a!” A Lộng dùng sức chọt chọt bộ ngực rộng lớn của A Đông.

“Ha, đúng vậy, này thì chưa biết được, người ta thông thường đều yêu thích cái đẹp a.” A Đông khoát vai A Lộng, xoa xoa cằm, “Mỹ nam xinh đẹp như cậu đây thì tôi làm sao mà không động tâm được?”

“Đi chết đi!” A Lộng mạnh mẽ đâm một quyền vào bụng A Đông, “Kỳ thực công ty chúng ta có rất ít nam nhân xinh đẹp, nhưng mà có một người các cậu sẽ gật đầu tán thành ngay.”

“Ai vậy?” Giản Đông Kiều tò mò hỏi.

“Tổng giám đốc chứ ai!”

“Đúng rồi!” A Đông phi thường đồng tình gật đầu.

“Tổng giám đốc đáng người thanh tú, nếu anh ta là nữ tôi đã sớm theo đuổi rồi, nhưng đáng tiếc nha...” A Lộng than thở một tiếng, “Này A Đông! Không phải cậu thích nam nhân sao? Còn không mau theo đuổi tổng giám đốc đi!”

“Phi, tôi nói vậy cậu liền cho là thật hay sao! Đông Kiều vẫn còn cô đơn kia, để cậu ấy theo đuổi tổng giám đốc đi.”

“Có lý!”

Hai người đang định chuyển sang ‘tán công’ Giản Đông Kiều, lại phát hiện người trên ghế đã biến mất không thấy tung tích.

“Xem ra không cần chúng ta nói, cậu ấy cũng sẽ tự mình ra tay a.” A Đông trộm nở nụ cười.

“Ừ!”

Đây là lần thứ N cây bút chì trong tay Giản Đông Kiều gãy làm đôi, cậu kéo lê bước chân nặng nề vào phòng uống nước của công ty.

Hai người kia ăn no không có gì làm hay sao mà chạy tới trước mặt cậu tấu hài, cậu đã sớm muốn “Thỉnh” bọn họ lặn xa một chút.

Nhưng mà khi bọn họ nhắc tới người nào đó, trong lòng cậu bỗng dưng có chút sợ sệt cùng chua xót.

Tổng giám đốc đáng người thanh tú, nếu anh ta là nữ tôi đã sớm theo đuổi rồi, nhưng đáng tiếc nha...

“Đáng vẻ thanh tú thì thế nào chứ? Lúc làm bạo lực muốn chết, làm người ta đến mức chảy máu luôn a!” Giản Đông Kiều cúi đầu rót trà, trong miệng lẩm bẩm.

Cậu muốn đứng lên giáo huấn lại bọn họ, các người đã có ấn tượng sai về người này rồi, Cổ Ương Thái bề ngoài như thế nhưng phương diện kia hẳn lại hoàn toàn khác người bình thường a.

Tuyệt đối không được nhìn bề ngoài mà đánh giá con người!!!

“Vô liêm sỉ! Rõ ràng là anh ta vốn đối với nam nhân có hứng thú.”

Từ hôm đó trở đi, cậu cũng không đến nhà Cổ Ương Thái nữa, vậy là cơ hội để gặp Cổ Ương Thái cũng biến mất, hơn nữa cậu cũng nghĩ tất cả biện pháp để tránh mặt hắn. Qua mấy ngày nay, Giản Đông Kiều cảm giác được Cổ Ương Thái hình như cũng đang né tránh cậu, cậu bị hắn trốn tránh, trong lòng bỗng dưng có một khoảng không thật lớn, khoảng không này rất khó vượt qua, cậu có cảm giác như... Bị người ta vứt bỏ!

“Ai!” Mình đang suy nghĩ cái gì vậy chứ, không bị nam nhân kia quấy rầy thì mình nên ăn mừng chứ nhỉ?!

Giản Đông Kiều nhớ lại những lúc Cổ Ương Thái quấy rầy cậu.

Bị hắn quấy rầy hình như không có khó chịu như trong tưởng tượng, thậm chí còn rất hưởng thụ nữa.

“Không đúng, không đúng! Mình đến cùng là đang suy nghĩ cái gì a!”

Cổ Ương Thái không chỉ làm cho hoa cúc của cậu rất đau mà còn làm cho tâm cậu rối loạn!!

“Trần khỏi ly rồi kia!” Một giọng nam trầm thấp vang lên.

Bên tai truyền đến một cỗ nhiệt khí vô cùng quen thuộc, Giản Đông Kiều sợ đến mức làm rơi ly nước.

“Nhớ tôi sao?”

Cổ Ương Thái từ phía sau, vòng tay ôm lấy eo của cậu, nhiệt độ cơ thể nóng rực của hắn truyền đến lưng Giản Đông Kiều, “Anh mau thả tôi ra, nơi này là văn phòng..... ư!” Giản Đông Kiều vội vã muốn đẩy tay hắn ra.

“Trả lời câu hỏi của tôi trước đã!” Cổ Ương Thái khẩu khí vô cùng bá đạo.

“Không nhớ, không nhớ, mau thả tôi ra!” Cậu rất không khách khí mà trả lời, rất sợ bị người trong công ty nhìn thấy bộ dạng của bọn họ lúc này.

“Phải không?” Cổ Ương Thái biểu tình có chút nghiêm túc.

Hừ, lại muốn dùng uy quyền để dọa cậu!

Giản Đông Kiều mười phần không sợ chết đáp lại: “Đúng! Một chút cũng... A!”

Cậu bị Cổ Ương Thái vây ở trong tường, thấy trên mặt hắn xuất hiện một chút ý cười, Giản Đông Kiều trong lòng lập tức căng thẳng.

“Em không thành thật nha.” Nói xong, Cổ Ương Thái liền hôn lên cái cổ nhạy cảm của Giản Đông Kiều, ngón tay liền cởi nút áo sơ mi của cậu ra, cái tay nhanh chóng luồn vào trong.

Sau khi hai người trải qua lần ân ái kia, hôm nay bọn họ mới có cơ hội làm ra những hành động thân mật như vậy, Cổ Ương Thái thập phần vui vẻ, lại nhìn Tiểu Bát Phu vẫn còn có thể nhẫn được như vậy hắn cảm thấy cậu vô cùng đáng yêu a.

Tuy rằng mấy ngày nay Giản Đông Kiều không có tới nhà hắn, nói thật ra thì hắn cũng có chút thẹn thùng cùng hạnh phúc, nhưng mà công việc vẫn không thể bỏ bê, hắn mấy ngày nay bận tới mặt tới mũi, hôm nay vừa vặn giải quyết xong mớ tài liệu kia, hắn thoáng nhìn ra ngoài cửa, liền thấy Tiểu Bát Phu đi vào phòng uống nước nhưng tư thế lại có chút kì lạ, hắn khẳng định đây chính là “Kiệt tác” của mình!

Mấy ngày không gặp, hắn Tiểu Bát Phu vẫn cứ đáng yêu như thế a.

“Ừm... Không nên ở chỗ này...”

Đáng chết! Tại sao cậu lại không có bất kì sức lực nào để phản kháng nam nhân này.

“Tại sao cả người em lúc nào cũng thơm như vậy a?” Cái lưỡi Cổ Ương Thái linh hoạt trượt lên hai má mịn màng, lên cái mũi khéo léo, lên hốc mắt khả ái của Giản Đông Kiều.

Đầu lưỡi ấm nóng của hắn miêu tả đường nét khuôn mặt của Giản Đông Kiều, cảm thụ loại thân mật này cũng đủ làm cậu hôn mê trong ngực hắn.

“Nơi này... Là công ty..... ư...”

Hành động khiêu khích của Cổ Ương Thái đang kích thích lý trí của Giản Đông Kiều.

Tay Cổ Ương Thái xoa xoa cái eo nhỏ nhắn của cậu, chậm rãi luồn vào trong quần, tìm kiếm phân thân non mềm.

“Nơi này có nhớ tôi không?” Nói xong, ngón tay của hắn xoa xoa một cái.

“A...” Giản Đông Kiều rên rỉ một tiếng.

“Có chút hưng phấn...” Cổ Ương Thái vẫn xoa xoa, “Xem ra tôi đã có được đáp án mình muốn rồi a.”

“Vô...” Sỉ!

“Ngoan! Tôi cũng rất nhớ em.” Mồm Cổ Ương Thái để bên tai cậu nói những lời yêu thương.

Lời thì thầm ngọt ngào của Cổ Ương Thái lấp đầy trái tim cậu, oán giận mấy ngày nay của cậu đối với Cổ Ương Thái trong nháy mắt hoàn toàn biến mất. Giản Đông Kiều thực sự bị chấn động.

Cậu thật sự yêu nam nhân này sao? Giản Đông Kiều viên mắt hơi ướt tự hỏi bản thân.

Bên ngoài bỗng nhiên có tiếng bước chân lại gần nơi này, hai người đang say mê cùng nhau nhanh chóng tách ra.

“Đông Kiều? Tổng giám đốc cũng ở nơi này sao?” Vừa mở cửa ra, A Dương cảm thấy được bầu không khí trong phòng uống nước có chút gì đó kỳ quái.

“Khụ khụ... Ân.” Cổ Ương Thái hắng giọng.

A Dương nhìn thấy Cổ Ương Thái đưa lưng về phía cửa vén vén tóc, mà Giản Đông Kiều lại đang dựa lưng vào vách tường, cầm lấy quần áo của mình, thẹn thùng không nói gì.

Cảm giác thật kỳ quái nha!

Đến cùng là kì lạ ở chỗ nào đây?

“Đông Kiều, trưởng phòng có chuyện tìm cậu kìa ” A Dương hoàn thành xong nhiệm vụ, còn nghi ngờ nhìn chằm chằm hai người bọn họ.

“Ách...” Giản Đông Kiều đáp nhẹ một tiếng.

“A Dương.” Cổ Ương Thái không nhin được mở miệng.

“Vâng, tổng giám đốc.”

“Không sao chứ?”

“A... Vâng!” Không sao a, nhưng A Dương thật sự rất tò mò tình huống trước mắt nha, “Cậu bây giờ nên đi làm việc mới phải chứ nhỉ?”

“Cái gì? A, ân!” A Dương lúc này không quá tình nguyện mà đóng cửa lại.

Giản Đông Kiều thở phào nhẹ nhõm! Tàn bạo mà trừng cái người ghê tởm, dễ tiện, vô liêm sỉ, hạ lưu, dơ bẩn, xấu xa trước mắt! Hắn thật là không biết xấu hổ mà!

Cổ Ương Thái vẫn bộ dạng lưu manh, hôn hôn hai má Giản Đông Kiều, “Mấy ngày nay tôi khá bận, cho nên không có thời gian ở cùng em, chớ suy nghĩ quá nhiều nha • “

Hóa ra là hắn bận rộn công việc nha!

Một loại cảm giác khoan khoái xẹt qua đáy lòng của Giản Đông Kiều.

Vậy là mình không bị vứt bỏ a?

Ô! Không đúng, không đúng!

Hắn bận rộn công việc thì mắc mớ gì đến mình nha?

“Ai cần anh ở cùng!” Giản Đông Kiều có chút tặc mao trả lời.

“Được được được, là tôi cần em.”

Giản Đông Kiều tuy rằng vẫn là một mặt xem thường, nhưng mà Cổ Ương Thái làm cho tâm can cậu cảm thấy rất ngọt ngào, rất ngọt...

“Vậy tôi đi ra ngoài trước.” Cổ Ương Thái hôn môi cậu, “Thật không nỡ rời xa em nha.”

“Mau cút, cút đi a!” Giản Đông Kiều đem Cổ Ương Thái đẩy ra ngoài cửa.

Bộ dáng bọn họ vừa rồi, có tính là liếc mắt đưa tình với nhau không nhỉ?

15. Chương 15

“Mấy người hôm trước phỏng vấn đều là sinh viên mới tốt nghiệp, nên chưa cần xếp bọn họ vào những vị trí quan trọng, cậu thấy ai được thì chọn người đó vào làm đi.”

“Nhưng mà...”

“Được rồi, đừng làm phiền tôi nữa, đi ra ngoài làm việc.”

“Ách.”

Kì lạ!

Việc này là việc của ông ta mà, mắc mớ gì lão già hói đầu kia lại ném cho mình làm?

Đúng là rảnh rồi chỉ biết ăn rồi nằm.

Giản Đông Kiều đi về phòng làm việc, hít sâu một hơi điều chỉnh lại tinh thần đang hỗn loạn, vừa ngồi xuống trước máy vi tính thì nhìn thấy có một thông báo mới, Giản Đông Kiều không chút nghĩ ngợi liền mở email ra xem.

Kiều Kiều, chồng em rất nhớ em, tối nay muốn gặp em.

Cái gì mà muốn gặp chứ!

“Bộ tưởng kêu tôi đi là tôi sẽ đi hay sao a?!” Giản Đông Kiều liếc nhìn màn hình máy vi tính, không cần đoán cũng biết là ai gửi.

Vô lại! Cư nhiên dám mượn việc công để làm việc riêng

“Ách...” không biết từ lúc nào A Dũng đã đứng sau lưng Giản Đông Kiều.

“Ai u, từ khi nào mà cậu có bạn gái rồi? Lại không thèm báo cho anh em biết nha!”

Giản Đông Kiều vội vàng che màn hình máy tính lại, “Này! Sao cậu lại tự tiện xem email của người khác chứ, đây là xâm phạm đời tư, là phạm pháp đó, hiểu không?”

Hừ chết người ta! A Dũng sao lại như cái u hồn đi không tiếng động thế này!

“Tôi có kêu cậu mà, kêu mấy lần lận đó, vậy mà cậu lại không thèm để ý đến tôi, chỉ chăm chú nhìn máy vi tính sau đó cười khúc khích. Tôi mới tò mò nhìn xem cậu đang làm gì a!”

“Gì chứ! Tôi đâu có.”

Mình có cười khúc khích sao? Tại sao mình lại không phát hiện nhỉ?

Lần này thăm rồi!

“Nếu như vậy thì cậu kêu tôi thêm vài lần nữa là được chứ gì, tùy tiện xem email của người khác là vô đạo đức đấy. ” Giản Đông Kiều tức giận liếc A Dũng một cái.

“Nha, nếu tôi không phát hiện, chắc cậu sẽ giấu anh em bọn tôi tới mấy chục năm sau luôn quá! Mau chóng khai báo a!” A Dũng đắc ý nói.

“Không phải mà, các người nhầm rồi!” Bạn gái gì mà bạn gái!! Cái tên vô lại kia không phải là nữ!

“Ày, gọi “Kiều Kiều” thân mật như vậy, còn nói là rất nhớ cậu, rất muốn gặp cậu, cái này không phải con gái viết, lẽ nào lại là nam?”

Đôi mắt Giản Đông Kiều nhất thời mở lớn hết cỡ.

Nhìn khuôn mặt cậu kinh ngạc như vậy, A Dũng ban nãy chỉ thuận miệng nói bậy, nhất thời cũng hiểu kì: “Đúng là nam sao?”

Ai! Bây giờ có giải thích mấy vạn năm cũng sẽ không giải thích rõ được, tất cả đều là do tên vô lại kia làm hại!

“Cậu phiền quá, mau cút a!”

“Đại gia, tiểu nhân chỉ muốn quan tâm ngài một chút thôi mà!”

“Cút lẹ đi!”

“Nếu cậu thực sự được một nam nhân theo đuổi thì cũng đâu có sao đâu a, bây giờ xã hội rất phát triển mà.”

Giản Đông Kiều bịt kín hai tai mình lại, bắt đắc dĩ ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

“Còn nữa, bây giờ là thời đại gì rồi, đâu phải là cái thời xã hội phong kiến lạc hậu đâu, cho nên chuyện này cũng chả có gì ghê gớm cả. Mà tên đó có phải người tốt hay không a? Giới thiệu cho chúng tôi đi. Bọn này sẽ giúp cậu tìm ra ưu điểm và khuyết điểm của hắn, xem có thích hợp với cậu không, với lại ...”

A Dũng thì nói chuyện hăng say nhưng Giản Đông Kiều lúc này chỉ nghe được tiếng ‘ong ong’ như có ngàn vạn con ong mật đang vo ve xung quanh tai mình.

Phiền chết rồi!

“Này, anh gọi tôi đến đây để làm gì a, không lẽ anh muốn hai chúng ta trừng nhau từ giờ cho tới sáng luôn hay sao?”

Không biết hắn lên cơn gì mà từ lúc cậu vào nhà hắn, Cổ Ương Thái liền kéo cậu vào thư phòng, sau đó hai người bắt đầu mắt to mắt nhỏ trừng nhau.

Khuôn mặt Giản Đông Kiều có chút mất tự nhiên, nhưng vẫn lẳng lặng ngồi nhìn hắn, cậu cảm thấy Cổ Ương Thái thực sự rất đẹp trai nha.

Ày, Giản Đông Kiều a Giản Đông Kiều, mày đang suy nghĩ cái gì vậy!

Nhưng mà, không lẽ cứ ngồi như vậy hoài sao?!

Đột nhiên ‘Coong’ một tiếng, bên ngoài truyền đến một tiếng vang.

“Được rồi.” Cổ Ương Thái trong lòng tràn đầy vui vẻ đi ra ngoài.

“Này, anh lại làm ra cái trò xấu gì nữa đây?”

Giản Đông Kiều vẫn tiếp tục ngồi yên, qua tận mười phút sau, trong lúc cậu đang kích động đến mức muốn chửi người, thì bỗng nhiên đèn trong phòng đều tắt hết.

Cổ Ương Thái bước vào phòng, miệng thì vui vẻ hát bài hát chúc mừng sinh nhật, còn trên tay thì cầm một cái bánh ga tô nhỏ, vô cùng tinh xảo, trên mặt bánh còn được phủ kín bởi một lớp đào mật, anh đào và dâu tây mà Giản Đông Kiều thích nhất, cùng với mấy cây nến lung linh khả ái.

“Sinh nhật vui vẻ!”

Giản Đông Kiều có chút phản ứng không kịp, hôm nay là sinh nhật mình sao? Sao mình lại không nhớ nhỉ? Từ lúc Giản Đông Kiều bắt đầu đi làm, hình như cậu không còn nhận được lời chúc mừng sinh nhật từ ai cả.

“Làm sao anh biết hôm nay là sinh nhật tôi?”

“Tổng giám đốc như tôi muốn xem sơ yếu lý lịch của nhân viên không phải là chuyện khó a.”

Hừ! Đồ lạm dụng chức quyền!

“Mau thổi nến đi “

“Ừm!”

Khứu giác nhạy bén của Giản Đông Kiều ngửi được mùi dâu tây mà mình thích trên bánh, nước miếng đã chảy dài ba thước.

“Chờ đã!”

“Làm sao?” Một chút cậu cũng không chờ được!

“Phải cầu nguyện trước đã.”

“Ách! Được rồi.” Đúng là lắm lời mà.

Giản Đông Kiều nhắm mắt lại, hai tay chắp tay trước ngực, chuyên tâm cầu nguyện.

Nguyện vọng thứ nhất, mong cho mọi việc đều xuôi sẻ tốt đẹp.

Àn, người nhà và bạn bè, tất cả đều bình an vô sự.

Còn nguyện vọng thứ hai?

Đó là có một đồng dâu tây ăn cả đời cũng không hết.

Còn điều thứ ba...

Thừa dịp Giản Đông Kiều nghiêng đầu suy nghĩ, Cổ Ương Thái thật nhanh hôn lên môi cậu một cái.

“Hi vọng chúng ta vĩnh viễn hạnh phúc bên nhau.” Hắn còn thay Giản Đông Kiều nói ra nguyện vọng thứ ba.

“Cái gì a?!”

Cậu mới không muốn ước cái nguyện vọng này!

Cái gì mà vĩnh viễn hạnh phúc cùng nhau chứ...

Bên cạnh hắn... Hạnh phúc... Vĩnh viễn...

Khuôn mặt nhỏ của Giản Đông Kiều lập tức đỏ bừng lên.

“Thối nến đi.” Nhìn mặt cậu ửng ửng hồng, Cổ Ương Thái cảm thấy cậu đáng yêu muốn chết.

“Ừm...”

Giản Đông Kiều thưởng thức bánh gatô vị dâu tây, vẻ mặt phẳng phất hạnh phúc như đang bước trên thiên đường vậy “Ăn thật ngon!”

“Ăn ngon không? Tôi đã bỏ ra cả buổi để làm cho em đấy!” Cổ Ương Thái vui vẻ nói.

“Anh còn có thể làm bánh ga tô sao?” Giản Đông Kiều hưng phấn như đứa nhỏ phát hiện ra điều gì đó vô cùng kì bí. “Anh thật là lợi hại! Cứ nhiên biết tôi thích vị dâu tây a.”

Cổ Ương Thái cười gằng hai tiếng, đó là bởi vì lần trước hắn nghe cậu nói mơ trong lúc ngủ say.

“Ai, khi còn nhỏ, mẹ tôi bắt tôi học.” Cổ Ương Thái ngượng ngùng gãi gãi đầu. Khi còn bé hắn rất thích dính lấy mẹ.

Mẹ hắn không có gì làm cũng cảm thấy tẻ nhạt, liền dạy hắn nấu nướng, dạy hắn làm món tráng miệng.

“Ha ha...” Giản Đông Kiều không ngừng cười trộm.

Cổ Ương Thái bất đắc dĩ bĩu môi, từ nhỏ đến lớn biểu hiện của hắn rất tốt, chưa ai dám chế nhạo hắn, bình thường chỉ có hắn cười người ta, nhưng lại không nghĩ tới có một ngày bị Tiểu Bát Phu cười nhạo, người này đúng là tiểu khắc tinh của mình a.

“Anh đỏ mặt sao? Ha ha!” Giản Đông Kiều cười đến vui vẻ.

Cổ Ương Thái lúng túng liếc Giản Đông Kiều một cái, sau đó nở nụ cười vô cùng lưu manh.

Giản Đông Kiều lảng lảng nhìn hắn, lo lắng nuốt nước miếng. Không ổn rồi!.

“Bên mép em dính kem kia.” Cổ Ương Thái chỉ vào khóe môi cậu,

Ách!

Giản Đông Kiều muốn lấy khăn giấy lau, nhưng lại bị Cổ Ương Thái ngăn lại.

“Để tôi giúp em. Cổ Ương Thái mập mờ nói.

Giản Đông Kiều còn chưa kịp trả lời, trên môi liền truyền đến một trận âm áp.

“Ừm...” Giản Đông Kiều hốt hển thở dốc, chỉ là lau kem thôi mà, nhất thiết phải như vậy không chứ?

Nhưng mà.....cậu lại không hề cảm thấy chán ghét!

Ai, mình đang suy nghĩ cái gì vậy a!

“Bên trong cũng cần phải lau sạch nha.” Nói xong, đầu lưỡi linh hoạt của Cổ Ương Thái trượt vào trong miệng cậu.

“Ừm...” Giản Đông Kiều hai tay vô lực chống trước ngực Cổ Ương Thái.

Đẩy ra không được...

Cậu híp mắt lại nhìn Cổ Ương Thái đang say mê hôn mình, cảm giác tê dại lập tức truyền khắp toàn thân.

Tay Giản Đông Kiều nguyên bản đặt ở trước ngực Cổ Ương Thái, sau đó chậm rãi, từ từ hướng lên trên ôm lấy cổ hắn.

A! Giản Đông Kiều mày sa đọa quá rồi!

Ấn... Mặc kệ đi!

Giản Đông Kiều cũng không phát hiện mình đang nhiệt tình hôn trả Cổ Ương Thái.

“Lần trước có làm em đau không?” Tay Cổ Ương Thái nhu nhu rồi vuốt ve cái mông non mềm của cậu.

Ừ... Câu hỏi này làm sao mà trả lời đây!

Mặt Giản Đông Kiều đỏ lên, lườm hắn một cái, dùng sức gỡ cái tay háo sắc kia ra khỏi mông mình.

“Ha ha, em thật đáng yêu.” Hai tay Cổ Ương Thái vòng qua phía sau ôm lấy toàn thân Tiểu Bát phu.

“Bỏ ra a!” Cảm giác được Cổ Ương Thái sắp giở trò xấu với mình, không cần đoán cũng biết hắn có cái ý nghĩ xấu xa gì rồi.

“Đông Kiều...”

“Sao hả?”

“Em là của tôi.”

“Cái gì nha, tôi nghe không hiểu!”

Cái tên này, sao lại thích dùng mấy lời ngọt ngào để đầu độc tâm trí mình như vậy chứ.

Cổ Ương Thái đem Giản Đông Kiều xoay lại, rất nghiêm túc nói với cậu: “Em là của tôi, sau này không được phép thích những nam nhân khác, nhìn cũng không được.”

“Này! Anh làm như tôi là đồng tính luyến ái hay sao mà lại nói như vậy a.”

Cổ Ương Thái sững sờ, “Em không phải sao?”

Bị Cổ Ương Thái hỏi như vậy, Giản Đông Kiều có chút tức giận, câu nói này căn bản đã là tổn thương tới tôn nghiêm của cậu.

“Anh nói vậy là sao hả?”

“Trước đây em không phải là đồng tính luyến ái sao?”

“Cổ Ương Thái!” Giản Đông Kiều lần này thực sự sinh khí, từ trên giường nhảy dựng lên,

“Anh đừng có nói quá đáng như vậy, tôi trước đây không phải là đồng tính luyến ái! Tôi thấy anh mới phải đó!”

Cổ Ương Thái vừa nghe Giản Đông Kiều nói như thế: Tôn nghiêm trong lòng cũng bắt đầu nổi dậy, “Em làm ơn nhìn kĩ đi, tôi mới không phải là đồng tính, lúc đầu tôi còn tưởng em chính là ‘đồng chí’ a.”

Giản Đông Kiều nổi giận đùng đùng nói: “Cái gì chớ? Rõ ràng là anh theo đuổi tôi mà, hơn nữa trong công ty ai cũng đồn anh là đồng tính luyến ái, với lại, là do anh hại tôi trở thành như vậy, bây giờ còn dám đem trách nhiệm đổ lên đầu tôi?”

“Quý a! Rõ ràng là em muốn quyến rũ tôi trước, nhưng tôi thấy em lâu như vậy vẫn chưa chịu chủ động, nên tôi mới giúp em một tay a!”

“Cái gì! Tôi muốn quyến rũ anh lúc nào hử? Tên biến thái này!”

“Em mắng tôi biến thái? Còn em là tên tiểu tử không có đầu óc!”

“Anh mắng tôi?!”

“Mắng em thì thế nào?”

“Hừ!”

16. Chương 16

Trong công ty Long Khắc truyền ra hai giọng nam đang tranh cãi. Tất cả nhân viên không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ biết nhìn Giản Đông Kiều cùng Cổ Ương Thái đang đấu khẩu với nhau

“Này!” A Dương thấy vậy, vội vàng kéo Giản Đông Kiều đang tức giận trở về phòng làm việc, “Tại sao cậu lại có vết trầy thế?”

Giản Đông Kiều tức giận lớn tiếng quát: “Bị một con thú hoang cào trúng!”

“Thú hoang?”

Trong thành phố thì lấy đâu ra thú hoang? A Dương cùng một đồng nghiệp khác khó hiểu nhìn nhau.

Vị đồng nghiệp kia liền hỏi tiếp: “Cậu cùng tổng giám đốc có xích mích gì sao? Mới sáng sớm đã khắc khẩu với nhau rồi?”

“Chia tay rồi!” Giản Đông Kiều bĩu môi.

“A?” Lần này là một đồng nghiệp kinh ngạc nhìn Giản Đông Kiều.

Chia tay?

Cái từ này hình như phải dùng cho tình nhân mới đúng chứ nhỉ?!

Không cẩn thận nói ra hết bí mật, Giản Đông lúng túng nhìn bọn họ, nhưng khi vừa nghĩ đến tên Cổ Ương Thái ghê tởm kia, lửa giận lại bắt đầu nổi lên.

“A cái gì mà a, các người mau đi làm việc đi!”

A Thụy còn muốn hỏi tiếp, nhưng phía sau lại truyền đến một tiếng gào thét còn khủng bố hơn.

“Làm việc thì không lo, các người chán sống rồi phải không?” Cổ Ương Thái tức giận mắng.

Sách, thật là đáng sợ!

Một đám người khấn trương chạy về chỗ ngồi của mình.

“Chào buổi sáng, tổng giám đốc!” A Lộng đến muộn nên không biết trong căn phòng này đang bị khủng bố, vì vậy ‘điếc không sợ súng’ liền cùng Cổ Ương Thái chào hỏi, ngó qua bên cạnh thì thấy các vị ‘đại gia’ kia đang phát tay với mình, A Lộng còn tưởng bọn họ đang chào hỏi mình.

“Mọi người buổi sáng tốt lành a!”

Thấy A Lộng vui vẻ vẫy tay chào hỏi, tất cả mọi người ở trong phòng đều bị đông cứng tại chỗ.

A Lộng cảm thấy hình như có gì đó không ổn, y quay đầu nhìn chằm chằm Cổ Ương Thái.

“Ô! Tổng giám đốc, tại sao trên mặt anh lại có vết bầm?”

Cổ Ương Thái cố ý nâng cao âm lượng, “Cái này lo do một tên Tiểu Bát Phu không có đầu óc cần a!”

Giản Đông Kiều bị cổ Ương Thái điểm danh liền quay qua trừng mắt.

“Hỏi xong rồi chứ! Còn không mau đi làm việc” Cổ Ương Thái lớn tiếng mắng A Lộng, còn không quên quay đầu trừng Giản Đông Kiều một cái.

“Hừ!” Cổ Ương Thái phẫn nộ rời đi.

“Hừ!” Giản Đông Kiều xem thường cúi đầu,

“Tổng giám đốc bị gì thế nhỉ? Mới sáng sớm mà đã tức giận như vậy rồi?” A Lộng vẫn còn ngây ngốc đứng tại chỗ tự hỏi.

Cãi vã, chiến tranh lạnh, hình như đã giận nhau hai tháng rồi.....Giản Đông Kiều lẩm bẩm.

Làm gì có đôi tình nhân nào mà như bọn họ chứ?

Lên giường trước rồi mới kết giao, kết giao được ngày thứ nhất liền chia tay, Giản Đông Kiều cảm thấy bản thân thật dốt nát a.

Hảo ngu xuẩn...Giản Đông Kiều cầm bút gạch gạch vài nét trên giấy, thật khó chịu mà.

Bọn họ là tình nhân sao? Là oan gia mới đúng.

Là tình yêu sao? Nghiệt duyên thì có.

Giản Đông Kiều đứng trong thang máy thất thần.

“Này, cô có cảm thấy tổng giám đốc mấy ngày nay tâm tình rất kém hay không?”

“Đúng nha, lần trước tôi lỡ làm ngã ống cắm bút của anh ta, anh ta liền tức giận đem tôi đuổi ra ngoài!”

Hai người phụ nữ trong thang máy luôn miệng oán trách tổng giám đốc của mình.

Còn Giản Đông Kiều một bên vừa hận bản thân tại sao mình lại có một đôi tai nhạy bén như thế này chứ, một bên vừa âm thầm mắng chửi hai nữ nhân ngu xuẩn không biết điều kia.

“Tôi nghĩ anh ta tám phần là uốn lộn thuốc.”

Đâu chỉ là uống nhầm thuốc, mà tâm lý còn rất biến thái nữa đó! Giản Đông Kiều nói thầm trong lòng.

“Không phải đâu, tôi nghĩ là do anh ta thiếu hụt tình yêu, hoặc là bị nóng trong người a!”

Nóng trong người? Ha, phải nói là túng dục quá độ mới đúng! Giản Đông Kiều khinh bỉ.

“Ân ân ân, cái này cũng có khả năng nha, từ khi tổng giám đốc đến công ti, hình như chưa từng nghe anh ta nhắc tới bạn gái của mình a.”

Đúng đấy, hẳn không có bạn gái, nhưng nam nhân bị hấn đùa bỡn thì có tôi đây này, Hừ! Giản Đông Kiều cảm giận nghĩ.

“Nói cũng phải, vừa trẻ vừa có tiền, thậm chí ngay cả bạn gái cũng chưa có, ha ha, đây chính là cơ hội tốt của chúng ta, phải hảo hảo nắm bắt mới được!”

“Đúng vậy, anh ta chính là cực phẩm trăm năm hiếm có.”

“Này! Hai người kia!” Giản Đông Kiều quăng cặp công văn xuống đất, xắn tay áo, chỉ vào mặt hai người phụ nữ kia.”Các người nói chuyện thì làm ơn cần trọng một chút! Cực phẩm gì mà cực phẩm, hai người nghĩ anh ta là đồ chơi hay là món ăn sao hả? Các người nên biết, anh ta chính là một tên cầm thú chính

cống, không thêm nghĩ đến cảm nhận của người khác, chỉ cần bản thân anh ta sướng khoái là được; với lại, các người thử nhìn lại mình đi, bộ dáng xấu xí này mà đòi trèo cao? Làm ơn để dành tiền rồi bỏ ra một triệu để đem bản thân trùng tu lại từ đầu đi rồi hãy nói chuyện, hai người chẳng bằng một góc tôi, lại dám so sánh với tôi? Tôi khinh, tôi khinh! Tôi phi phi phi!”

Hai người phụ nữ bị Giản Đông Kiều nói đến đầu óc mơ hồ không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

“Xin, xin... Hỏi...”

“Hỏi cái gì mà hỏi, hỏi cái đầu các cô a! Nếu sau này các người dám đứng trước mặt tôi nhắc tới Cổ Ương Thái, đến lúc đó mặc kệ các người có phải phụ nữ hay không, tôi sẽ thưởng cho mỗi người hai cái bạt tay rồi tính tiếp, biết chưa hả?”

“Cậu! ...”

“Tôi thì thế nào? Lời tôi vừa nói các người đã nghe rõ chưa hả?”

Thấy hai người phụ nữ kia khẽ gật đầu, lúc này Giản Đông Kiều mới hài lòng nhặt cặp công văn lên, phúi phúi bụi trên đó, chờ cửa thang máy mở ra, nghênh ngang bước ra ngoài.

“Kia...Cậu ta là ai vậy?”

“Tôi đâu có biết!”

Hai người phụ nữ đầu óc có chút mơ hồ nhìn nhau.

Giản Đông Kiều ánh mắt đỡ dẫn ngồi xem ti vi, tâm tình kém đến cực điểm.

Thì ra ở một mình trong nhà quả thực rất trống trải, rất cô đơn, cô đơn đến ngộp thở.

Diễn viên nổi tiếng nhất hiện nay là vị ‘đại nhân’ Cổ XX...

Trên màn hình TV hiện lên một chữ mà Giản Đông Kiều cảm thấy rất chói mắt —— Cổ.

“Đồ chết tiệt, biến thái, vô liêm sỉ, vô lại, hạ lưu, đem tôi biến thành như vậy mà lại không dám chịu trách nhiệm, chơi xong liền phúi mông một cái rồi bỏ đi! Còn dám nói mình từ trước đã là đồng tính luyến ái, anh ta mới là đồng tính luyến ái! Nhưng mà tại sao a, tại sao mình lại thật lòng yêu anh ta chứ?!”

Hôn nhẹ mình. Còn ôm mình một cái thực ấm áp. Mình thực sự muốn vĩnh viễn ở bên cạnh anh ta sao?! Cổ Ương Thái là một tên siêu cấp vô địch khổ nạn, nhưng mà tại sao mình lại nhớ người này đến như vậy? Không được! Không có cửa đâu! Bắt đầu từ bây giờ, mình muốn quên được anh ta!”

Năm phút sau, trên bàn trà có rất nhiều lon bia bị bóp đến biến dạng.

“Tôi còn rất nhớ anh đó thì sao hả tên vô lại kia? Mặc dù tôi không quên được anh, nhưng tôi sẽ cố gắng nhớ kỹ những việc anh làm với tôi, sau đó sẽ tìm cơ hội thiến cái tên đại sắc ma như anh! Đừng tưởng rằng anh là nam nhân đầu tiên của tôi thì ghê gớm lắm, tôi vẫn có thể đi tìm người khác a ... Đừng tưởng rằng tôi khóc vì anh nha, tôi khóc là vì trình tiết quý báu của mình..... Đồ khổ nạn! Đã lâu như vậy rồi mà vẫn không chịu đến tìm tôi... Anh ta nhất định là đã thích một người đàn ông khác rồi, nếu như vậy thì mình cũng phải...” Giản Đông Kiều ghen ngào nói ra tất cả ủy khuất trong lòng.

‘Linh’ một tiếng, chuông cửa vang lên, Giản Đông Kiều bỗng dưng tỉnh táo lại xông ra ngoài cửa, đem cái người mà mình mới mắng xong quên sạch sẽ.

Giản Đông Kiều vừa mở cửa ra thì trong lòng vô cùng thất vọng. Người đứng ngoài cửa không phải là cái tên bị cậu chửi đến máu chó đầy mặt, mà là một người phụ nữ ngoại quốc.

“Cô... Cô là?”

Nữ nhân đứng trước cửa nhà của Giản Đông Kiều trông rất tao nhã, phong cách ăn mặc thượng lưu, đường cong cơ thể rõ ràng, quả thật là một cô gái quyến rũ.

“Cậu là Giản Đông Kiều tiến sinh sao?” Giọng nói của cô ta tương đối nhẹ nhàng và mềm mại, nhưng phát âm vẫn chưa chính xác lắm.

Giản Đông Kiều gật gật đầu, “Xin hỏi... Chúng ta có quen biết nhau sao?”

Cậu bắt đầu lục lại đồng kí ức lộn xộn của mình, nhưng lại không thể tìm được một chút ấn tượng nào của cô gái xinh đẹp trước mắt.

“Cậu đương nhiên là không biết tôi rồi, nhưng bất quá tôi lại biết một chút về cậu a.”

“Biết về tôi? Sao lại biết?” Giản Đông Kiều nghi ngờ chỉ vào mình.

“Là do Thái nói cho tôi biết.”

“Thái?”

“Là Cổ Ương Thái a, cậu cũng quen anh ấy mà đúng không? Nha, Thái.....”

Khi nghe được cái chữ ‘Thái’ từ trong miệng nữ nhân này nói ra, không hiểu sao trong lòng Giản Đông Kiều lại cảm thấy khó chịu đến cực độ.

“Có thể mời tôi vào nhà ngồi được không?” Người phụ nữ kia cười cười, lấy kính râm trên mặt xuống.

Đôi mắt cô ta vừa sáng lại vừa có linh khí, dù là ai nhìn vào cũng đều có hảo cảm. Nếu đem so sánh với Giản Đông Kiều, thì đôi mắt của cậu vẫn chưa gây chú ý bằng cặp mắt của nữ nhân kia.

Giản Đông Kiều liếc nhìn ngón tay mảnh khảnh của cô ta, trên tay có mang một chiếc nhẫn rất tinh xảo, nhưng mà hình dáng lại có chút quen mắt.

“Thật xin lỗi, không tiện lắm.”

Hiện tại trong nhà thì như một bãi chiến trường, mà nữ nhân này tính cách thật phiền phức, Giản Đông Kiều thực sự không tình nguyện để cho cô gái này vào nhà.

Huống chi... Cô ta lại gọi Cổ Ương Thái thân mật như vậy!

Trong lòng cậu lại bắt đầu nổi giận.

“Ách, không sao đâu!” Cô ta vỗ vỗ vai Giản Đông Kiều, “Chuyện là như vậy, Thái sau khi từ Mỹ trở về đây vẫn chưa liên lạc với cha mẹ anh ấy, bọn họ rất lo lắng, cho nên mới nhờ tôi đi xem anh ấy một chút, nhưng mà lão Thái lại trốn tôi a, gọi điện thoại di động thì anh ấy tắt máy, lúc tôi đến công ty thì thư kí lại nói mấy hôm nay anh ấy không đi làm, tôi nhớ tới Thái cũng thường xuyên nhắc đến cậu, cho nên tôi liền xin địa chỉ nhà cậu, kết quả chính là tìm được tới chỗ này.”

Trái một câu ‘Thái’, phải một câu ‘Thái’, câu nào cũng đều là ‘Thái’, nữ nhân này, cô ta đã đi quá giới hạn rồi đấy!

Giản Đông Kiều trong lòng ngoại trừ khó chịu thì còn có thêm vài phần chán ghét, người phụ nữ này cố ý làm như vậy để cậu thấy cô ta và tên vô lại kia có quan hệ rất thân mật sao?

Hừ! Không cần đoán cũng biết, quan hệ giữa bọn họ chắc chắn là không đơn giản a!!

“Cô muốn gặp anh ta tại sao lại đi tìm tôi? Cô tìm sai người rồi, tôi và anh ta đã hơn một tháng không liên lạc với nhau, cô trở về đi.”

Chỉ cần ai đó nhạy cảm một chút thì sẽ phát hiện ra ngữ khí của Giản Đông Kiều không chỉ tràn ngập sự chán ghét, ngoài ra còn có một chút... Ghen tuông.

“Vậy sao? Tôi tưởng mối quan hệ giữa hai người rất tốt chứ, Thái rất hay nhắc tới cậu...”

“Phải a...” Ở góc độ mà nữ nhân kia không nhìn thấy, trên mặt Giản Đông Kiều hiện lên ý cười, khóe miệng hơi giương lên, tính ra Cổ Ương Thái còn có chút lương tâm!

“Nếu cậu không còn liên lạc anh ấy nữa, vậy thì tôi đi trước.”

“Ừ!”

Giản Đông Kiều cười híp mắt, từ này tới giờ cậu chỉ ước gì cô ta mau chóng biến mất, nhưng vừa định đóng cửa lại, Giản Đông Kiều chợt nhớ tới cái gì đó, liền lớn giọng hỏi người phụ nữ kia.

“Cô là...”

“Cô rốt cuộc là ai vậy?”

“Ách, tôi là Hiểu Uy, vợ sắp cưới của Thái.”

Vợ sắp cưới?

Tâm tình Giản Đông Kiều lúc này như một tảng đá lớn chìm xuống đáy biển

Thì ra là anh ta đã có một vị hôn thê từ trước, vậy mà mình lại không hề HAY biết việc này.

Vậy thì từ trước tới giờ anh ta xem mình là cái gì?

Xem mình là một món đồ chơi để tìm kiếm sự kích thích? Hay anh ta chỉ nhất thời nổi hứng muốn đùa bỡn mình?

Hay là... Từ đầu đến cuối mình chẳng là cái thá gì?

Giản Đông Kiều nhớ đến những lúc ở bên cạnh Cổ Ương thái, chỉ cảm thấy trong đầu mình lúc này toàn là tiếng ‘ong ong’.

Ha ha, đến cuối cùng vẫn là mình sai, tiếp thu mọi dụ dỗ của anh ta, sau đó ngây ngốc mà mắc câu, thậm chí còn để anh ta ôm, rồi hôn, rồi xâm phạm mình...

“Biến thái! Cổ Ương Thái, anh là đồ vô liêm sỉ!”

Giản Đông Kiều lại nghĩ đến, Cổ Ương Thái đã từng ôm qua người phụ nữ kia, sau đó lại tiếp tục ôm lấy mình, một trận chua xót trong lòng chạy thẳng lên cổ họng, làm cậu chỉ muốn ói.

Giản Đông Kiều chạy tới phòng tắm, mở vòi nước, dùng sức chà sát cơ thể của mình, nhất là hậu huyệt phía sau và ‘tiểu đê’ của cậu, sau đó Giản Đông Kiều không thêm lau khô nước trên người, cũng không thêm mặc áo tắm, toàn thân cậu trần trụi từ trong buồng tắm đi ra, vô lực ngã lên giường, hai mắt thất thần nhìn chằm chằm trần nhà.

Tâm tư của cậu bây giờ rất hỗn loạn, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, cậu tưởng rằng cái lần mâu thuẫn kia chỉ là một trận cãi nhau nhỏ mà đôi tình nhân nào cũng mắc phải, thời gian trôi qua lâu như vậy, cậu đã sớm không còn giận Cổ Ương Thái nữa, nhưng mà Giản Đông Kiều không ngờ rằngĐến cuối cùng, kết quả còn tàn khốc hơn so với tưởng tượng.

“Anh ta đã có vị hôn thê rồi, ha ha...” Giản Đông Kiều cười khổ, hai hàng nước mắt không kiềm chế được liền chảy xuống thấm ướt cả chăn bông, khóc thì sao chứ, sự thật vẫn không thể thay đổi được.

Cơ thể trần trụi lộ ra ngoài không khí làm Giản Đông Kiều lạnh đến mức run rẩy, cậu không tự chủ được mà vịn vào thân thể, muốn lấy một chút hơi ấm từ chăn bông mềm mại dưới thân. Nhưng mà Giản Đông Kiều càng động, lại càng không vừa lòng, thân thể ngày càng ngứa ngáy, cậu nhắm chặt hai mắt lại hoàn toàn không có cách nào khống chế được tư tưởng của mình.

Chăn bông bị cậu vừa ôm vừa giầy xéo đến nhăn nhúm, hai chân cũng kẹp chặt lấy nó, thân thể mơ hồ như đang chìm trong vực vọng, kích động đến mức cả người đều điên cuồng ma sát chăn bông.

“Ưm...”

Âm thanh phát ra như là đang rên rỉ, như là đang gào khóc, trong đầu lại một lần nữa xuất hiện hình ảnh của ai đó, làm cho Giản Đông Kiều gần như muốn phát điên.

Đột nhiên cửa phòng bị mở ra, ý thức của Giản Đông Kiều vẫn còn mơ hồ đắm chìm trong kích thích nên không hề phát hiện ra, vẫn tiếp tục duy trì tư thế vong tình kia.

17. Chương 17

“Đông Kiều...”

Người đứng trước cửa phòng nhìn thấy hình ảnh xinh đẹp này lập tức trợn tròn hai mắt.

Giản Đông Kiều vừa nghe thấy một đạo âm thanh vô cùng quen thuộc, cả người lập tức sợ hãi mà ngồi thẳng dậy.

Không biết là do ảnh hưởng của rượu cùng với sự kích thích vừa rồi, hay là do then thùng mà khuôn mặt Giản Đông Kiều đỏ bừng lên, nhưng cậu chắc chắn một điều, lần này thực sự rất mất mặt a. Bị ai nhìn thấy cũng không sao, nhưng tại sao lại bị cái người cậu không muốn gặp nhìn thấy chứ!

Cổ Ương Thái!

Bao nhiêu chuyện muốn giải quyết rõ ràng, bao nhiêu vấn đề muốn chất vấn hần, lúc này Giản Đông Kiều đều đã quên hết sạch.

Bây giờ cậu chỉ hi vọng người này không nên xuất hiện ở đây, bằng không thì hãy mau cút đi, tuyệt đối đừng đứng ở cửa mà nhìn cậu chòng chọc không nhúc nhích.

Cổ Ương Thái lại cố tình không hiểu tâm tư của Giản Đông Kiều, hần không những không rời đi, mà còn tăng nhanh bước chân đến gần cậu.

“Không muốn, anh không được tới đây!” Nhất thời hoảng hốt, Giản Đông Kiều đem chăn bông ném về phía Cổ Ương Thái, sau đó run rẩy núp ở góc giường.

Sau khi tránh khỏi cái chăn bông của Giản Đông Kiều, thứ đầu tiên đập vào mắt Cổ Ương Thái chính là một cái lưng trần trụi trơn nhẵn, làn da hơi ửng hồng, còn có cái mông vĩnh khả ái đang khéo léo đưa đẩy.

Món ngon trước mắt, không ăn chính là có lỗi với bản thân!

Cổ Ương Thái cởi dép lê, bò lên giường, một cái tay kéo kéo cà vạt trên cổ, trực tiếp ôm lấy Giản Đông Kiều.

“Không muốn, không muốn, mau thả tôi xuống!”

Giản Đông Kiều hoảng loạn không biết làm thế nào, hai chân giãy dụa đạp lung tung, nhưng bất quá cậu sợ khi Cổ Ương Thái buông tay ra, mình thực sự sẽ bị ngã xuống đất, hai tay liền khấn trương nắm chặt lấy áo sơ mi của hần.

Cổ Ương Thái nhẹ nhàng đem Giản Đông Kiều đặt lên giường.

Khi cậu cảm giác được lưng mình đã chạm vào tấm nệm mềm mại, trái tim Giản Đông Kiều mới thả lỏng một chút, nhưng ngay lập tức nhìn thấy một bóng đen nhào lên người mình.

“Tại sao tắm xong lại không chịu mặc quần áo?” Cổ Ương Thái vùi đầu vào xương quai xanh của Giản Đông Kiều, tham lam dùng sức hít vào tất cả mùi hương trên người cậu.

“Tôi...” Bị hần đụng chạm như vậy, đầu óc cùng tâm tư Giản Đông Kiều đều bắt đầu rối loạn, trong não bỗng dưng hiện lên một đoạn kí ức lớn, đó là từ khi cậu say rượu thất thân cho đến tận bây giờ.

“Có muốn tôi không?” Cổ Ương Thái ôn nhu hỏi.

“Ừm... Tôi...”

“Tôi rất lo lắng cho em đó, có biết không?”

Cổ Ương Thái nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Đông Kiều lên, thâm tình hôn một lần rồi lại một lần, giống như là đang xác định Giản Đông Kiều thật sự tồn tại trước mặt mình.

Lực đạo của Cổ Ương Thái khi thì liên tiếp, khi thì nhẹ nhàng lưu luyến hôn lên chấm đỏ xinh đẹp của Giản Đông Kiều, còn Giản Đông Kiều thì bị hần hôn đến trời đất quay cuồng. Tay Giản Đông Kiều tự động mở nút áo sơ mi của Cổ Ương Thái ra, sau đó chậm rãi tiến vào, đem hần ôm thật chặt vào lòng.

Cổ Ương Thái cũng không rảnh rỗi gì, hần từ từ vắn vẹo thắt lưng, dùng nửa người dưới đã ngẩng đầu an ủi Giản Đông Kiều.

“Um...” Giản Đông Kiều rên rỉ một tiếng.

Tuy rằng cách một lớp quần dài chết tiệt, nhưng Cổ Ương Thái vẫn cố gắng nhẫn nhịn tiếp tục hôn xuống dưới, cả người Giản Đông Kiều run lên một cái, sau đó cũng phối hợp mà mở hai chân ra.

Đầu lưỡi linh hoạt của Cổ Ương Thái đã xâm chiếm hết toàn bộ tâm tư của Giản Đông Kiều, cậu nghĩ tới mình phải kiên trì phản kháng, kiên trì đẩy hần ra mới đúng chứ; nhưng mà động tác của hần quá ôn nhu, quá nhẹ nhàng, quá dễ dàng để mê hoặc người khác, Giản Đông Kiều bắt đầu bỏ qua những suy nghĩ đó, nửa người trên uốn thành một vòng cung để tìm kiếm khoái cảm nhiều hơn nữa.

Cổ Ương Thái khẽ cười một tiếng, “Tiểu tử ngốc, sao em lại uống say như vậy? Nhưng mà không sao, đêm nay tôi sẽ cho em hưởng thụ tất cả.”

Áo sơ mi của Cổ Ương Thái sớm đã bị Giản Đông Kiều ném xuống đất.

Hần hôn nhẹ Tiểu Bát Phu, tuy là rất lâu rồi bọn họ không tiếp xúc da thịt với nhau, nhưng mà cảm xúc vẫn tốt như vậy, thậm chí so với tưởng tượng ngày đêm của hần còn mãnh liệt hơn.

Hai chân Giản Đông Kiều kẹp chặt lấy hần, cậu không nhịn được, cả người bắt đầu vắn vẹo, làm cho Cổ Ương Thái xém chút nữa là mất hết lí trí không giữ được mình.

“Em thả lỏng chân ra một chút, tôi muốn cởi quần.”

Giản Đông Kiều căn bản không nghe được Cổ Ương Thái đang nói cái gì, toàn thân giống như có hơn vài triệu con trùng bò tới bò lui, đặc biệt là ‘tiểu đệ đệ’ ở dưới cực kì ngứa, cả người nóng như bị thiêu đốt, thật khó chịu; loại ngứa ngáy này làm đầu óc cậu hoàn toàn choáng váng, nhưng mà người phía trên chỉ dùng tay nhẹ nhàng xoa xoa, hôn hôn môi vài cái, Giản Đông Kiều không thể làm gì khác hơn là quăn chặt lấy hần mà ma sát, như thế này vẫn chưa đủ! Cậu còn muốn nhiều hơn nữa.

Giản Đông Kiều hơi dùng sức, đem Cổ Ương Thái lật lại, đè lên người hần.

“Muốn... Tôi muốn...” Giản Đông Kiều lăm lăm, cầm hai tay hần để lên eo mình, thỉnh thoảng còn hôn lên làn da lạnh lẽo của Cổ Ương Thái.

“Em trước tiên đứng lên đi a, nếu không tôi làm sao cho em được!” Cổ Ương Thái cố gắng muốn cởi bỏ quần dài cùng quần lót, nhưng hai tay lại bị Giản Đông Kiều giữ lấy – phân thân bên trong bức xúc đến mức bành trướng ngày càng to, lại còn ma sát với da để phần nộn của người yêu, làm cho dục vọng của hần lại tăng thêm mấy phần.

“A, đáng chết!” ‘Lão đệ đệ’ của Cổ Ương Thái đã hưng phấn đến nổi chảy cả ‘mồ hôi’.

“A.....” Giản Đông Kiều cầm tay Cổ Ương Thái đang đặt ở eo di chuyển lên đầu vú của mình, lúc này cậu cũng cảm giác được tính khí vừa cứng vừa nóng rực để ở rãnh hông mình. Cái loại thoải mái này làm cho Giản Đông Kiều không nhịn được mà vong tình xoay xoay hông, thoải mái rên rỉ.

Cổ Ương Thái quả thực không chịu được tất cả những kích thích này, tuy rằng bây giờ hần đang ở trong thế bị động, nhưng đây là lần đầu hần nhìn thấy Tiểu Bát Phu nhiệt tình chủ động câu dẫn mình, hần quyết định, cho dù hiện tại có chết cũng không thể buông tha cho cậu.

“A ——” Giản Đông Kiều bỗng nhiên kêu thảm tiếng, đình chỉ tất cả động tác.

“Làm sao vậy?” Cổ Ương Thái vội vàng hỏi.

Giản Đông Kiều không trả lời, khuôn mặt nhỏ bị nghẹn đến đỏ bừng, sau đó khóc nức lên.

“Nha nha...”

“Làm sao vậy, nơi nào không thoải mái? Cho tôi xem một chút nào?” Cổ Ương Thái đứng dậy ôm lấy Giản Đông Kiều, ôn nhu dụ dỗ.

Giản Đông Kiều không nói lời nào, vùi mặt vào vai Cổ Ương Thái khóc thút thít.

“Ngoan a, không khóc...” Cổ Ương Thái tận lực quên đi tính khí đang căng cứng cùng cảm giác đau đớn, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Giản Đông Kiều.

“Đau quá...” Giản Đông Kiều nghẹn ngào phun ra hai chữ.

“Đau? Nơi nào?” Cổ Ương Thái trầm mặc một chút. Mình còn chưa làm gì em ấy hết mà, sao lại đau chứ?

Giản Đông Kiều đỏ mặt lắc đầu một cái, ôm Cổ Ương Thái thật chặt.

“Ngoan, nói cho tôi biết đau ở chỗ nào, tôi giúp em xoa xoa, có được không?”

Giản Đông Kiều chớp chớp đôi mắt đầy nước, “Nhưng mà anh không được cười tôi!”

“Sẽ không cười em, mau nói cho tôi biết đau ở đâu.”

“Thật sự?”

“Ừm.”

Giản Đông Kiều đỏ mặt nắm lấy tay Cổ Ương Thái, đặt lên ‘tiểu kê kê’ phía dưới, “Nơi này.”

“Nơi này?” Sao lại đau ở đây? Trong đầu Cổ Ương Thái tràn đầy dấu chấm hỏi, hần tinh tế vuốt ve phân thân của cậu.

“Ừm...” Giản Đông Kiều cúi đầu cọ cọ ngực hần, có chút buồn bực nói: “Dây kéo quần của anh kẹp vào...của tôi...”

“A?” Cổ Ương Thái sửng sốt một chút, tay cũng dừng lại động tác.

Đôi mắt Giản Đông Kiều vô tội trừng Cổ Ương Thái.”Không cho cười!”

Cổ Ương Thái thực sự rất muốn ngửa mặt lên trời cười to, nhưng nếu hần làm như vậy, chỉ sợ Tiểu bát Phu sẽ thẹn quá hóa giận mà chém chết mình!! Nên hần chỉ có thể cố gắng nín cười.

“Khụ khụ... Ân, tôi không cười nha! Để tôi giúp em nhu nhu, được không?” Cổ Ương Thái nói xong, bàn tay lại tiếp tục xoa nắn khu vực mẫn cảm của người yêu.

“Ân ân...” Giản Đông Kiều nhắm mắt lại, tùy tiện hưởng thụ khoái cảm mà Cổ Ương Thái mang lại.

Đem Giản Đông Kiều đặt lại trên giường, hai tay Cổ Ương Thái cầm lấy tính khí của cậu, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp từ gốc lên trên đỉnh, sau đó ở quy đầu hút một cái...

“A —— “

Cổ Ương Thái rất hài lòng với tiếng rên rỉ đầy xấu hổ của Giản Đông Kiều, nhưng mà điều hần mong muốn không chỉ là như vậy.

“Tôi giúp em thoa sữa dưỡng da.” Trên tủ đầu giường có một chai sữa dưỡng da mà Giản Đông Kiều sử dụng.

Cổ Ương Thái cười cười, nhỏ vài giọt sữa dưỡng da lên người Giản Đông Kiều, xúc cảm lạnh lẽo làm cho Giản Đông Kiều từng đợt từng đợt rên rỉ ; Màu trắng đục của sữa dưỡng da khuếch tán khắp thân thể cậu, tạo nên một hình ảnh vô cùng dâm mỹ.

Cổ Ương Thái dùng ngón tay xoa đều lên cơ thể cậu, da thịt mềm mại của Giản Đông Kiều lúc này lại càng thơm hơn, mịn màng hơn.

“Nơi này cũng muốn phải không...” Tính khí nóng rực của Giản Đông Kiều bị Cổ Ương Thái nắm gọn trong tay, nhẹ nhàng ma sát lên xuống.

Cổ Ương Thái liền nhanh chóng cởi bỏ quần dài cùng quần lót trói buộc mình này giờ, dùng phân thân cực nóng cùng ‘tiểu đệ đệ’ của Giản Đông Kiều an ủi lẫn nhau.

“A —— hảo... A.....”

Không chờ Giản Đông Kiều rên rỉ hết câu, Cổ Ương Thái đã hạ thấp người cuồng nhiệt hôn cậu, mút hết bao nhiêu ngọt ngào trong miệng Giản Đông Kiều, cái lưỡi sốt ruột cùng một chút trúc trắc vội vã càn quét khoang miệng cậu.

Đột nhiên —— “Ân —— “

Một vật vừa cứng lại vừa nóng hổi như thanh sắt vừa mới rèn xong tiến thẳng vào cục huyết của mình, Giản Đông Kiều chỉ muốn hét lên thật to, nhưng bao nhiêu âm thanh đều bị Cổ Ương Thái nuốt hết.

Cổ Ương Thái bạo lực thúc đẩy người thân, hai tay hấn gắt gao ôm chặt vai Giản Đông Kiều, để cho cậu có thể cảm nhận hoàn chỉnh những cú va chạm mãnh liệt kia.

Giản Đông Kiều nghĩ thầm, nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ mình sẽ bị hôn mê vì thiếu dưỡng khí a.

Cổ Ương Thái lúc này mới mở lòng nhân từ mà tha cho đôi môi của cậu, Giản Đông Kiều bị hấn lấy hết hơi, lúc này chỉ biết liên tục thở dốc.

“A —— hừ... hừ...”

Cổ Ương Thái đem hai chân Giản Đông Kiều lên vai mình, ôm chặt cái eo mảnh mai của cậu, lần thứ hai ngông cuồng đem phân thân đâm vào điểm mẫn cảm bên trong huyết động mê người của Tiểu Bát Phu.

“A a a —— không...”

Giản Đông Kiều mơ hồ cảm giác được thân thể mình như bị nam nhân trước mắt điều khiển, đầu óc bị hôn đến quay cuồng, da thịt được hấn chạm vào thì như bị thiêu đốt.

Nằm dưới thân Cổ Ương Thái, Giản Đông Kiều lớn giọng rên rỉ một cách phóng dăng, hiện tại, cơ thể cậu đã có được khoái cảm cùng sự vui sướng cực độ; nhưng tận sâu trong nội tâm lại phảng phất một sự mất mát nào đó. Cậu tự hỏi, những hành động trào phúng của nam nhân này dành cho mình đều là...giả tình giả nghĩa sao?.

“A! A —— “

Cổ Ương Thái bỗng nhiên đem hai chân Giản Đông Kiều mở lớn, nâng cái mông trắng nõn của cậu lên, dùng sức đỉnh vào sâu bên trong.

“A ——” Cả người Giản Đông Kiều đã lâm vào mê mang, khóe mắt từ từ chảy ra từng giọt nước mắt.”Không thể... Đừng.....Tôi không chịu nổi... A ——” cậu thực sự không còn biện pháp nào chống cự lại hấn, chỉ có thể chìm đắm trong khoái cảm giao hợp.

“Nhưng cơ thể của em lại không nói như vậy...” Cổ Ương Thái mãnh liệt luật động, làm cho toàn thân Giản Đông Kiều run lên, “Tiểu huyết của em hình như không chịu buông tha cho ‘lão đệ đệ’ của tôi a...”

“Ưm...” Giản Đông Kiều thở dốc không giãy dụa nữa,

“Để tôi hảo hảo yêu thương em.” Cổ Ương Thái đem Giản Đông Kiều lật lại, một lần nữa sâu sắc đâm vào.

“A a a...” Nước mắt Giản Đông Kiều giống như tiếng rên phóng dăng của cậu đang không ngừng trào ra.

Cổ Ương Thái từ phía sau ôm chặt eo Giản Đông Kiều, nhanh chóng va chạm vài cái thật mạnh thật sâu, sau đó từ từ thả lỏng cơ thể, một cổ bạch trọc bắn thẳng vào trong hậu huyết đang không ngừng co rút.

“A ——”Giản Đông Kiều bị cảm giác nhét đầy tập kích, làm cho cậu đạt đến cao trào.

Kết thúc, cũng là lúc xuất hiện một bắt đầu mới.

Chỉ một lát sau, Cổ Ương Thái lại tiếp tục mãnh liệt xâm chiếm cậu.

Đêm đó, Cổ Ương Thái không hề tiết chế mà làm Giản Đông Kiều đến chết đi sống lại, đến một lần cao trào nào đó, Giản Đông Kiều gần như muốn hôn mê, thần trí không còn rõ ràng nữa, nên không thể nghe thấy Cổ Ương Thái nói một câu.

“Anh cứ nghĩ là mình sẽ không còn gặp em nữa...”

18. Chương 18

Giản Đông Kiều nặng nề mở mắt, phía sau có cảm giác cực kì đau nhói, cánh tay tê dại vò đầu một cái, mơ màng màng cổ gồng nhớ lại những chuyện đã xảy ra tối hôm qua.

Bởi vì hai người chiến tranh lạnh cũng đã hai tháng, nên cậu càng nghĩ càng tức giận, thêm vào đó lại xuất hiện một người phụ nữ tự xưng là vợ sắp cưới của Cổ Ương Thái. Cho nên cậu liền liều mạng uống hết gần nửa kết bia.

Lúc đầu Giản Đông Kiều cảm thấy mình đã bị Cổ Ương Thái lừa dối, bản thân lại giống như một món đồ chơi bị vứt bỏ, vì vậy cậu không thèm để ý đến mấy ngày nay mình vẫn chưa ăn gì, lập tức đến cửa hàng tiện lợi, nghiêm chỉnh mà mua một kết bia, dự định uống đến sáng khoải mới thôi, nhưng không ngờ lại gặp cái cô gái tên Hiếu Uy kia. Sau đó Giản Đông Kiều liền cảm thấy bản thân mình rất dơ bẩn khi bị Cổ Ương Thái chạm vào, cho nên liền vọt vào phòng tắm tẩy rửa cơ thể cho thật sạch.

Tiếp đó cũng không thèm mặc quần áo mà bước ra khỏi phòng tắm, thân thể trần trụi ngã lên giường, ai ngờ lúc đó cậu bỗng dưng nhớ tới cái tên nam nhân vô lại kia, nhất thời bị lửa giận cùng dục hỏa tấn công, làm ra cái loại chuyện xấu hổ kia.....Tự dưng không biết ở đâu ra lại xuất hiện một người đứng ngoài cửa nhìn mình, mà cái người kia, hình như là... Cổ Ương Thái.

Giản Đông Kiều lúc này đã muốn tỉnh táo hơn một nửa, khẩn trương ngồi dậy.

Cậu thống khổ tự gõ đầu mình vài cái, “Giản Đông Kiều a Giản Đông Kiều, sao mày lại ngu như vậy chứ! Sao lại cùng anh ta lên giường thế này! Đúng là đồ ngu mà, đồ ngu, đồ ngu!”

Trong lúc vô tình, cậu đưa mắt liếc nhìn tủ đầu giường, kế bên chai sữa dưỡng da hình như là..... Một xấp tiền.

Giản Đông Kiều không thể tin vào mắt mình, tay cậu run run cầm lấy nó.

Cái này... Là có ý gì?

Tất cả đều đã chấm dứt tại đây? Và đây chính là thù lao của ngày hôm qua?

“Khốn nạn!” Giản Đông Kiều nóng nảy ném xấp tiền kia ra ngoài cửa sổ, tức giận đến cả người run rẩy.

Giản Đông Kiều xoa xoa cơ thể mình vẫn còn đang dư lại một chút đau đớn sau trận hoan ái đêm qua, sau đó tùy ý sửa sang lại nhan sắc một chút, liền một mạch đi thẳng đến công ti.

Lúc Giản Đông Kiều xông vào công ti Long Khắc, quần áo trên người thì xốc xếch, tướng đi thì ủ rũ chán chường, lại cộng thêm khuôn mặt đờ đờ sát khí như hung thần, làm cho toàn bộ nhân viên trong công ti đều khiếp sợ không dám lại gần.

“Đông Kiều...” Có người nỗ lực muốn ngăn cản Giản Đông Kiều đi vào.

“Cút ngay! Tôi muốn đi thiến cái tên đại khốn khiếp kia!”

Không thèm để ý đến ánh mắt khinh ngạc của mọi người, Giản Đông Kiều dùng tốc độ hết sức khẩn cấp vọt vào phòng ‘Tổng giám đốc’. Thư kí của Cổ Ương Thái nhìn Giản Đông Kiều tràn đầy ám khí muốn giết người, còn chưa kịp đến ngăn cản, thì cậu đã nhanh chóng mở cửa phòng tìm người.

Nhìn thấy trong phòng không có người, Giản Đông Kiều liền quay đầu quát: “Tên khốn kia trốn ở đâu hả? Cô nói cho tôi biết mau!”

“Tổng... Tổng giám đốc đang ở phòng họp a, Đông..... Này này...”

Lửa giận của Giản Đông Kiều như muốn thiêu rụi cả tòa nhà này.

“Đông Kiều!” A Dương thật vất vả mới ôm cậu lại được, ngăn cản không cho tiểu động vật đang nổi điên này đi tiếp.

“Buông tôi ra! Ta muốn đi giết tên khốn khiếp Cổ Ương Thái!”

“Đây chuyện này không phải lỗi của anh ta.” A Đông liền vội vàng nói.

“Sao lại không phải lỗi của anh ta? Từ đầu tới cuối đều là anh ta sai!”

“Dù sao thì tổng giám đốc cũng không muốn như vậy đâu a!” A Thụy liền nắm lấy tay Giản Đông Kiều.

“Không muốn? Lẽ nào tất cả đều là do tôi cam tâm tình nguyện?! Đều là do anh ta hại tôi biến thành bộ dáng chật vật như thế này!”

“Đây nhất định là có hiểu nhầm rồi!” A Lộng chỉ dám khuyên can chứ không dám chạm vào Giản Đông Kiều đang mất bình tĩnh.

“Hiểu lầm? Đúng! Hiểu lầm lớn nhất của anh ta chính là thuận tiện đùa bỡn tôi một chút rồi vứt tôi ra một xó, xem tôi như là trai bao!”

“Trai bao?” Mọi người kinh ngạc thốt lên, sững sờ ở tại chỗ.

Giản Đông Kiều thừa dịp bọn họ đang ngạc nhiên mà trốn thoát, tiếp tục chạy đi tìm Cổ Ương Thái.

“Cậu ấy đang nói gì vậy? Cái gì mà trai bao?” A Dũng có chút không hiểu gãi gãi đầu.

“Không phải cậu ấy đến vì chuyện mình bị đuổi việc hay sao?” Một vị đồng nghiệp khác ngoẹo cổ suy tư.

Giản Đông Kiều đập một cước, dễ dàng đem cửa phòng họp mở ra, vừa nhìn thấy cái tên khốn nạn mà mình muốn tìm, cậu lập tức đứng trước mặt tất cả mọi người mắng to.

“Họ Cổ! Tên khốn nạn nhà anh cuối cùng thì xem tôi là cái gì? mau nói cho tôi biết!”

Cổ Ương Thái vừa mới mở một cuộc họp thượng lượng về chuyện công việc của Giản Đông Kiều, khi hắn nhìn thấy cậu vọt vào phòng họp thì có chút sửng sốt, căn bản là không nghe rõ được vấn đề mà Giản Đông Kiều đang nói, hắn vội vàng nắm lấy vai Giản Đông Kiều, khẩn trương muốn đẩy cậu ra ngoài.

“Đông Kiều, chờ một chút nữa chúng ta hãy hảo hảo nói chuyện sau có được không?”

Thời khắc này Giản Đông Kiều vô cùng chán ghét những đụng chạm của Cổ Ương Thái, cậu không chút do dự mà hất tay hắn ra, “Ai cho phép anh chạm vào người tôi?”

“Được được được, không chạm, không chạm, anh sẽ không chạm vào em! Em trước tiên ra ngoài nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa anh sẽ giải thích rõ ràng với em.”

“Không cần! Đã đến nước này thì còn giải thích cái rắm gì! Anh cho tôi là những nữ nhân vô tri kia, có thể để cho anh tùy tiện dụ dỗ mấy câu hay sao hả?”

“Anh không có nghĩ như vậy nha!”

“Không có nghĩ như vậy? Ách, tôi biết rồi, anh cho rằng tôi là cái loại người mà đối với ai cũng làm tình được. Sau đó cấp cho tôi một khoảng tiền, là có thể xem như không có chuyện gì xảy ra đúng không?”

“Em đang nói cái gì vậy?” Cổ Ương Thái lúc này mới kinh ngạc phát hiện ra chuyện này có gì đó không đúng.

“Tôi đang nói cái gì sao?” Giản Đông Kiều cho rằng Cổ Ương Thái dám làm mà không dám nhận, thế là cậu đem hết bao nhiêu ủy khuất cùng oan ức bộc phát ra hết.”Ha ha, đúng! Tôi thừa nhận là từ lúc bắt đầu mình đã không thể kháng cự lại được sự dụ dỗ của anh, sau đó lại còn cùng anh làm ra mấy chuyện rất ngu xuẩn, nếu như tôi là nữ nhân, bị anh đùa giỡn thì không tính; nhưng tôi đây là nam nhân, phát sinh ra những chuyện như vậy tôi đương nhiên sẽ cảm thấy kì quái rồi: Còn nữa, tuy rằng thời gian chúng ta ở bên cạnh nhau không lâu, nhưng mà trong khoảng thời gian chiến tranh lạnh này, tôi mới phát hiện ra... Tôi đã thực sự yêu anh.

Nhưng còn anh thì sao hả, anh đối với tôi lúc nóng lúc lạnh, lúc thích thì sẽ đùa giỡn tôi, lúc không thích thì đem tôi quăng ra một xó chẳng thèm để tâm; với lại tôi không hề hiểu một chút nào về anh, cứ như

vậy bị anh xỏ mũi dẫn đi, ngay cả khi anh có một người vợ sắp cưới tôi cũng không biết! Anh nói đi, đến cuối cùng anh xem tôi là cái gì?”

“Anh ...” Nghe Giản Đông Kiều nói như vậy, Cổ Ương Thái nhất thời không biết phải giải thích từ đâu mới tốt.

Giản Đông Kiều đối với hắn tất nhiên là vô cùng quan trọng, nếu không tại sao hắn lại vì một nhân viên nhỏ nhoi mà đến đây để chủ trì cuộc họp này. Bất quá hắn lại không nghĩ tới Giản Đông Kiều sẽ đến đây chất vấn mình, nhưng vấn đề lại không phải là về công việc mà là chuyện riêng giữa hai người bọn họ.

Điều này làm cho Cổ Ương Thái có chút kinh ngạc, lại có chút đau lòng.

Giản Đông Kiều nhìn Cổ Ương Thái mở miệng định nói cái gì đó, nhưng đợi nửa ngày hắn vẫn không phun ra được một chữ, tâm của cậu lúc này cũng bắt đầu nguội lạnh, tàn nhẫn mà tặng cho Cổ Ương Thái một cái tát.

“Tôi nói cho anh biết! Từ hôm nay trở đi, chúng ta chấm dứt tại đây, không ai nợ ai, công việc ở công ty này tôi cũng không làm nữa. Cổ tổng, anh ghê gớm nhất chính là hay dùng chức vị để ép buộc người khác, tôi XX, tôi khinh, bắt đầu từ bây giờ tôi sẽ chính thức nghỉ việc, anh đã hài lòng chưa, tổng giám đốc?!”

Giản Đông Kiều nói xong liền quay đầu muốn rời đi, Cổ Ương Thái dưới tình thế cấp bách liền kéo tay cậu lại, không ngờ lại tiếp nhận được một cái tát nóng rực.

“Anh làm ơn rút xa tôi ra một chút!”

19. Chương 19

Hoàng hôn bao phủ xuống thành phố, tạo nên một hình ảnh vô cùng mỹ lệ.

“Ha ha...” Giản Đông Kiều đứng trên sân thượng của nhà trọ, ngửa mặt lên trời hô to: “Thật là ngu si a! Đã lớn chừng này rồi mà còn bị người ta xem như món đồ chơi mà đùa giỡn...”

Cậu liền đổ đi nửa lon bia còn lại, “Ghê gớm a! Thì ra yêu một người đàn ông lại khó chịu như vậy...Chả trách mấy người phụ nữ kia đều oán hận...”

Kéo lê thân thể cực kì nặng nề, Giản Đông Kiều loạng choạng leo lên tường vây chắn xung quanh sân thượng.

“Nhưng mà mình cũng đâu phải nữ nhân, vậy thì sau này không cần yêu nữa, miễn cho bị nam nhân đùa bỡn...”

“Nhưng mà mình cũng là nam nhân a! Ha, vậy thì cái gì cũng không cần, cái gì cũng không muốn...”

Giản Đông Kiều ngồi bên cạnh giá phơi quần áo khóc rống lên. “Cổ Ương Thái! Anh là cái đồ lương tâm bị xe rác hốt đi, tại sao tôi yêu anh chứ...”

“Đông Kiều! Em đang làm cái gì vậy? Mau xuống đây a!” Cổ Ương Thái lo lắng quát.

Giản Đông Kiều bấu môi, lười biếng quay đầu lại, do say rượu nên tầm nhìn của cậu không được rõ, hơi nheo mắt lại, “Anh còn tới nơi này làm gì? Sao không đi chết đi!”

Cổ Ương Thái nóng nảy đi về phía trước, “Em trước tiên hãy nghe anh nói đã!”

“Nói cái rắm, anh mà bước tới đây tôi sẽ nhảy xuống!” Nói xong, cậu đỡ lấy giá phơi quần áo chậm rãi đứng lên.

Nhìn hành động của Giản Đông Kiều, Cổ Ương Thái bị dọa đến chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

“Được được được! Anh không không tới đó, em ngoan ngoan ngồi xuống có được không?”

“Không được! Anh nói cái gì là tôi phải nghe theo cái đó hay sao? Anh chẳng là gì của tôi cả, lấy tư cách gì quản tôi!” Giản Đông Kiều không phục lắc lư thân thể.

“Phải phải! Anh không phải là gì của em, cũng không có tư cách quản em, van cầu em ngồi xuống được không?” Cổ Ương Thái nóng ruột mà phụ họa theo Giản Đông Kiều.

Giản Đông Kiều cười to, “Thấy chưa! Trong lòng anh căn bản là không có tôi, bây giờ mới chịu thừa nhận sao?”

“Có mà! Anh là thật tâm yêu em. “

“Đem trái tim của anh móc ra cho tôi xem đi!”

“A?”

“Lấy ra cho tôi xem a!”

“Chuyện này...”

“Anh không dám làm đúng không? Bởi vì anh chưa bao giờ để tâm tới tôi! Như vậy cũng tốt, tôi cũng không có quan tâm đến anh, hoàn toàn không có!” Giản Đông Kiều hít hít cái mũi đỏ bừng, “Mị lực của anh lớn lắm mà, ghê gớm lắm mà, nam nữ đều có thể ăn mà! Chơi nữ nhân chán rồi thì chuyển qua chơi đùa một mỹ thiếu niên như tôi, nhưng mà anh làm ơn nhìn kĩ một chút!”

Giản Đông Kiều xoa xoa gò má của mình.

“Tôi thì có chỗ nào xinh đẹp chứ? Có nơi nào giống nữ nhân a? Cổ Ương Thái thỉnh anh làm rõ! Giản Đông Kiều tôi không phải là đồng tính luyến ái, trước đây tôi chỉ mong muốn được cưới một người vợ xinh đẹp, sinh một vài đứa con, sau đó an ổn mà sống quãng đời còn lại, nhưng mà anh lại xuất hiện phá hỏng ước mơ của tôi, dụ dỗ tôi lên giường với anh, hại tôi đối với phụ nữ đều mất hết hứng thú, tất cả là do anh làm hại...”

Giản Đông Kiều càng nói khẩu khí càng chua.

“Anh hại tôi tinh thần không yên, tuy rằng ở bề ngoài tôi tỏ ra chán ghét anh, nhưng mà khi anh tiếp xúc với tôi, chạm vào tôi, anh có biết những lúc đó trong lòng tôi rất vui vẻ hay không? Tuy rằng chúng ta đều là nam, nhưng tôi lại cảm thấy những việc chúng ta đã trải qua so với ước mơ của tôi còn hạnh phúc hơn, tôi đúng là cam tâm tình nguyện để anh xâm phạm. Nhưng mà anh thì sao! Cái gì cũng không muốn cho tôi biết, sau đó lại rời bỏ tôi, tại sao tất cả tâm tư của tôi đều bại lộ dưới ánh mắt của anh, còn anh thì chưa bao giờ nói cho tôi biết suy nghĩ của mình? Coi như là anh chỉ muốn đùa giỡn tôi một chút cũng được, nhưng ít ra anh cũng đừng tàn nhẫn mà nói cho tôi biết sự thật...”

“Đông Kiều, anh không phải đùa vui với em, anh không giấu giếm em cái gì cả, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì? Chỉ là bởi vì anh đã có vợ sắp cưới, có quyền lực, có tiền tài, mà tôi vốn chỉ là một viên chức tầm thường, cho nên mới bị anh đạp dưới chân không thể nhúc nhích!”

Giản Đông Kiều hơi nhún chân một chút, trọng tâm bất ổn, thân người hơi lắc lư, nhìn thấy một màn này, trái tim Cổ Ương Thái như sắp nổ tung.

” Em trước tiên xuống đây được không, chúng ta hảo hảo nói chuyện?”

“Nói chuyện? Có chuyện gì đáng để nói! Nói về giá tiền chia tay sao? Anh đi chết đi, nhân cách của tôi không có độ đề tiện đến mức độ này!”

“Vậy cái gì cũng không cần nói, em mau chóng xuống đây có được không?”

“Không được! Anh sợ tôi té xuống thì sẽ liên lụy đến anh sao? Yên tâm! Tôi sẽ không nói với người khác là mình đã cùng tổng giám đốc lên giường với nhau đâu, tôi tuyệt đối sẽ không nói, bởi vì chúng ta vốn chẳng có gì đáng để nói...”

“Anh phải làm sao thì em mới chịu bước xuống đây?”

Nếu còn tiếp tục như vậy, Cổ Ương Thái sợ Giản Đông Kiều chưa kịp nhảy từ tầng hai mươi xuống đất thì mình đã bị cậu hù dọa đến mức suy tim mà chết.

“Đứng ở chỗ này rất mát a, gió thổi thật thoải mái, tôi mới không muốn xuống dưới đối mặt với công tử đào hoa như anh đâu.”

Giản Đông Kiều giơ hai tay lên, chân cũng tùy ý bước loạn xạ, “Tôi là một con chim nhỏ, muốn bay thì bay, muốn hót thì hót ——Oh——Ah!”

Hát hát, Giản Đông Kiều ngẩng đầu nhìn về phía ánh hoàng hôn, thoáng qua một tia hồng quang chói mắt, tiếp theo chính là hai tiếng rào gít phá tan sự yên tĩnh.

“Đông Kiều! Em..... Ngàn vạn... Không được buông tay nha!” Cổ Ương Thái liều mạng ôm lấy hai tay Giản Đông Kiều.

“Nếu anh dám buông tay tôi ra, tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho anh...” Hai chân Giản Đông Kiều giãy dụa đập vào khoảng không, lúc này cậu đang hết sức thống hận vì sao trên thế giới này lại có lực hút trái đất.

“Sẽ không! Anh tuyệt đối sẽ không buông tay, tuyệt đối sẽ không cho em đi.”

“Nói dễ nghe như vậy, có phải anh chơi tôi còn chưa đủ?”

“Không có! Anh không có, anh là thật lòng yêu em.”

“Lừa người!”

“Thật sự!”

“Lừa... gạt!”

“Thật sự! Anh muốn... cùng em... ở bên cạnh nhau.”

Giản Đông Kiều nhìn bộ dạng chật vật lo lắng của Cổ Ương Thái muốn kéo mình lên, còn có cái câu nói kia tuy vớ vẩn nhưng lại mang tính cam kết rõ ràng, ở thời khắc nguy hiểm này, cậu lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn, và đó cũng là khoảnh khắc hạnh phúc nhất cả đời cậu.

Dù sao thì sức người cũng có hạn, Giản Đông Kiều cảm giác được cơ thể mình càng ngày càng tuột xuống dưới.

Cậu liền khẩn trương kêu to: “Khốn nạn! Đều do anh làm hại!”

“Phải phải, tất cả đều tại anh, là anh sai.”

“Anh luôn đối với em rất thờ ơ!”

“Anh biết, sau này anh sẽ đối với em vô cùng nhiệt tình.” Cổ Ương Thái cố hết sức nói.

“Nhưng mà sự nhiệt tình của anh làm cả người em đều đau nhức.”

“Anh sẽ cố gắng tiết chế a.”

“Tiết chế? Anh định đem phần tình lực còn dư lại cho vị hôn thê của anh sao?” Trong lòng Giản Đông Kiều vẫn còn tức giận.

“Sẽ không, anh đã từ hôn rồi!”

“Anh không được phép quăng mị nhãn với những nữ nhân khác.”

“Tuyệt đối không, những người phụ nữ kia còn không bằng một cọng lông của em.”

“Sau này không được phép đùa giỡn em!”

“Sẽ không, sẽ không, anh sẽ cho em đùa giỡn ngược lại anh.” Giờ phút này Giản Đông Kiều nói cái gì, hẳn đều sẽ gạt đầu đáp ứng.

“Sau này phải tự dọn dẹp nhà cửa.”

“Được được được, anh sẽ làm hết.”

“Nếu như em đói bụng thì phải nấu cho em ăn.”

“Không thành vấn đề, ba bữa, tráng miệng, trà chiều, ăn tối anh sẽ xử lý hết.”

Bởi thể lực bị tiêu hao, Cổ Ương Thái vốn đang nắm chặt cánh tay Giản Đông Kiều, đã từ từ tuột xuống, bây giờ hắn chỉ có thể cố gắng nắm chặt lấy cổ tay cậu.

“Mỗi ngày đều phải bồi em.”

“Anh mỗi ngày sẽ ở cùng em 24/24, sẽ bồi em, yêu em, thương em!”

“Như vậy là đủ rồi, buông tay đi!” Giản Đông Kiều khẽ mỉm cười, viền mắt tràn ngập nước mắt.

“Đông Kiều.....” Cổ Ương Thái vẫn chưa từ bỏ ý định kéo cậu lên.

“Sức lực của anh sắp hết rồi, buông tay đi, nếu không anh sẽ bị em liên lụy a.”

“Sẽ không! Em cố gắng đợi một chút...”

Cảm xúc từ lòng bàn tay truyền đến, Giản Đông Kiều mơ hồ có thể cảm nhận được nhiệt độ của Cổ Ương Thái đang bao bọc lấy nhiệt độ của mình...

Một khắc này trước khi chia tay, cũng được xem là một loại hạnh phúc mà, đúng không?

Tay của hai người ngày càng tách ra, nhưng Giản Đông Kiều vẫn nở nụ cười thoải mái, bởi vì cậu biết biết... Người mình yêu cũng yêu mình.

“Đông Kiều!!”

Kết thúc một cuộc tình đẹp chính là sinh ly tử biệt thê thảm như vậy sao? Thật không nghĩ tới mình cũng có một ngày như thế này. Giản Đông Kiều nhắm mắt lại, khẽ mỉm cười nhưng trong lòng lại vô cùng đắng chát mà nghĩ.

Hết chương 19

20. Chương 20

“Đông Kiều...”

“Ây...”

Giản Đông Kiều chậm rãi nặng nề mở mí mắt, bóng người mơ hồ trước mặt cũng dần rõ ràng.

“Em cuối cùng cũng tỉnh lại rồi.” Khóe miệng Cổ Ương Thái nhếch lên một độ cong rõ rệt.

Giản Đông Kiều có chút không hiểu nhìn Cổ Ương Thái, muốn vươn tay sờ hắn một cái, lúc này mới phát hiện ra thân thể mình vô cùng đau đớn.

“Đau quá! Tôi... Bị sao vậy?”

“Em quên rồi sao, ngày đó em đứng ở sân thượng uống rượu, nhưng lại sơ ý trượt chân té xuống.”

“Té xuống?” Giản Đông Kiều hỏi tưởng lại.

“Yes!” Bên cạnh cửa truyền đến một giọng nữ sắc bén “Nếu không nhờ tôi, thì cậu đã mất mạng rồi, thật không nghĩ tới bình thường Thái rất tinh táo mà lúc đó lại thiếu suy nghĩ đến như vậy.”

“Hiểu Uy, cô có cần mỗi lần gặp tôi đều nhắc tới chuyện này không hả?” Lúc đó tay chân hắn đã sớm hoảng hốt, đại não lại trống rỗng thì lấy đâu ra được bình tĩnh đây.

“Nếu không phải lúc đó tôi nhanh trí, vội vã gọi điện thoại cho cục phòng cháy chữa cháy, khẩn trương mở tấm nệm lò xo ra, thì Tiểu Bát Phu của anh còn có cơ hội nằm ở đây sao? Vậy mà anh cũng chẳng thêm cảm ơn một tiếng, chỉ biết ngồi đó chăm sóc cho tiểu tình nhân của anh, đem vị ân nhân kiêm vợ sắp cưới này vứt qua một bên.” Hiểu Uy hai tay khoanh trước ngực, ‘cây ngay không sợ chết đứng’ nói.

“Được được được! Cô làm ơn nói nhỏ thôi, Đông Kiều vừa mới tỉnh lại, sẽ không chịu nổi âm thanh chua chát của cô đâu, cô muốn bao nhiêu thù lao thì cứ nói, bất quá phải chờ Kiều Kiều xuất viện rồi mới tính tiếp.”

Hiểu Uy đang muốn cãi lại, Giản Đông Kiều vốn đang trầm mặc thì đột nhiên quát to một tiếng: “Tôi nhớ ra rồi!”

Giản Đông Kiều nhớ tới nữ nhân trước mắt này chính là vợ sắp cưới của Cổ Ương Thái, cậu liền quay đầu trừng mắt, biểu tình cùng sắc mặt lập tức thay đổi 360 độ.

“Anh đi chết cho tôi! Tôi không muốn gặp anh nữa!”

“Em trước tiên không nên kích động a, có chuyện gì chúng ta từ từ nói được không?” Cổ Ương Thái ôn nhu dụ dỗ.

“Nói cái rắm! Anh hại tôi nhảy lầu còn chưa đủ hay sao? Mau cút đi!”

Trong lúc nhất thời Cổ Ương Thái chỉ biết dằn mặt ra, vốn là đợi Giản Đông Kiều tỉnh lại sẽ nói rõ ràng mọi chuyện cho cậu nghe, nhưng khi thấy Giản Đông Kiều kích động thì bao nhiêu lời định giải thích, hấn đã hoàn toàn quên sạch, hấn không thể làm gì khác hơn là ôm chặt Giản Đông Kiều.

“Đau a! Anh đừng có ôm tôi chặt như vậy, vị hôn thê của anh vẫn còn ở nơi này!”

Vừa nghĩ đến nữ nhân hai mắt đang sáng bừng kia sau này sẽ là người cùng Cổ Ương Thái sống tiếp quãng đời còn lại, trái tim Giản Đông Kiều đổ kị đến quận đau.

Hiểu Uy cười to lên, “Ha ha! Đúng đấy, tôi chính là vợ sắp cưới trên danh nghĩa của Thái.”

“Trên danh nghĩa?” Giản Đông Kiều đang nằm trong ngực Cổ Ương Thái cũng bắt đầu đình chỉ giấy dựa, ngậy ngốc nhìn Hiểu Uy, sau đó lại nhìn Cổ Ương Thái.

“Đúng vậy, cái gọi là trên danh nghĩa chính là hữu danh vô thực. Hồi trước ở Mỹ, Thái bị mẹ anh ấy phiền sắp chết rồi, nói cái gì mà hai người ca ca của anh ta đều đã kết hôn sinh con, còn Thái vẫn còn là một tiểu lưu manh, nên mẹ anh ấy sớm cũng than thở, tối cũng than thở, cuối cùng Thái không chịu nổi liền dẫn tôi về nhà anh ta, nói tôi là bạn gái của Thái để lừa người nhà của mình; Ai, thế thì thôi đi, mà mẹ Thái sau khi gặp tôi thì rất cao hứng, vậy là mấy ngày sau an bài cho bọn tôi đi đăng kí kết hôn, lúc đó tôi thực sự bị anh ta làm cho tức chết mà!” Hiểu Uy nói đến đây thì mặt cũng đỏ lên vì tức giận

“Hại tôi vừa mới về nước được mấy ngày thì bị Nạp Minh nhà tôi biết được, lập tức phát hỏa muốn giết người, tôi phải dụ dỗ Nạp Minh tới mấy ngày lận đó.”

“Nhưng mà, không phải hai người kí giấy kết hôn rồi hay sao?” Tay Giản Đông Kiều nắm chặt cái chân bông, ra sức giãy xéo nó.

“Xin nhờ! Kia chẳng qua là một trò lừa gạt khôի hời mà thôi, Thái nói vì để mẹ anh ta an tâm, nên bắt tôi phải hi sinh giúp anh ta đây này; cũng hết cách rồi, ai bảo Thái và Nạp Minh của tôi từ bé đã chơi thân với nhau làm gì, chỉ sợ nếu tôi không giúp anh ta, Nạp Minh sẽ giận tôi.”

Nói đến Nạp Minh, Hiểu Uy lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào chết người.

“Cô ngày đó đi tìm em ấy, tại sao không chịu giải thích rõ ràng?” Cổ Ương Thái căm giận bất bình hỏi, đây cũng chính là nguyên nhân châm ngòi nổ của Giản Đông Kiều.

Hiểu Uy vỗ vỗ trán, bắt đầu dĩ vãng, “Tôi đâu có biết Tiểu Bát Phu của anh cùng anh thuộc một dạng người đâu, lúc bị kích thích sẽ thiếu suy nghĩ như vậy.” Hiểu Uy bắt đầu xoa tay múa chân mô phỏng lại tình hình lúc đó, “Lúc đó tôi đang đứng ở trước cửa nhà cậu ấy, Tiểu Bát Phu của anh thì đang chuẩn bị đóng cửa lại, cậu ấy còn hỏi tôi là ai, tôi nghĩ muốn kích thích cậu ấy một chút, muốn xem cậu ta có thật lòng với anh không, tôi chỉ mới nói tới tên tôi là Hiểu Uy, là vợ sắp cưới của anh: Tôi còn muốn nói tiếp,

thì cậu ấy ‘phịch’ một tiếng, đóng sầm cửa lại, tôi đứng ngoài cửa nhìn chuông nửa ngày cũng chẳng ai ra mở cửa, anh nói tôi phải làm thế nào đây?”

Giản Đông Kiều suy nghĩ một chút, lúc đó cậu hình như cũng nhìn thấy Hiểu Uy mở miệng ra định nói cái gì đó, nhưng mà cậu vừa nghe ba chữ ‘vợ sắp cưới’ thì cái gì cũng không muốn nghe nữa.

Giản Đông Kiều đỏ mặt, “Thật, thật xin lỗi.”

Hiểu Uy vén tóc, “Không sao, may mà cậu không có xảy ra chuyện gì, nếu không đời này Thái sẽ không tha thứ cho tôi!”

Lúc này điện thoại di động của Hiểu Uy vang lên, cô ta cuối xuống nhìn màn hình một chút rồi cười đến vui vẻ! “Nạp Minh gọi điện tìm tôi rồi, tôi đi trước đây, hai người hảo hảo tâm sự đi a, bất quá nơi này là bệnh viện đó nha, hai người cũng nên tiết chế một chút, khà khà!” Hiểu Uy trộm cười hai tiếng thuận tiện đóng cửa lại.

“Còn giận anh sao?” Cổ Ương Thái ôn nhu hỏi.

Sắc mặt Giản Đông Kiều hơi hòa hoãn, cậu đẩy tay Cổ Ương Thái ra, ngoác miệng quát.

“Tôi sinh khí!”

Cổ Ương Thái không rõ, “Tại sao?”

“Tại sao cái hôm mà chúng ta ‘ây ấy’ xong...Mới sáng sớm anh đã bỏ đi không thèm nói một tiếng, còn để lại một xấp tiền, anh có biết điều đó chính là đang sỉ nhục tôi hay không!”

Cổ Ương Thái sững sốt một chút, lập tức bật cười.

“Cười cái gì! Có phải anh cố ý hay không? Tôi biết ngay mà! Anh là đồ chết tiệt không có lương tâm, anh nhất định là đang thích một tên nào khác rồi đúng không, anh có giỏi thì đừng để cho tôi bắt được, tôi chắc chắn sẽ thiên doi cầu nam nam không biết xấu hổ các người, sau đó...”

“Cái đó là muốn để cho em mua đồ tắm bồ.” Cổ Ương Thái từ phía sau ôm lấy cậu.

“Đồ bồ?” Giản Đông Kiều quay đầu lại nhìn hấn.

“Đúng rồi! Anh nghe A Dương bọn họ nói mấy ngày đó tinh thần của em không được tốt, so với bình thường ăn ít hơn rất nhiều, tối đó Hiểu Uy có tới gặp anh, nói với anh là em uống bia, hơn nữa sau khi em nói chuyện với cô ấy thì sắc mặt kém vô cùng, cô ta sợ em xảy ra chuyện gì nên mới khẩn trương đến tìm anh, lúc đó ta thật sự bị cô ấy hù chết rồi, lập tức vội vàng chạy đến nhà em, ai ngờ...” Cổ Ương Thái dừng lại, ánh mắt mập mờ nhìn làn da trắng nõn của Giản Đông Kiều trong cổ áo cậu, “Lại để anh thấy được một cảnh tượng xinh đẹp như vậy a.”

“Hạ lưu!”

Giản Đông Kiều vừa nghĩ tới tình hình lúc đó, đến bây giờ cậu vẫn còn có chút kích động.

Cổ Ương Thái tiếp tục nói: “Em nghĩ xem, chúng ta đã chiến tranh lạnh cũng hai tháng rồi, vậy mà vừa vào cửa em đã cho anh nhìn thấy hình ảnh nóng hừng hực kia, hỏi anh làm sao không kích thích a? Cho nên buổi tối đã làm em một, hai, ba...” Cổ Ương Thái dùng đầu ngón tay đếm đếm.

“Này, chuyện này đã qua rồi!” Trong ấn tượng mơ hồ của giản Đông Kiều, hình như hấn đã làm cậu không dưới mười lần...

“Ai, thân thể của em hôm đó không được tốt mà anh lại còn hành em như vậy, cho nên sáng sớm mới lưu lại một ít tiền để em mua đồ bồi bổ cơ thể nha.”

“Vậy tại sao sáng sớm anh đã đi rồi? Trước đây sẽ không như vậy!”

Trước đây sau khi bọn họ ân ái xong, Cổ Ương thái nhất định sẽ tẩy rửa phía sau cho cậu.

Àn, mặt đỏ hết rồi!

“Còn không phải tại em hay sao!” Cổ Ương Thái đem cậu ôm chặt hơn.

“Em?”

“Lúc trước có mấy sinh viên mới tốt nghiệp đến công ty chúng ta xin việc, nhưng thật ra bọn họ là do công ty khác phải tới làm tay trong, muốn ăn cắp thông tin cơ mật của công ty chúng ta; sau đó anh phát hiện được liền đuổi họ đi, các cổ đông trong công ti điều tra được em là người kí tên cho bọn họ vào làm, buổi sáng hôm đó liền muốn đuổi việc em, anh mới nhanh chóng đến đó mở cuộc họp để giải thích với họ.”

Thấy Giản Đông Kiều vẫn còn đang cúi đầu, Cổ Ương Thái không nhịn được hỏi: “Em vẫn còn tức giận sao, hửm?”

Giản Đông Kiều đem khuôn mặt nhỏ vùi vào lòng Cổ Ương Thái, “Xin lỗi mà...”

Cổ Ương Thái yêu thương sờ sờ tóc Giản Đông Kiều, “Em không có chuyện gì là tốt rồi, nếu không anh sẽ không tha thứ cho bản thân mình.”

“Nha...”

“Ngoan! Lần này hiểu lầm đều giải quyết rõ ràng, em còn có gì muốn hỏi nữa không?”

“Không... Không có, nha...”

“Nhưng mà anh có!” Cổ Ương Thái sắc mặt nghiêm túc.

“A?” Giản Đông Kiều khẩn trương lấy tay che kín mặt, lau đi nước mắt, “Anh nói đi! Em nhất định sẽ giải thích rõ ràng.”

“Thật sự?” Cổ Ương Thái nhú mày.

Giản Đông Kiều nghiêm túc gật gật đầu.

“Cái hiểu lầm này... Rất khó giải quyết nha!”

” Em sẽ cố gắng giải quyết, anh nói đi!”

“Được!” Hai tay hạnh kiểm xấu của Cổ Ương Thái bắt đầu luồn vào trong quần áo Giản Đông Kiều.”Điều đầu tiên, phải nghe anh giải thích, không được không tin anh...”

“Ừm...”

“Tiếp theo chính là, anh muốn xem một chút thành ý của em.”

“Ừm...ân.” Thân thể Giản Đông Kiều rất thành thực mà run một cái.

“Tốt rồi, tốt rồi, tất cả hiểu lầm cuối cùng cũng được giải quyết!”

“Thái Thái thái ——” Giản Đông Kiều cao hứng từ trong phòng bếp chạy ra, Cổ Ương Thái mới từ cửa bước vào trên người đã bắt đầu đổ một đồng mồ hôi lạnh, tính ra bọn họ chỉ mới nhập cư ở Mỹ được hai năm, nhưng hai người bọn họ đã cùng nhau xây được một ngôi nhà xa hoa, thiết bị điện, đồ dùng gia dụng đều tân tiến cực kì.

Đơn giản là vì tiểu bảo bối của Cổ Ương Thái có sức công phá quá lớn, cứ cách một khoảng thời gian ngắn sẽ phải thay đổi tất cả đồ dùng thiết bị một lần.

“Đông Kiều, chuyện gì mà vui vẻ như vậy?” Cổ Ương Thái ôn nhu hôn nhẹ hai má Giản Đông Kiều, ai nha, khuôn mặt nhỏ của cậu ngày càng tròn hơn rồi.

Giản Đông Kiều vẽ mặt hơn hớn ôm lấy tay Cổ Ương Thái, lau mặt một cái, “Hiếu Uy đưa cho em một đồng dâu tây, còn đưa cho em một mấy cái thực đơn đều mà món ăn trong đó đều được làm từ dâu tây, cô ấy nói mỗi lần cô ấy làm cho Nạp Minh ăn, Nạp Minh sẽ rất là vui vẻ, em nghĩ nếu em làm như vậy, anh chắc chắn cũng sẽ rất cao hứng.”

Cổ Ương Thái khóe miệng cứng ngắc, gượng cười một chút “Ha ha... Đúng rồi.”

Giản Đông Kiều nói tiếp: “Vì để anh hài lòng, nên em đã đặc biệt làm hai cái bánh dâu tây thật lớn đó.”

“Đông Kiều, em thật quan tâm anh nha!” Cổ Ương Thái ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng hắn đang khổ sở gào thét, hắn không muốn nhận cái nhiệm vụ đầy tính khiêu chiến này đâu.

“Đương nhiên rồi!” Giản Đông Kiều đặc ý đến nỗi cái miệng cũng lắc lắc, đôi mắt chớp chớp mắt nhìn Cổ Ương Thái.

“Hửm, mùi gì vậy?”

Cổ Ương Thái bỗng nhiên nghe thấy một mùi gì đó nức mũi, trong lòng liền nghĩ, thực sự là không ổn mà.

“A! Em quên tắt lò nướng mất rồi.”

Giản Đông Kiều vội vã vọt vào trong phòng bếp, Cổ Ương Thái đi theo phía sau cậu, vậy là sắp tới hắn phải bỏ ra ba ngày để sửa sang lại phòng bếp nữa rồi.

Lúc này, ngàn vạn con quạ bay ngang qua đầu Cổ Ương Thái, nụ cười trên mặt cũng cứng đơ.

Mặt Giản Đông Kiều bị khói xông đen thui, cầm một khối đen đen không biết là vật gì bước đến bên cạnh Cổ Ương Thái, “Chỗ này có hơi loạn một chút! Chúng ta đến phòng khách ăn đi.”

“Cái này gọi là một chút?”

Cổ Ương Thái trước khi đi còn liếc nhìn cái phòng bếp đáng thương thê thảm kia một cái.

“Cái này...” Cổ Ương Thái thẳng thắn chăm chăm cái khối đen sì, còn bốc lên một chút khói, hắn thực sự bị á khẩu rồi.

Giản Đông Kiều cũng sửng sốt nửa ngày, không thể tin được nuốt nước miếng, miễn cưỡng mỉm cười một cái.

“Cái này là... Bánh dâu tây?” Cổ Ương Thái có chút khó khăn mở miệng hỏi.

Giản Đông Kiều linh quang chợt lóe lên, “NO, NO, NO, cái này không phải bánh dâu tây, đây là “Bánh socola núi lửa cà phê đen trái tim dâu tây!”

“A?” Lần này Cổ Ương Thái trợn tròn mắt.

Đông Đông Kiều cười đem cái khối đen thui đó vứt vào sọt rác, bưng ra một cái khác.

“Thái, cái kia vừa mới ra lò còn nóng quá, cái này tuy không hoàn mỹ, nhưng chắc chắn là ăn rất ngon a!”

Giản Đông Kiều hào hứng lấy dao gọt hoa quả cắt bánh, không biết là do dao không đủ sắc bén, hay là bánh dâu tây quá khô cứng, cho nên dưới tình thế cấp bách, Giản Đông Kiều mạnh mẽ dùng sức ấn xuống một cái.

“Được rồi!” Giản Đông Kiều cao hứng cầm lấy một khối nhỏ, thuận tiện đem dao gọt hoa quả đã bị biến dạng vứt qua một bên.

“Đến, mở miệng, a —— “

Cổ Ương Thái miễn cưỡng cười cười, ngoan ngoãn nghe theo lời người yêu; nhét một miếng bánh dâu tây vào miệng, quả nhiên là “Mùi thơm lạ lùng nức mũi”.

“Ăn ngon không?” Giản Đông Kiều vừa hưng phấn vừa mong đợi.

“Ừm...”

Bề ngoài thì miệng Cổ Ương Thái có chút ngọ nguậy, nhưng thực ra hắn không dám cắn xuống, bởi vì hắn sợ, chỉ cần mình cắn xuống, toàn bộ răng sẽ gãy mất, vì vậy ‘ực’ một tiếng, Cổ Ương Thái liền đem miếng bánh nuốt xuống.

“Ừ! Em biết là anh sẽ thích mà, em muốn khoe với Hiểu Uy a.” Giản Đông Kiều vui vẻ ôm lấy Cổ Ương Thái.

“Được... Tốt!” Hắn cũng phải cố gắng hướng Hiểu Uy “Nói cảm ơn” một phen.

“Thái...” Giản Đông Kiều ở trong ngực Cổ Ương Thái rầu rĩ nói.

“Sao vậy, Đông Kiều?”

“Anh sẽ thích ăn món em làm cả đời chứ?”

“Hả?” Tuy rằng Giản Đông Kiều hỏi một vấn đề rất không nên, bất quá Cổ Ương Thái vẫn trả lời, “Tất nhiên rồi! Chỉ cần là em làm, anh đều sẽ thích.”

“Thật sao?”

Giản Đông Kiều vui vẻ hôn miệng Cổ Ương Thái một cái thật kêu.

“Kia... Vậy em có nguyện ý làm cho anh ăn cả đời hay không?” Cổ Ương Thái nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Đông Kiều lên.

Không cần phải nói, mặt Giản Đông Kiều lập tức đỏ lên như say rượu.

“Nguyện... Nguyện ý.”

“Ha ha, vậy sao, vậy thì chúng ta bắt đầu đi!”

Cổ Ương Thái vui vẻ mà giở trò với Giản Đông Kiều.

Phí lời! Ăn Tiểu Bát Phu tất nhiên là ngon hơn so với cái ‘Bánh socola núi lửa cà phê đen trái tim dâu tây’ kia rồi!

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dac-quyen-cua-thu-truong>